

मराठी - संत - तत्त्वज्ञान : संज्ञाकोश

(मध्ययुगीन मराठी वाङ्मयाच्या आधारे)

MARATHI - SANTA - TATVAJNYAN : SAMJNYA - KOSH
(BASED ON MADHYA-YUGREEN-MARATHI VANGMAYA)

खंड २ : (क ते न)
VOLUME 2 : (K TO N)

लेखक
प्रा. हरी श्रीधर शेणोलीकर
PROF. H. S. SHENOLIKAR

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

~~40651~~

இப்படிக்கு

[illegible]

கூடியதில் தனக்காரி,

கே. டி. சு. வெங்கடாசல முதலி வீதி, சென்

145

[REDACTED]

— 22 —

கேயிற்கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது.
கட்டளைகவித்துறை.

முன்னந் திருவாயமொழிப்பினனை நாமுபதேசித்தநீநர்
தன்னிவ படியைத் தணவாக்கொல மணவாளமுனி
தனனன்புனசெய யுபதேசசுத்தின மாலையனைத்
தன்னெஞ்சுதன்னில கரிப்பவாநாள்கள சரண நமக்கே.

புரகீ ஸ்ரீமீரீ மாராராபாவத்திசைமெ
காதெதி நவநிதிகா ராவிரொவயஞ்ரு
வெபுதவஸகவிதாபவதெஸரத
ரோராவஹநிதிகாபெ ரீதெஸரநுரூ

பதவிபூர்வம்.

தன் னாம்

ருவாய் மொழிப்டிள்ளை

பூ⁷வத்தில்

திருவாய்மொழிப்பள்ளி

உபதேசரத்தினமாலேத் தனியன்.

தாமுபதேசித்த
நோதண்ணிப்படியை

தணவாத

சொல

மணவாளமா முனி

தன்

அன்புடன

செய்

உபதேசரத்தினமாலேதன்னை

தம

நெஞ்சுதன்னில

தரிபடவா

தாளகா

நமக்கு

சரண

தாமுபதேசித்தருளிய

கர்மத்தின் ப்ரகாரங்களை

(கேட்ட அமரத்தில்) குற்றம்

ஸ்ரீஸ்தித்திகளையுடையரான

ஸ்ரீமணவாளமா முனிகள்

தம்முடைய

லோகோஜலீவநாதத்தமான ப்ர

டனே

அருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமாலேயென்றத்

ப்ரபந்தத்தை

தங்களுடைய

மனதில்

நிலைககச செய்யுமவாகளுடைய

திருவடிகள்

நமக்கு

அடைக்கலமாகும்.

தனியன் பதவுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேரமாதஜாயமஃ.

பரமகாருணிகரான ஸிளகைலேகமஜீயர் அருவிசெய்த

வ்யாக்யாதாவதாரிகை.

பெரிய பிழாக்கி றா. (க) "பின்னான் வணங்குஞ்சோதி" என்கிற
 பிழை சினைபுள்ளாரு மாஸரயிக்குப்படி அகநாபராய, அழ்மநுத
 ஹது(க) தாளபரண நிபாஸ(க) ரிகளி லொ நவ வந்தவதரித்தா
 ர "ஹுப்படியான தரத்தையுடையாரம், திருவாய்பொழிப் பிள
 ர திருவடிகளில் மாஸரயித க (உ) "சேவுமற்றறிவேன்" என்னும
 தி தி(க) கரிட்டாராய, அவருபதேஸுததாலே திருவாய்மொழி
 நாடக்கமான அபேஷ திவயபரபந்தக ரினுடையவும், அதிற்
 திபாபமான அபேஷ தவனாயகலினுடையவும் அர்த்தத்தை
 தி(க) கரித்துக் நகராத்தாராயி நுபாராய், அந்தபிள்ளை தாமே
 நுபாம்பரையாகிற மாரத்துக்கு நடுநாயகர்த்நமென் மும்படி
 ள்ஜலஸத்தையுண்டாகுமபடிதான் உடையவா திருவடிகளை
 உமகலகாரு தாபாகப பறநியிருமென்று உகபரின மிகுநி
 லே காட்டிகவொடுக்க, அத்தாலே அவர் திருவடிகளில் அதி
 ராவணயக்கையுடையாய, "இராமநுசன் தாளபிடித்தார் பிடித்
 ரைப்பாறிகுணனும திருவுடையோம்" என ஹுப்படியே தமமை
 ஸரபித்தவாகருக்கு ஒரு துறைநுமில்லையாம் படியானது ந
 பாராயவயத்தால் வககொளவ்யதை யுடையாராய், அழ்வார்
 நுடையவும் அசாராயாகுடையவும் அருளே தமக்கு விளைநீராம்
 தயாக வாத்தி(க) க கப் பேருமவராய, அதனவ பாங்கும
 காலெட்டந் தாதிவருடையவும் காதயாமுந யதிவராதுகளுடை
 யும் பா(ஹ) வத்தைத் தமக்கொராகாத்தாலே யுடையராபபடி
 ருப்பாசாய், ஸகல ஸ்வமீகளைமுஜ்ஜீவ கைத்தபரராய, தமமு
 டய பரமநுசமைய பரமேஜைதையாலே பரம ரஹஸ்யாந்
 த்களையெல்லாம் வைப்பதற்களிலே பரகாஸிப்பித்தருவின்

பெருமையையுமுடையராய், “மணவாளமாமுனியை யினியொ
பார்க்கிலிலையுலகேழிலு முடபருநிலு” என்னுமபடி உபய விந்
யிலும தமமுடைய சேஷத்வாதி குணங்களுக்கு உபமாநிபி
லே யிருக்கிற உச்சராயத்தை யுடையராயி நுப்பராய், சங்கமநா
ஸம்பத்தாயக்கொண்டு, * திருவரங்கநதி நுப்பதியே யிருப்ப
வெழுநதருளிரிநுப்பாராய், அககாலே கோபிலமணவாளமாமு
யென்று நிருபகமாமபடி யிருப்பாரொருவரிடே

ஏவம்வித மாஹாகமயத்தை யுடையராயிருகரம் வரவரமு
வர்யரான ஜீயா, தமமுடைய பரமக்ருபையாலே ஆழவார்கடு
டையவும் ஆசாரியர்களுடையவும், அவதாரங்கள் அநீதகாலமா
யாலே ‘தெருளுறறவாமுவாரகன சீமையறிவாரார் அருளிசெ
யிலையறிவாரார்’ என்னுமபடி அவர்களுடைய அவதாரவைப
மும் உக்தய நுஷ்டாங்கதனும் ஒருவாக்குற தெரிவாகபடி ஸங்கு
மாய் வருகிறபடியையும், தத்காலத்திலே சேதநுடைய ஜ்ஞ
மாந்த்யத்தையும் தாஸித்தருளி, இனி இவர்கள் விஷயமாக ஆ
வாரகளுடைய அவதார ரஹஸ்யாதிகளென்ன, தசஸூக்திக
ன்ன, தப்பயாதி ஞான ஆசாரயாகளுடைய உகதய நுஷ்டா
களென்ன, இவை தொடக்கமான ஆததவிசேஷங்களை யெல்லா
ப்ரகாஸமாக்கி, ததவயமுகததாலே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிப்பி
ன்றமதியிட்டு இவவாகத் விசேஷங்களைக்கேவலம் உபதேஸமா
மாகப் பரகாசிப்பித்தால தத்காலத்திலவாகளுக்கொழியப்பிறகால
திலவர்களுக்கு உபஜீவ்யமாகை யரிதென்று தத்காலத்திலவா
ளோடு பிறகாலத்திலவர்களோடு வாசியற எல்லாரு மறிந்து உ
ஜ்ஜீவிக்குமபடி ப்ரபந்தஸ்தமாம்படி பண்ணவேணுமென்று திருவு
ளம்பற்றி, அதின்பின்பு ஆசாரயாகளுடைய உபதேச பரம்பர
ப்ரபந்தமான ஆததங்களை உபதேசரத்தினமலையாகிய
ப்ரபந்தமுகேந பாதிபாதத்தருளுகி, ஆகையிறே இதற்
உபதேசரத்தினமலை யென்று திருநாமமாயிற்று.

இததான் ஆழவார்களுடையவும் ஆசாரயாகளுடையவும் தி
ஸூக்திகளிலுடையவும் வைபவத்தை பாதிபாதிக்ருமதாயகையா
ஸகலப்ரபந்த விலக்ஷணமுமாயிருக்கும்; இதில ப்ரதிபாதிக
அர்த்ததான் திருமந்தரத்தில ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அந்யாரா

ஸூஷத்வாத்யாகாரத்ரய யுக்தருடைய வைபவமாயத்து; ஆகையால் இதுக்கடி திருமந்தரமாயிருக்கும். திருமந்தார்த்த நிஷ்டாஸ்தைய டியையிறே(க)'பயிலுஞ்சுடரொளி'(உ) அருமொற டிமை யிலே பரக்கவுப்பாதிப்பது. உத்தை யடியொத்தின காயிறே உண்ணிநாண் றெதுத்தாம்பு இருப்பது. அதின்படியிற னூறநந்தாதி. அவை பிரணடினபடியும் பரதிபாதிக்க பரபந்தமாயிறு உது; - ஆழ் வார்கள வைபவத்தையும் எம்பெருமானார் வைபவக்கையும் உப பாதிக்கையாலே, ஆகையால் இது சரமத்தில சரமமாயிருக்கும்.

இனி இப்ப்ரபந்தோக்கரானவர்களில், ப்ரதாரநான ஆழ்வார்கள் திருநகூத்ராதிகளே. ஆதரிக்மைக்கடி யென்னென்னில, ஆசாயத வத்தை யாசைப்பட்டு ஸ்ரீ கீமைக்கும் அப(ஹ)யப்ரதாரமு மருளிச் செய்தப்ரதம குருவான ஸாவேஸ்வரன, ஸாஸாரிகள ஸமரகூணார் த்தமாக இதரஸஜாதியனாய வந்தவதரித்த ரோஹிணி புநாஸவதி திருநகூத்ரங்களென்ன, சைதர பரேஷ்டபதாதி மாஸங்களென்ன, பமுநா ஸபூ திரங்கான மதுரா அயோத்யாதி நகரங்களென்ன, வை தொடக்கமானவை இதிறாஸாதிகளிலே பரணீதமாயப் பாருகையாலும் அவலோபாதி இங்கும் தப்பாதிபததியை உக்த் துஷ்டாரங்காளே உபதேசரித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக, அநத ராவேஸ்வரனுடைய ஆகஸ்டிக கருபையாலே அவதரித்த இவாக நுடைய திருநகூத்ரங்களான பரவணாதிருநகூத்ரங்களென்ன பூஸ்வயுஜாதி மாஸங்களென்ன, அயோதயா மதுராதிகளோடே ஹபடிதமான காஞ்ச்யாதி நகரங்களென்ன, அவற்றோடே சைத் த காவேயாதி நதிகளென்ன, இவை யெல்லாவற்றையும் அநத திறாஸாதிகளிலே(க)'கொளவவா ஹவிஷ்ணு-கலெளகலு பரி யந்தி' என்றும்(உ)'கூலித் கூலித் -கவசித் கவசித்' என்றும் படி ஸஞ்சிப்பிக்கையாலும், அதுக்குமேலே * மயர்வற மதிரல ருள ப்பெற்ற மாஹா தம்யத்திலே பகதிபாரவஸ்ய ப்ரபந்தரென் றும் பேர்பெற்றிருக்கையாலும், அவனுடைய பததியை தோற்றம் பாலே பதின்மராய் பகவதவதார விஸேஷமாக ப(ஹ)க்தாதமநா அவதரித்தவர்களாகையாலும், அவனுதவதவர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸத ன்களான அகில திவ்யதேசங்களிலும், தாங்களும் அதுக்கருப

உபதேசரத்தினமாலே வ்யாக்யாகம்.

மூன்று அர்த்தாநுபங்களைப் பரிதாபித்த னேவிததுக்கொண்டு, அல் லாஹாஹு னேவியராயததங்களுட்படை ஸம்பந்தத்தாலே ஸாவா தாபகனையும் மூலீஸிபிரக வஸ்வராயிருக்கையாலும் இவர்கள் ஸூநககரோத்யனும் அவற்றோபாதி யாதரிதது உபலாஸிக்கக் குடியில்லை.

இனி * அழுவாதிருமகளுரண்டான தொடக்கமான மறநற மூவரும் இவர்களுக ரூபபாநகராராய்ப் போருசையாலும், அவர்களி லதீஸயிதமான வைபவத்தை யுடையரையாலும், அவாஸவதார (அ)கணகையில இவர்க ளவதாராதி க்ரமங்கதனும், ஸூநபபி சுமாயத்த இவ களை ஸலாருடையயும் ஏறதத்தையுமதரி கது ஆகரித்தப்போரு மலாகளாகையாலே ஆசாயர்களும் ஆதர னியராணுகள்.

இனி † வேறுகவேதகியிருப்பாரான ப்ரதமபாவ நிஷ்டரு டைய வைபவத்தையும, ‡ * பறநவரைசசாறநியிருப்பாரான சரம பர்வ நிஷ்டருடைய வைபவத்தையும ததஸூதாதிசரினுடையவை பவத்தையும தத்பயஸாராகத ஸாகரஹமான ரஹஸயத்தின டைய ரஸயஸூதையும ப்ரப்திபாத்யாநுஷ்டாக சரமபாவ நிஷ டாக்ரமங்கடையும் அததபரபதாதவயமுடையவர்களுக்கு, ப்ரபநக ளநகூடஸ்தர் பரஸாதமடியாக பரபயஸித்தி யுண்டிம்படியையுஞ் சொல்லித தலைக்கட்டுவதான அர்த்தாநிசேஷங்கடையும் ஸ்வநிஷ்டா கதருநுபேணவும், ப்ரோபதேஸ நுபேணவுந்அருளிசெய்யாநின்ற கொண்டு இந்த குருபரமபரா வைபவ கதருமுதத்தாலே குருகுல ஆர்யரான தாம் ஸர்வாக்கும் குரு பரமபராகவய முண்டாய் உ ஜீவிக்கும்படிபண்ணி யுபகரித்தருளுகிறார்.

உபதேசரத்தினமாலே

வ்யாக்யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாறுஜாயநமಃ.

பரமகரநுணிகரான மணவாளமா முணிகளருளிச்செய்த.

உபதேசரத்தினமாவுஸ்.

மூ.—எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின்னருளால்
வந்தவுபதேச மார்க்கத்தைச்—சுந்தைசெய்து
பின்னவருங்கறத வுபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்
மன்னியசோவெண்பாவில வைத்து. (க)

சூராயுட்பெளருண - சுஹிராஜிவராயுட மாருணாவிரவிகு:
உவபெஸா தஜாராவியத-3.

உஜ்ஜலிகூபவிலவெடிமாரெர: வுலாபாத்
ஃஸம் விவிம்சுலாஸாடிவபெஸாஜாமடி |
வஹா தூநாயுடபெடிஸாஜம் வரவீதி
வருதேவஸககிகெகிக்மெஸுஸெளஜெய |

பதவுரை.

எந்தை	எமது ஸ்வாமியான
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை	திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினுடைய
இன்	இனிமையான
அருளால்	விசேஷகடாக்ஷத்தாலே
வந்த	எனக்குக் கிடைத்த
உபதேசமார்க்கத்தை	உபதேச வரலாற்றை
சிறுதைசெய்து	சீர்த்தித்து
பின்னவரும்	எனக்குப் பிற்பட்டவர்களும்
கற்க	ஆப்யஸிக்கும்படி
மன்னிய	நிலைபெற்ற
சீர	சிறப்பையுடைய
வெண்பாவில	வெண்பா வென்னும் பாட்டில்
வைத்து	அமைத்து
உபதேசமாய்	உபதேசமாக
பேசுகின்றேன்	சொல்லுகின்றேன். (க)

அவ. - இதில் முதற்பாட்டில், தமக்காசார்யரான பிள்ளையுடைய ப்ரஸாதத்தாலே க்ரமாக(உ)தமாய்வந்த அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்புள்ளாருமறிந்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபத்தருபேண உபதேசித்து, ப்ரகாசிப்பிக்கிறோமென்று ஸ்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தமாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியருளுகிறார். (எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை) என்று தொடங்கி; - அதாவது திருமலையாழ்வாரென்று திருநாமமான இவர்க்குத்திருவாய் மொழியிலுண்டான அத்யந்தாபி(அ)நிவேஸமடியாகத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையென்று தேசந்திகழும்படியான திருநாமமாய்த்தென்கை. அது தோன்ற ‘திருமலையாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை’ என்று தாமே திருவுள்ளம்பறறியருளினிறே. இவாருளிச்செய்யும் அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஆப்தியிருக்கிறபடி.

வ்யா. - (எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்வந்த வ்யுபதேச மார்க்கத்தை) என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுபோகும்படியானப(ஸ)ந்தவிசேஷத்தையுஷ்டயரான

பிள்ளை தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உபதேசிக்கவந்த உபதேசத்தினுடைய வரவாறறை. “உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்று மேலேகீர்ப்பை. இத்தால “தன்னெஞ்சில் தேற்றின தேசொல்லி, இது சுத்த உபதேசவரவாற்றதென்பர்” என்றதுக் கெதிர்த்தட்டான ஸூத்த ஸம்பந்தாயமிருக்கிறபடி. ஆக, கீழ்ச் சொன்ன பதத்தையத்தாலும் தம்மை விஷயிகரிக்கைக்கடியான ஸம்பந்தமும், ஜ்ஞாநபூர்த்தியும், தயாபூர்த்தியும் தமக்குத் தஞ்சமந் பிருக்கிறபடி.

(எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின னருளால்வந்த) (க) ‘தாயாய்த்தந்தையாய்,’ (உ) ‘அன்னையாய்த்தயை’ என்னுமாபோலே, எனக்கு அன்னையு மததனுமாயிருக்கிறவர். எந்தையான முறையாலே முலைகடுப்பாலே தரையிலே பிச்சு வாரைப்போலேயிறே எனக்கின்னருளசுரந்தது. (ங) ‘எயிற்றி னு மண்கொண்ட வெந்தையிராப்பகலோதுவித்தென்னை’ என்னுமாபோலே இப்படித்தமக்கு திருநாதிக பிதாவான பிள்ளையுடைய மாஸாதத்தாலே க்ரமாக (ம) தமாய்வந்த வழியைப் பதிபத்திபண்ணி ராய்த்து இவருபதேசித்தருளுவது. அதாவது (ச) ‘விவஸூரநூந வபூரஹிநூநரிஹூரகவெஸூலிக’ । வணவாபூரபூரபூர - விவஸ்வாநமநலே ப்ராஹ மநூரிஹூரகவேப்ரஹித் | ஏவம் சம்பராப்ராப்தம்” என்கிறபடியே பரமபரையாய் வந்த பரிஸூத்த யான உபதேசமாரக்கத்தை மநம்பணணியென்கை. (மாரக்கத் தச்சிந்தைசெய்து) மரர்க்க சிந்தைபண்ணி.

(பின்னவருங்கறக) தம்வழியைப் பின்சென்று பிழைக்கவிருக் ற பின்னவர்களும், ஸாமாசக்கவர்த்திகளாய்ப்படி யபயஸித்த, முன்னோர் மொழிந்தமுறைதப்பாமறகேட்டுப் பின்னோர்ந்து, ன்னவருங் கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகிறபடி. அதாவது (இ) ‘நெறியுள்ளியுரைத்த’ என்னுமாபோலே, ஸர்வஜ்ஞரான தாமரு ிச்செய்ததெல்லாம், (ஈ) ‘சொல்லும் விடுகருதியாம்’ என்கிற டியே ப்ரமாணதமமாயிருக்கப் பின்புள்ளார்க்கும் ப்ரதிபத்தி

(க) தி-வாய்-உ-க-உ. (உ) கண்ணி-ச. (ங) பெரி-தி-இ-உ-க.

(ச) கீ-ச-உ. (இ) தி-வாய்-க-க-இ. (ஈ) ஜ்ஞாநஸாரம்.

க0 உபதேசரத்தினமலை, க-பா, எந்தை வ்யாக்யாநம். ° °

ஹேதுவாய அப்யஸிக்கைக்குடலாக ஆராய்நகருளிச்செய்தபடி யென்கை, (உபதேசமாயப்பேசுகின்றேன்) இவ்வாதத்தின் சீர்மைபிருக்கிறபடி, இதுதான் ப்ரபததிநிஷ்டர் வைபவநதொடங்கி, ஆசார்யாபிமாநிஷ்டர்வைபவமிறுதியாக வுண்டான அாததவிசேஷங்களைமீறே உபதேசமாய்ப் பேசுகிறது

இப்படி கௌரவமான அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்னவருங்கறக வுபதேசமாயப் பேசுகின்றேனென்று உபதேசிக்குமிடத்தில், தமக்குப்பிள்ளை ரஹஸ்யமாக ஓராணவழியா யுபதேசிந்தாறபோலின்றிக்கே, அகில சோதனரும் இவ்வாதத்ததை அப்யஸித்தறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபநதமுனேக ப்ரகாசிப்புகுகிறோமென்கிறார். (சிகதை செய்து பேசுகின்றேன்) இவருடைய (க) “யஜ்ஞநவாயுரயகி அஹாவஸிதி-யத்திநஸாதயாயதி தத்வாராவதி” - இது வாய்த்து; (பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து) அதுசெய்யுமிடத்து வெண்பாவிலே வைத்தாய்தது இவரருளிசெய்தது. அதாவது - தமிழுக்கு வெண்பா கலித்தறை என்று மாபோலே அநேகம் பாக்களுண்டிறே. அதில கலித்தறைபாடில் ப்ரவ்ருததமாய்தது சரமப்ரபநதமன னுறறநகாதி. அநிலும் அப்யஸிக்க* எளிதாயிருக்கிற வெண்பா வென்கிற சக்தஸ்விலே வைத்தாய்த்து சதிருடையதமிழுனிரகரான தாம் அருளிசெய்தது கறகவிதே தாமுபதேசிக்கிறது.

“வெண்பாவிருகாலிற் கல்லாணை” என்றிறே இதின் எளிமை யிருப்பது. அங்குச் சீர்மன்னுகையாவது, முச்சீர் நாத்சீரென்று சொல்லப்படுகிற சீரோடே பொருநதியிருக்கை. அன்றிககே, (உ) “புகழ்மலிந்தபா” என்னுமாபோலே இதுவும் சீர்மன்னியிருக்கிற தென்னவுமாம். * எண்ணருளுசீர் பொயகைமுன்னே ருடைய சீரோடே பொருநதியிருக்கிறது. அதுக்கதுணமாக, மன்னாசீர் வெண்பாவில் வைத்தென்று யோஜிக்கக்கடவது. (பேசுகின்றேன்) (ங) “பேசு மளவன்றிது” என்னுமர்த்தம் எல்லாருடையவும் துர்க்க(மு)திகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் ஸுவய்க்தமாய்ப்படி முத்தகண்ட(ண)மாகச சொல்லாநின்றேன், நீங்கள்கேட்கிலுமாம், தவிரிலுமாம்; நான் சொல்லியல்லது தரியே.

(க) யஜுர், உ-கா-தி-ப்ர, அ-கச,(உ) இரா-தா-க. (ங) து-மொ-உ-ச-கூ

‘ உபதேசரத்தினமலை, உ-பா, கற்றோர் வ்பாக்யாகம். ௧௪

மூ.—கற்றோர்கள் தாமுகப்பா கலவிதன்னி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோமெனவுகநது பின்புகறபர்—மற்றோர்கள்
மாசசரியத்தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ்சே யிகழுகை
ஆசசரியமோதானவாக்கு. (உ)

நடந்தியெழுதியநா: ஸுகுசீலவொலி

யதெதாயிலுபகநா ஐதியு ஹுஷ்டா:|

கூடுநுதூதரவராடிவயீரயெருநீ

கிடுகெந தெருவயிதி கிடுவிலுயாய|| (உ)

உபநநரானவாகளுக்கு (க) “வெய்யவா உதூர் தகவெதா ஸுஹ
விஞ்ஞா - ப்ரோவாசநாம் தத்வதோ பரஹ்மணித்யாம்” என்று
சொல்லக்கடவ ஆததத்தைப் பேசுகின்றேனென்று அபேக்ஷாநிர
பேக்ஷமாக உபதேசிக்கை கருபாதிகயமிதே. இத்தால் ஆழ்வா
ரொருவாக்கு ஸாவேஸுவரன், மயாவறமதிரல மருளத்தாம் ஊரும
நாடும உலகமும் தம்மைப் போலாகருமபடி மயர்வற மதிரல
மருளி வாழ்வித்தாறபோலே, இவரும் தமக்குப் பிள்ளையருளால
வந்த ஆர்த்தத்தையடைய உபதேசித்தருளி வாழ்வித்தருளுகிற
ராயதது. (க)

பதவுரை.

நெஞ்சே

மனமே

கற்றோகள்தாம்

கல்வியறிவுடையார் தாங்கள்

உகபபர்

ஸாதோஷிப்பார்கள்;

கல்விதன்னில்

கலனியைப்பயிலுவதில்

ஆசையுள்ளோர்

ப்ரீதியுடையவர்கள்

பெற்றோம் என

இதை லபிக்கப்பெற்றோமேயென்று

உகநது

பின்பு

பிறகு

கற்பர்

அப்பஸிப்பார்கள்;

மற்றோர்களை

அன்னியர்கள்

மாசசரியத்தால்

பொருமையாலே

இகழீல்

தோஷஞ்சொல்லுவார்களானால்

(௧) முண்டக-௧-௨-௧௨.

கூஉ உபதேசரத்தினமாலே, உ-பா, கற்றோர் வ்யாக்யாநம்.

வந்தது	வந்ததுறைதான்
என்	யாதாகும்;
தானவர்க்கு	ஆஸூரப்ர்க்குநீகளுக்க
இகழ்கை	மறறென்றில தோஷிஞ்சொல்லு
	வது
ஆச்சரியமோ	ஆஸ்சாயமாகுமோ. (உ)

அவ. — இரண்டாம்பாட்டு. “பின்னவருங் கற்க வுபதேச மாய்ப் பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில்வைத்து” என் றருளிச்செய்யாரின்றீர், மத்ஸரகரஸகரனவாகள இததை யிகழார் களோவென்று தமதிருவுள்ளத்துக்குககருத்தாக, அத்தாலே வரு வதேதா ரவத்யமில்லை, அது அவர்கள் விஷயத்தில் ஆஸ்சாயமுமன் றென்று தம் திருவுள்ளத்தைத் தேற்றியருளுகிறார்.

வ்யா. — (கற்றோர்களதாமுதப்பா) * அறியக்கற்றுவல்லாரா யிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள, நாம் உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த் தங்களை, இவர் இப்படி பரபந்தமுக்கே உபதேசித்துப்போருவதே யென்று உகப்பர்கள். அன்றிகே, ஆசார்யோச்சாரணநூச்சாரண முகத்தாலே இந்த ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களாகவுமாம். இப்படி ஜ்ஞாதாக்களன்றிகே, ஜ்ஞாநபு(ஷு-ஹு)த்தையுடைய ரா யிருக்குமவர்கள் படி சொல்லுகிறது. (கலவிதன்னிலாநை யுள்ளோர் மறேமெனவுகருது பின்புகற்பர்) † அறிவுடையார். இப்படி கற்றவர்களிடங்களிலே கேட்கவேண்டுமென்கிற ஸ்ரத்தை யையுடையவர்கள், பெருவருத்ததேதோடே பெறவேண்டுமஅர்த்தத் தை இப்படி ப்ரபந்தஸ்தமாக்குவதேயென்று நிதிபெற்றமபோலே இத்தைப்பெற்று ஹர்ஷயுத்தராயக்கொண்டு கற்றவர்களிடங்களி லே கற்றுக் கேட்டு, க்ருதார்த்தராவர்கள்.

(மறறோர்களியாதி) ஏததுபய வ்யதிரித்தராயிருக்கிற மற் றோர்கள்; அவர்களாகிறார்-அநிதவர்பாலசென்று சேருதல் செய யாத தீமனத்தர் போல்வார்; அவர்கள், (மாசசரியத்தாலிகழில்) மாசசரியமாவது, பிறர்மியுக்கம் பொருமைபை அஹ்ஷ்டாநபர் யநதமாக்குகை. அதாவது - பிறருடைய உசச்சராயத்தைக்கண் டாஸ் அஸஹ்ஷணுக்களாய் அதுக்கோ ரவத்யத்தை யாரோபிதது

† உய்யநினைவுடையார்.

• உபதேசரத்தினமாலே, கூ.பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யானம் கரு

மூ.—ஆழ்வார்களவாழி யருளிச்செயல்வாழி

தமிழவாதுமிலுரவர்தாம்வாழி—ஏழ்பாரும்

உயயவவர்க ளுரைத்தவைகளது மவாழி

செய்யயறைதன் னுடனே சேரந்து.

(க)

உபதேசரத்தினமாலே உபதேசரத்தினமாலே

உபதேசரத்தினமாலே உபதேசரத்தினமாலே

உபதேசரத்தினமாலே உபதேசரத்தினமாலே

உபதேசரத்தினமாலே உபதேசரத்தினமாலே

(க)

இதழ்வராகி லென உபதி. (யந்ததெனெனஞ்சே) பிறாபிணாகம் பொருமையிலலாப் பெருபையையும் பெற்றுடையவென்னோடு ஏக ஹ்ருதயமாயிருக்கிற மருஸ்ஸே! அததாலவந்ததென்? * மனக்குறற மாந்தரானவர் பழக்கில புகழாயனறோ இருப்பது. ஆனாலும் இகழ்வர்களாகில தனிந்தாலோவென்ன, (இகழ்கை யாச்சரியமோ தானவர்க்கு) பழக்கில்பணைப்பார்களாயிருக்கு மவர்களுக்கு இகழ்கைதான் ஆசார்யமுமன்றேயென்கை. ஆகையால் அது அவர்களுக்கு ஸஹஜமாயிறே யிருப்பது, இத்தால் அநுகூல பாதிகூல ருடைய ஆதரானாதாங்கள் பரபந்தத்துக்கு அதிஸயாவஹ மென்ற தாய்த்து.

(உ)

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள்

வாழி

அருளிச்செயல்

வாழி

ஆதாதாழ்வம்

இல

குரவர்தாம்

வாழி •

ஏழ்பாரும்

உய்ய

அவர்கள்

பதின்மரான ஆழ்வார்கள்

வாழ்வார்களாக;

அவர்களுருளிச்செய்த திவ்யப்பரப்
தங்கள்

வாழ்வனவாக;

எந்தத்தாழ்வம்

இல்லாத

பூர்வாசார்யர்கள்

வாழ்வார்களாக;

ஏழுலகங்களிலுள்ளவர்களும்

உத்தமர்க்கும்படியாக

அந்தப்பூர்வாசார்யர்கள்

௩௩ உபதேசரத்தினமலை, உ-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யானம்.

(ஏழாம் நூற்றிய வவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி) உதாவது: ஸப்ததக்ஷிபவதிபாண பூமிநிலுண்டானவர்களெல்லாரும் 'உலகுய்ய வுபாசனங் கேட்டுய்ய' என்கிறபடியே ஸர்வலோகங்களும் உஜ்ஜீவிசகுமபடியிே இவர்கள் வ்யாக்யானம் செய்தருளிற்று. அது செம்புமிடத்த, (செய்யமறை தன்னுடனேசேர்ந்து) ஸகல ஸாஸ்தர நிபுணரான தாங்கள் ஸகலவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களையும் அருவிசெயல்களின் அர்த்தமானது அடியொத்தியாயிருக்கும்படியிே இவர்க்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளிற்று. அன்றிக்கே, அரிய அருவிசெயல்களின் வ்யாக்யானங்களை வேத தாத்பர்யங்கள் பின் ரெலலும்படியாயுமிே இவர்கள் வ்யாக்யானத்தின் வைபவமிருப்பது (க) "ஸ்யயஸு வெஷிகா ஸ்வேயமஹி ருமோநுஸாரிணஃ— விதயஸ்சவைதிகா ஸதவநீயகம்பீர மகோநுஸாரிணஃ" எனனக் கடவதிே.

"செய்யமறைதன்னுடனேசேர்ந்து அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி" என்று தத்விஷய மங்களாஸாஸந மிருக்கும்படி. (செய்யமறை) அறுகூலர்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிகூலாக்கு ப்ரகாசிப்பியாதிருக்கா. அவர்களுரைத்தவைகளதன்னுடனே சேருகையாலேயிே செய்யமறையாய்த்து. அதாவது: "அல்பஸ்ருதர் கலக்கின ஸ்ருதி நன்னுநத் துறைசேர்ந்த, தெளிவுற்று, ஆழ்பொருளை யறிவித்தது" என்கிறபடியே, அதிநிர்மலமான அருவிசெயல்களின் வ்யாக்யான முகேகவாய்த்து அதிக(ம)ஹநமான வேதங்களின் அர்த்த தர்ஸநம் பண்ணலானதும்;

ஆக இத்தால் விலக்ஷண ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களுக்களுக்கவிதோஷம் தட்டாதபடி நிய நிரவத்யத்வாத்யாகாரங்களோடே செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணியருளிஞராய்த்து. (உ) "பூரோணணு பூரேயணுபூரோதாரஸு வஸாவிஃ | ஜயதூக்ஷவிகாரிஷ்டம் வஸோஷவந்தூ வவந்த்யா - ப்ரமாணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச ப்ரமாதாஸ்சஸாத்விகா, ஜயந்துக்ஷபிரிஷ்டம் ஸதாஸர்வதர்ஸர்வதா" என்னக்கடவதிே. (உ)

உபதேசரத்தினமாலே, ச-பா, பொய்கையார் வ்யாக்யாசம். ௧௭

மூ.—பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
ஐயனருள்மாறன் சேரலர்கோன்—தய்யபட்ட
சாதனன்பர்தாஸ்தூனி நற்பாணன் நற்கலியன்
சதிவர் தோற்றத்தடைவா மிங்கு.

(ச)

காவலார ஹுத ரிவரஹுத ஹதிவார
ஸ்ரீஹரி கருசுவர ஹநாபா : |
ஹுத ஹுரெண்கு நியாத கலிதாஹொவி
ஹுதௌன்கெநு ரநு தகூதெஹொவசார || (ச)

பதவுரை.

பொய்கையார்	பொய்கையாழ்வார்
பூதத்தார்	பூதத்தாழ்வார்
பேயார்	பேயாழ்வார்
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
மழிசை ஐயன்	திருமழிசையாழ்வார்
அருள்	அருளையுடைய
மாறன்	நம்மாழ்வார்
சேரலர்கோன்	குலசேகராழ்வார்
தய்ய	பரிசுத்தான
பட்டநாதன்	பெரியாழ்வார்
அன்பர்தாஸ்தூனி	தொண்டரடிப் பெருமான்
நல்	நன்மையையுடைய
பாணன்	திருப்பாணாழ்வார்
நல்	நல்ல
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
சது	இப்படி சொன்னகிது
மிங்கு	இவ்வுலகத்தில்
இவர்	இவ்வாழ்வார்களுடைய
தோற்றத்து	அவதாரங்களின்
அடைவு ஆம்	கிரமமாகும்.

(ச)

வ்யா.—காவலம்பாட்டு. “ஆழ்வார்கள் வாழி” என்று தொடங்கியருளிச்செய்த ப்ரபகத ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை, ஒரொன்றாக

அ. உபதேசரத்தினமலை, ச-பா, பொய்கையார் வ்யாக்யர்நம்.

உபபாதிப்பாரசுத திருவுள்ளமபற்றி, அதில ஸூவோக்தரான ஆழ் வரர்களுடைய அவதாரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பொய்கை யாரென்று தொடங்கி).

அகாவது ஸரோஜாதராகையாலே அதுவே நிருபகமாம் படி 'நிருபபாராய, + வருத்தம புறவிருள் மாற்றும் பெயரை யார். "மாதவன் பூதம்" என்னுமபடியான மாஹாத்ம்யத்தை யுடையாராய * ஞானசகடர்ளிளக்கேற்றிய பூதத்தார், பகவ தநுபவைதபராராய, லோகயாத்மையில் கணவையாதே (க) "யாஹு மோர் பேயன்" என்னுமபடி பிறாகூற வதுவே நிருபகமாய *கோவலுள மம்லரான கனனொடு மாயனைக் கண்டமை காட்டுப் தமிழ்த்தலைவரான பெயரா (புகழ்மழிசை ஐயன்) (உ) "இடங் கொண்ட கொத்தி பழிசைசுகிறைவன்" என்கிறபடியே மஹீஸா, ஷேதரமென்கிற ப்ரதை(பெய்யையுடைய திருமழிசைக்கு நிர வாலுமகரான திருமழிரைப்பிரான்

(அருள்மாதன) (ங) "பாடினானருளகண்டிவ்வுலகினில் மிக்கதே" என்கிறபடியே கருபாதிக்கயத்தை யுடையாரான யாலே அதுவே நிருபகமம்படியான நம்மாழ்வார். (சேர லர்கோன்) "சேரன்குலசேகரன்" என்னும்படி சேரகுலசேகரராய் தீர்யக் ஸ்திரிவர ஐமங்களை யாசைப்பட்ட பெருமாள். (துய் உ பட்டநாதா) ஸர்வகாலதநிலும ஸர்வேஸ்வரனை மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையும், கோ(மொ)பஜமத்தையாஸதாம பண்ணுகையும் தொடக்கமான தூயமையை யுடையாராய், (ச) "வேதாநத விழுட் பொருளின் மேலிருநத விளகைவிட்டுசித்தன் விரிததன்" என் கிறபடியே பரத்வஸதாபகராகையாலே பட்டநாதரென்றதுவே நிருபமான பெரியாழ்வார்.

(அன்பாதாள் தூயிரி) (ரு) "துளவத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" என்னுமபடி அஹங்கார யுக்தமான அக்ர ஜந்மத்தை அநாத்நாவஹமென்றெண்ணி, தத்த்ரஹித ஐநமாக்ஷ ளரின பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீ பாத்ரேணுவென்றதுவே நிருபக மாமபடியான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியார் (நற்பாணன்).

(க) பெரு தி-ங-உ. (உ) இரா-நா-கஉ. (ங) கண்ணி-அ.

(ச) பெரி-தி-ச-ங-கக, (ரு) திருமலை-சரு.

உபதேசரத்தினமாக, (தி) பா, அந்தமிழால் வ்யாக்யாநம். கக

மூ.—அந்தமிழால் நற்கலைகளாய் வகைக்க வரமுயர்ந்த

இந் கவுலகிந்ருளீங்க—வகுத்திக்

மாதங்கள் நாகரகமமை மணலுலகோ தாமழிய

சுதெனறு சொல்லுந் பரமயாய்.

(நி)

சூநிபூதிகளால் வாரிவகுத்திவகு

வெகுவகியல் வாரவெகிவகுத்திவகுத்தி

வெகிவகுத்திவகுத்திவகுத்திவகுத்தி

தாராக் கர்த்திவகுத்திவகுத்திவகுத்தி

(க)

(க) “அடியாகக்கொண்டபடிதகுமிலன்” என்று சதீய தாஸ்யத்
துக கருதுணமான ஐம்மயிகதமான வைசயதலக நன்மையாகவு
டைபராய்*(மா)காயதலகவபெளமரான பாணபெருமரான,(நற்கவி
யன்)(உ)“கின்றி.ருவெட டெழுத்துங்கறமுநா னறதமுனையார்
ககடிமை” எனனுமபடி, (ங) ‘அடியாகக் தம்மடியான’ என்று
சொல்லுகிறபடியே எல்லையான சதீய தேஷ் வகலேபூனறி, மற
றையாமுவாகக் திருவடிகளில் தேஷ்வமே தமக்கு க்ருபகமாம
படியாக எண்ணிடுருக்கிற நன்மையைபுடையராய், அருகாழியுள்
பட அபஹரிக்கையாலே “கலியன்” என்று கிருபிதகுமபடியான
திருமங்கையாமுவார, எவமங்கை வைசயதலகையுடையரான
இவர்கள்-இவ்வேழத்திலே ஆவி பபளிதசுருதினகரமறிதுவாய்தது,
(ச) ‘காணபெருந்தோற்றம்’ என்றும், (நி) ‘சூவிவகுத்தி
ஆவிபபூதம்’ என்று சொல்லுமாபோலே,

(ச)

பதவுரை

அம்

அழகிய

தமிழால்

தமிழ்பாஷைபால்

நல

நல்ல

கலைகள்

வேசுகளை

ஆபநது

ஆபநது

உரைத்த ஆழவர்கள்

அருரிசெய்த ஆழவர்கள்

நத உலகில்

இந் உலகத்திலுள்ள

இருள்

அஜ்ஞாநாநதகாரம்

(க) அமல க. (உ) தி-மொ-அ-கர க. (ங) தி-மொ-உ-க க. (ச) தி-வாய்-க-க-க. (நி) வி-பு-ரு-க-உ.

உ0 உபதேசரத்தினமாலே, ரு-பா, அந்தமிழால் வயாச்சாரம்.

நீங்க	ஒழியும்படி
வந்து உதித்த	வந்து அவதரித்தருளின
மாதங்கள்	மாஸங்களையும்
நாள்கள்தம்மை	திருநகரங்களையும்
மண் உலகோர்தாம்	இந்த பூலோகத்திலுள்ளார் தாங்கள்
அறிய	அறிந்தொள்ளும்படி
நதுஎன்று	இது என்று
யாம்	நாம்
சொல்லுவோம்	சொல்லக்கடவோம். (ரு)

வயா, — அஞ்சாம்பாட்டு, அநநரம் இப்படி ஆழ்வார்கள் அவதரித்தருளின மாஸங்களையும், திருநகரங்களையும், ஸர்வரும் அறியும்படி, இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறோமென்கிறார். (அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களை) வேதம்போலே ஸம்ஸ்கிருதரூபமாய், அதி(யி)க்ருதாதி காரமுமாய்ப் பரந்துகர்மப் பரஹ்ம்பரதிபாதகதயா அர்த்த கிர்ணயத்தில் அருமைதட்டியிருக்கையென்கே, செந்தமிழான செம்மையை யுடைத்தாகையாலே ஸர்வ ஸ்ரீபமுமாய் ஸ்ரீலாக்யமுமான த்ராவிடபாஷையாலே யாய்த்து ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்தங்களையும் ஸங்கரவித்து இவர்கள் (க) ‘‘பண்ணியதமிழ்’’ என்னும்படி பண்ணியருளிற்று; நற்கலையாகிறது நிர்த்தோஷ ப்ரமாண மானவேதம், அத்தை ஆராய்ந்தாய்த்து இவர்கள் தமிழாலே அருளிச்செய்தது. ஆகையால், இதுதான், (உ) ‘‘திருமாலவன்கவி’’ என்றவாயோலைப்படியே ஸ்ரீயுபத்யான பரப்ரஹ்மைகப்ரதிபாதகமுமாயிருக்கும். (ஆழ்வார்கள்) அஸப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த(மரு)தரான இவர்கள்; இந்த விபூதியிலே அவதரித்தருளினது இன்ன ப்ரயோஜனத்தைப்பற்ற வென்கிறார்.

(இந்த உலகிலிருள் நீங்கவந்துதித்த) இந்த வுலகிலேயிறே இருளுள்ளது. இதுதான் *இருள்தருமாஞ்ஞாலமிதே. அந்த வுலகு * சுதுக-பாநகுஜீப - அத்யர்காகலதிப்தமாய், (ரு) ‘‘சுடரொளி

(க) தி-வாய்-உ-எ-கூ. (உ) திருவி-சுடி. (ரு) தி-வாய்-கூ-உ-இ.

. உபதேசரத்தினமாலே, (டு-பா, அந்தமியால் வ்யாக்யானம். உக

யாய் நின்று தன்னுடைச்சேசரதி¹ என்னும்படி, * தெளிவிக்கப்பயிதே இருப்பது. ஆகையாலே அவ்விபூதியிலுள்ளார். (க) : “வாக்யங்கோபி வுதீகாரா: - ஸூத்ரவகோடி ப்ரதிகாரா:” என்கிறபடியே, * ஒளிக்கொண்ட கோதி யையுடையதாய், (உ) “வாக்யங்கோபி வுதீகாரா: - ஸூத்ரவகோடி ப்ரதிகாரா:” என்கிறபடியே ஐந்தாவிகாஸத்தை யுடையரா யிருப்பார்கள். ஆகையாலே அவ்விபூதியில் அஐந்தாவிகாஸத்தகார ப்ரஸங்கமிவலை. (ங) “பிஷ்ணி வ்வுலகினிலே பீரிருள்” என்கிறபடியே, இவ்விபூதி, தமஸ்யஸ்தவாச்சையையான ப்ரக்ருதிகாச்யமயிதே யிருப்பது. ஆகையால் இவ்வுள்ளார் பகவதஸவருப திரோதா (டா) நகரியான அழுக்குடம்பைப் பரிக்கா வுமிகது, (ச) “அறிவிலா மனிசர்” என்கிறபடியே அஐந்தாவியிருப்பார்கள் ; இவர்களுக்கேயிதே வெளிக்கொளிப்பு வேண்டியிருப்பது. அந்தகாராபிபூ (விஹி) தாக்கிறே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்கள் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். அத்தாலே, “இவ்வுலகிலிருள் நீங்க வட்

இந்த வுலகிலிருளைப் போக்கும்போது இவர்கள் ஆதித்யர்களாக வேண்டாவோ; (டு) “வருவாரஃ ஜ்ஞாநித்யு-வந்தேபராக்ருஸாந தித்வம்” என்றும் (க) “கவயாநிகலிப்யு-வஸம் கவி-கொகலிவாகு-கலயாமிகலித்வம்ஸம் கவியிலோகதிவாகமய” என்றும் (எ) “ராநி-நாஜிவாகு: - ராமாநுஜ திவாகு:” என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ராங்குஸ பரகால யதிவராதிகளுடைய உதயத்திலே யாய்த்து அஐந்தாவிகாஸத்தகாரமும், ஆ(பூ) வித்யதமஸ்ஸுநிஹதமானதும், பாபத்வாந்தக்ஷயம் பிறந்ததும் ; விஷ்ணுபக்தார்க்க ஸந்தியிலே யிதே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிற இருளானதுபோவது. இது மற் றையவர்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

(வந்துதித்த மாதங்கள் நான்கள் தன்னை, மண்ணுலகோர் தாமறிய நதென்று சொல்லுவோம்பாம்) அதாவது - த்வாதராதித்யர்களும் சைத்ராதி மாஸங்களிலேயிதே ஓரொருவராக ஸஞ்சரிப்பது. இவர்களுமப்படியே ஐப்பசிமாஸம் தொடங்கி, அடைவே அவதரித்தார்கள். “வந்துதித்த” என்கையாலே*விண்ணின் தலை வின்றுவிடலிப்பான் மண்ணின் தலத்துதித்தது நேர

(க) (உ) சாந்தோ-எ-உக-உ- (ங) பெரி-தி-க-க-உ, (ச) திருமாலே-கரு, (டு). (க) தி-மொ-தனியன், (எ) முதலியவாண்டான்மும்,

உலகத்தின் மையம், கா-பா, ஐப்பதியில் வ்யாக்யானம்.

பூ—ஸ்ப் பி லேண பவிட்டு சதயமிவை
ஸ்ப்பிலவா நானக ஞலகத்தீர்—எப்புவியும்
செய்யுந் பெய்யகயார பூதததார பேயாழ்வார்
தேகடனே கோன்று பிறப்பால்.

வயவ்ரு சீத்யஸவஸுரகுஹயஸு
ஹதிகாஹிபாந சிவகோ ஹயஸுரகுஹயஸு
ஹதிகாஹிபாந சிவகோ ஹயஸுரகுஹயஸு
திவாநகரகோஹிபாந சிவகோ ஹயஸுரகுஹயஸு

(க)

யறியிருக்கிறது. மாதங்களாவன - ஐப்பசிமாஸந தொடங்கி ஆனி
முடிவாக வுண்டான ஏழுமாஸமும்; நாள்களாவன, - திருநகூத்
ங்கள்; (க) “அத்தத்தின பத்தாநாள” (உ) “திருநாள திருவோணம்”
ன்னககடவதிறே; அதுதான் திருவோணம் தொடங்கி, கேட்
ரட யீருக வவதரித்த நடுவுண்டான பத்து நகூத்ரமும். இப்படி
புதியராவஹங்களான இவற்றை யறிநதாவிறே சேதநாககு உஜ்
வரமுள்ளது.

(உ) “ஜநகோஸுரவணவிவா - ஜநமர்கோஸுரவண
விவா” எனிறே விதித்தது. இவர்கள் தாம் பசுவதவதார விசே
தங்களாகையாலே ரோஹினி புநர்வஸவாதிகளோபாதி இத்திரு
கூத்ரங்களும் பூஜ்யங்களுமாய் ஆதரணியங்களுமாய் யிருக்கும்.
மண்ணுலகோர் தாமறிய) (ச) “அகல்ஞாலத்தவறிய” என்னுமா
பாலே; விண்ணுலகோர்க்கு இப்படி உபதேசிக்கவேண்டாவிறே.
(இ) *மண்ணிற்பிறந்தெண்ண மொன்றின்றி யிருக்குமேழை மணி
ர் க்கிறே இப்படி உபதேசிக்க வேண்டிவது. (மண்ணுலகோர்
தாமறிய) பூமியிலுண்டான அஜ்ஞான சேதநர் அறிநது உபலா
பத்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி இன்னதென்று இதில் அபேகையற்
புருக்கிற வர்களுக்கு அபேகா நிரபேகாமாக இதில் அபேகைய
டைய நாம் இததைசொல்லக்கடவோம். இவருடைய ப்ரதி
ஸ்தையிருக்கிறபடி. இத்தால் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகை
சூர்ய க்ருத்யமென்றதாய்த்து, (ரு)

பதவுரை.

லகத்தீர்

உலகத்திலுள்ளவர்களே!

(க) பெரி-தி-க-உ-க. (உ) பெரி-உ-உ-க. (உ) (ச) தி-வாய்-ச-அ-உ.
(இ) பெரி-தி-ச-க-எ.

எப்புதியும்	எந்தலோகத்திலுள்ளவர்களும்
பேசு	புகழுமபடியான
புகழ்	வைபவத்தையுடைய
பொயகையார்	பொயகையாழ்வாரும்
பூதத்தார்	பூத்ததாரவாரும்
பேயாழ்வார்	பேயாழ்வாரும்
தேசுடனே	தேஸஸஸ டனே
தோனறு	தொவுல்கில தோன்றிய
பிறப்பால்	திருவஸ்தாரங்களாலே,
ஐப்பசியில	ஐப்பரிமாஸ்த்தில
ஒணம்	திருவோணமும்
அவிட்டம்	அவிட்டமும்
சதயம்	சதயமுமாகிய
இவை	இந்த நகரநகரங்கள்
ஒப்பு இல ஆம்	ஸமாநமில்லாதனவாகிய
நாள்கள்	திருநகரத்தாங்களாகும்.

ஆறும்பாட்டு.—கீழ்ப்பண்ணின, ப்ரதிஜ்ஞாநரூபமாக அதை அடைவே உபபாதிப்பதாகக்கோலி, அதில முதலாழ்வார்களுடைய அவதாரக்ரமத்தைமுந்நறு அருளிச்செய்கிறார். (ஐப்பசியிலோணமென்றுதொடங்கி) அதாவது ஆஸ்வயுஜ மாஸத்தில் லிஷ்ணு நகரத் தரமான ஸ்ரவணதி நகரத்தா தரயமும அஸ்தநுஸமானதாயிருக்கும். வைதிக மாயாதையை வறியாமல லோகயாதையிலே கணவைத் திருக்கறவர்களே! நான் சொல்லுகிற ஒப்பிலவா நாள்களை உபலா ளித்து உஜ்ஜீவியுங்கோன, அப்படி உபமாநராஹித்யத்துக்கு அடி யேதென்ன,

(எப்புதியுமித்யாதி) ஸர்வலோகத்திலுண்டானவர்களும் அது அது என்று வாய்ப்புலத்தும்படியான புஷ்பயோகிஜத் வத்தால வந்த ஜகம் வைபவத்தையும், ஜஞாநதிப ப்ரகாசத்தாலே பகவத் ஸாக்ஷாதகாரம் பண்ணின வைபவத்தையும் * நாட்டாரோ டியலவொழிந்து க்ராமைக ராத்ரராய வ்யாபரிததுத் திரிந்த வ்ரு த்த வைபவத்தையும், அதுகருமேலே (ச) “துவடிவில் பார்மகள் பூம்ங்கைபோடு” இத்தாதிப்படியே ஸ்ரியஃபதியான ஸர்வேஸ்வரன்

உபதேசரத்தினமாலே, எ-பா, மற்றுள்ள வ்யாக்யாரம். உஞ்

மு — மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்குமுன்னே வந்துதித்து
நற்றமிழால் தூலசெய்து நாட்டையுய்த்த-பெற்றிமையோர் .
என்று முதலாழ்வார்களென்னும் பெயரிவர்க்கு
நின்ற துலகத்தே நிகழ்ந்து. (எ)

ஹருஷபாஷாஸ்யம் வரூபேஷொஹி
ஸந்தேதா ஸுதேஹிபாஸ்யமெஹி
யவ்யாஜமஹிபாஸ்யமெஹி
ஹருஷபாஷாஸ்யம் வரூபேஷொஹி (எ)

பதவுரை.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கு	மற்ற எழுவராயுள்ள ஆழ்வார்களு
முன்னே	குமுன்னே
வந்து	பூமியில்வந்து,
உதித்து	அவதரித்து
நல	நல்ல
தமிழால்	தமிழ்ப்பாஷையாலே
தூல்	முதல்திருவந்தாதி இரண்டாந்திரு
	வந்தாதி, மூன்றாந்திருவந்தாதி
	என்னும் திவ்யப்பரத்தங்களை
செய்து	அருளிச்செய்து
நாட்டை	நாட்டிலுள்ளவர்களை
உய்த்த	உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்த
பெற்றிமையோர் என்று	பெருமையுடையவர்களென்று
முதலாழ்வார்கள் என்னும்	(அத்தாலே) முதலாழ்வார்களென்
	று சொல்லப்படும்
பெயர்	நாமமானது
இவர்க்கு	
உலகத்து	உலகத்தில்
நிகழ்ந்து .	வழங்கப்பட்டு
நின்றது	நிலைபெற்றது. (எ)

* வ்யா. — ஏழாம் பாட்டு; — இவர்களுக்கு முதலாழ்வார்களென்று
திருநாமமாலைக்கு நேரதுவை அருளிச்செய்திருநர் (மற்றுள்ள ஆழ்

உசு உபதேசரத்தினமாலே, எ-பா, மற்றும்ள்ள வ்யாக்யாரம்.

வார்கள்) என்றுதொடங்கி, ஆழ்வார்கள் பதின்மரில் வைத்துக் கொண்டு தாங்கள் மூவரும் மற்றையாழ்வார்களுக்கு முன்னேயா ய்த்து ஆவிர்ப்பவித்தது, இவர்கள் மூவரும் ப்ரணவம்போலே யாய்த்து ப்ரதாநராயிருப்பது, இவர்கள்தான் த்வாபரந்தத்துக் கும் கலியுகாதிக்கும்நடுவுண்டான ஸந்த்யையிலே யாய்த்து அவதிர் ணரானது. அத்தைப்பற்ற “முன்னே” என்று ப்ரதமஜ்ஜாகப்பேசு கிறது. திருமழிசைப்பிரானும் அவர்களுக்குத் தோள்திண்டியான காலத்திலேயாய்த்து அவதரித்தருளினது. மற்றும்ண்டானவர்கள் கலியுகாதியே தொடங்கி அடைவிலே யவதரித்தார்கள்.

இனி, நற்றமிழால் நூல்செய்கையாவது-விஸக்ஷணமான த்ராவிட பாஷையாலே மற்றும்ண்டான ப்ரபந்தங்களுக்கும் லக்ஷணமாம் படி, த்ராவிட ஸாஸ்த்ரரூபமான திவ்யப்ரபந்தங்களை நிர்மித்தது; அலவு தான், “வையந்தகனி” “அன்பேதகனி” “திருக்கண்டேன்” என்கிற திருவந்தாதிகளென்றபடி, (க) “செஞ்சொற்கவிகள்” என்றும், (உ) “செந்தமிழ்பாடுவார்” என்றும், (ங) “இன்கவிபாடும் பரமகவிஞரால்” என்றும் கொண்டாடும்படியிறே இதின் நன்மையிருப்பது. (ச) “பேருந்தமிழனல்லேன் பெரிது” என்று தாங்களும் இத்தை ஆதரித்தார்களிறே.

இப்படி ஸ்வபர விபாக(ஊம)மறக் கொண்டாடும்படியாய்த்து இவர்கள் ஸூக்திகளின் ஏற்றமிருப்பது; இப்படி அதிஸயாவஹமான ஸூக்தி விசேஷங்களாலே ஜகத்திலுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கி, உஜ்ஜீவிப்பித்த ப்ரபாவத்தை யுடையவர்களென்று, அத்தாலே முதலாழ்வார்க ளென்கிற திருநாமமானது லோகத்திலே வர்த்தியானின்றது. பெற்றிமை - பெருமை. இத்தால் இவர்களுடைய * ஜந்நாவிடியாஅ - ஜம்நா வித்யயாச உண்டான ப்ராதம்யமானது ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட

மூ;—பேதைநெஞ்சே மின்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ
ஏதுபெருமை பின்றைக் கென்றியேல் — ஓதுகின்றேன்
வாயுததபுகழ் மங்கையர்கோன் மரநிலத்தில வநதுதித்த
கார்த்திகைபிற கார்த்திகைநாள் காண். (அ)

நாடுவெல்லிவெவ்வவழிவழிநலமுடைய
வெநல் கிடுகிடுகி வுழிவெவ்வவழி
வெவ்வவழிவெவ்வவழிவெவ்வவழி
வெவ்வவழிவெவ்வவழிவெவ்வவழி (அ)

பேதை	அறிவிலாத
நெஞ்சே	மனமே!
	ன
பெருமை	வைபவத்தை
அழிந்தலையோ	நீ அழியவில்லையோ;
இன்றைக்கு	“இந்த தருத்துக்கு
ஏது பெருமை	என்ன வைபவம்”
என்றியேல்	என்று கேட்பாயானால்
ஒதுகினமேன்	அதை உனக்குச்சொல்லுகின்
	மேன்; அதாவது-
வாய்த்த	பொருந்திய
புகழ்	வைபவத்தையுடைய
மங்கையர்கோ	திருமங்கையாழ்வார்
மாநிலத்தில்	இந்தப்பெரிய உலகத்தில்
வந்து உதித்த	வந்து அவதரித்தருளின
கார்த்திகையில்	கார்த்திகை மாஸத்தில்
கார்த்திகை நா	கிருத்திகா நஷ்டந்திரமாகும்;
காண்	இதை நீ தெரிந்துகொள். (அ)

வயர்—எட்டாம்பாட்டு. அந்தாம் திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்தருளின திருக்கார்த்திகை திருக்கஷ்தார்த்தினுடைய லைபவத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து பாய்நோத்தா ருபேண அருளிச் செய்கிறார் (பேதைநெஞ்சேயென்று தொடங்கி)

உஅ உபதேசரத்தினமாலே, அ-பா, பேதை வ்யாக்யாநம்.

ஐதே “நதிவர் தோற்றத்தடைவாம்” என்று அருளிச்செய்த அடைவனறிக் கே, இனிமேல் மாஸங்கனினுடைய சேர்த்திக்காக வந்த க்ரமத்திலே அருளிச்செய்கிறார். சேதநர்க்கு இதுவும் ஒரு புத்த்யாரோஹ க்ரமமிருக்கும்படி. மாஸங்களை அடைவே சொல்லிக்கொடுப்போரலாவதொரு ஸௌகர்யமுண்டிறே. (பேதை நெஞ்சே யின்றைப் பெருமை யறிந்தலேயோ) அல்லாத நகைத்ரங்களோடு இத்தையும் ஒன்றாக எண்ணுகிற அறிவியான நெஞ்சே! உஜ்ஜ்விக்கைக்கு ஹேவான இறறைத் திவஸத்தின மஹத்தையைய மநம்பண்ணுமைக்குப் பரிசுமான நீ அப்படி அறிபயாட்டிற்றில்லையோ?

(ஏது பெருமை யின்றைக் கென்றியேல்) அல்லாத திவஸங்களைக்காட்டில் இத்திவஸத்துக் குண்டான பெருமை தானேது? அத்தையறிந்த நீர் அருளிச் செய்யலாகாதோவென்று நீ சொன்னாயாகில், (ஓதுகின்றேன்) அப்படியே அறிந்த நான் அறிபாத உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். (வாய்த்தபுகழித்யாதி) (க) “மன்றில மலிபுகழ் மங்கைமன்னன்” என்கிறபடியே தம் ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமாகவே சேர்த்திருப்பதான புகழையுடைய ராய், திருமங்கைக்கு மன்னரான இவர், மஹாப்ருதிவிழாவே வந்தவதரித்தது, கார்த்திகை மாஸத்தில் கார்த்திகை நகைத்ரங்காணென்று ஓதுகின்றேன்.

இவர்க்குப் புகழ் வாய்க்கையாவது: * மா ரீ யா னை வாள்வலியால் மந்திரங்கொண்ட விதுவாய்த்து. (உ) “மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்” என்னக்கடவதிறே. திருமந்திர லாபமிதே இவருடைய யஸஸ்ஸுக்கடி. வாய்கை - கிட்டுகை, அதுதானும் * வாய்த்த திருமந்திரமிறே. அன்றிக்கே, இவரவ தாரத்தாலே வாய்த்த புகழையுடைய மங்கை பென்னவுமாம்; (மங்கையர்கோன் மரணத்தில் வந்துதித்த கார்த்திகையில் கார்த்திகைரோள் காண்) இப்படியான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் * இருள்தருமா ஞாலத்தில் ஆவிய்ய(?)மான தமஸ்ஸைப் போக்கும்படி அவதரித்தருளினது, கார்த்திகை மாஸத்தில் க்ருத்திகா நகைத்ரத்திலேகாண்,

மூ.—மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்கோன்

ஆறங்கங்கூற அவதரித்த-வீறுடைய

கார்த்திகையிற் கார்த்திகைநாள் இன்றென்று காதலிப்பார்

வாய்த்தமலர்த் தாள்களெஞ்சே வாழ்த்து, (௯)

கஜா நிஷ்டி^௧ டி^௨ னி^௩ லவ^௪ உ^௫ த^௬ லி^௭ ய^௮ வ^௯

க^{௧௦} த^{௧௧} ல^{௧௨} ஸ^{௧௩} ா^{௧௪} ரி^{௧௫} க^{௧௬} லி^{௧௭} த^{௧௮} வ^{௧௯} க^{௨௦} லி^{௨௧} ய^{௨௨} ஸ^{௨௩} ா^{௨௪} வ^{௨௫} ா^{௨௬}

ய^{௨௭} த்ரா^{௨௮} விரா^{௨௯} வ^{௩௦} ஸ^{௩௧} ல^{௩௨} ல^{௩௩} ல^{௩௪} ல^{௩௫} ல^{௩௬} ல^{௩௭} ல^{௩௮} ல^{௩௯} ல^{௪௦} ல^{௪௧} ல^{௪௨} ல^{௪௩} ல^{௪௪} ல^{௪௫} ல^{௪௬} ல^{௪௭} ல^{௪௮} ல^{௪௯} ல^{௫௦}

த^{௫௧} ம^{௫௨} ல^{௫௩} ல^{௫௪} ல^{௫௫} ல^{௫௬} ல^{௫௭} ல^{௫௮} ல^{௫௯} ல^{௬௦} ல^{௬௧} ல^{௬௨} ல^{௬௩} ல^{௬௪} ல^{௬௫} ல^{௬௬} ல^{௬௭} ல^{௬௮} ல^{௬௯} ல^{௭௦} ல^{௭௧} ல^{௭௨} ல^{௭௩} ல^{௭௪} ல^{௭௫} ல^{௭௬} ல^{௭௭} ல^{௭௮} ல^{௭௯} ல^{௮௦} ல^{௮௧} ல^{௮௨} ல^{௮௩} ல^{௮௪} ல^{௮௫} ல^{௮௬} ல^{௮௭} ல^{௮௮} ல^{௮௯} ல^{௯௦} ல^{௯௧} ல^{௯௨} ல^{௯௩} ல^{௯௪} ல^{௯௫} ல^{௯௬} ல^{௯௭} ல^{௯௮} ல^{௯௯} ல^{௧௦௦} (௯)

“கலயாரி கலிபுண்டம் கலிமொகலிவாகாழ - கலயாமி கலித்வம்ஸம் கலிமலோக திவாகரம்” என்று இவரை ஆதித்ய னாகச் சொல்லுகையாலே ‘வந்துதித்த’ என்கிறார். இப்படி இவர் ஆவிர்ப்ப (ஊ) வித்தருளின வைபவத்தை யறிந்த நான் ஒதுவிக்க அறியாத நீ இத்தை அ(யீ)திகரித்து ஆதரிப்பாயாக.

இவர்தாம் * நெஞ்சக்கருள்கடிதிப மான * தெய்வநன்மாலை யா கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை யுண்டாக்கும்படி அவதரித்தருளினவராகையாலே அதுதான் தீ(ஜீ)பாராதந திவனமுமாய்வந்து நேரப்பட்டதி றே.(க); ‘கூவாணஃ காதி^௧ லெகா^௨ லி வி^௩ ஷ்டா^௪ லீ^௫ லப^௬ ல்வி ஶ்^௭ திரே - ருர்வாணஃ கார்த்திகேமாஸி விஷ்ணோர்தீபம்ஹி மந்திரே” என்றும் (உ) ‘விஷ்ணோமயெக^௧ காகி^௨ ல்க்யா^௩ லீ^௪ வகா^௫ த^௬ க^௭ ரோ^௮ தி^௯ யஃ - விஷ்ணு வாலயேது கார்த்திக்யாம் தீபதாநம் கரோதி^{௧௦}’ என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே. இதுதான் ‘இன்றைப்பெருமை’ என்கிற மஹத்தைக்கீடாக மஹாநகூத்ரமுமாயிறே யிருப்பது. (அ)

பதவுரை.

மாறன்

நம்மாழ்வார்

பணித்த

அருளிச்செய்த

தமிழ்மறைக்கு

தாராவிடவேதங்களான திருவிருத்

தம், திருவாசிரியம், பெரியதிரு

வந்தாதி, திருவாய்மொழி என்

னும் எழுப்பாததங்களுக்கும்

மங்கையர்கோன்

திருமங்கையாழ்வார்

தங்ம் ஹத்ரீந் கிரிநுபாநவிஜ்ஞாதா நதர்ஸயாம்காஜ தேஷாம்
ஹ்யேகைகஸ்யமாந முஷ்டிமாததே ஸேஷாவாச பரத்வாஜேத்யந
மந்தர்ய வேதவாஏஃத அநந்தாவைவேதாஃ - நமோவாசேயா
சோதிதா யாசாதுதிதா தஸ்பைவாசே” (3) “வஹ்ஸுக்ரூஷி
வெஹ்ஸுக்ரூஷி - ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸுக்ருதே” (௨)
“சூர்விலீஃ வரஹ்ஸுக்ரூஷி - த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்”
என்றும் அருளிச்செய்தாரிறேபட்டார். ஆழ்வரைக்கொண்டு ஈஸ்
வரன் ப்ரவர்த்திப்பித்ததே ஹேதுவாக இவராலே ப்ரணீதமாண
தாகச் சொல்லக்கடவது.

(மங்கையர்கோன் ஆறங்கக்கூற அவதரித்த) இப்படி இவராலே
யுண்டான த்ராவிட வேத சதுஷ்டயத்துக்கும் ஸ்வஸுக்ருதிகளான
ஷட்ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்யும்படி அவதரித்தருளினாரிறே.
திருமங்கையாழ்வார்; திருவிருத்தம் முதலான நம்மாழ்வார் ப்ர
பந்தங்கள் நாலுக்கும் திருமொழி முதலான திருமங்கையாழ்வார்
ப்ரபந்தங்கள் ஆறும் அங்கங்களாயிறே யிருப்பது. அது த்ராவிட
வேதமானால் இதுவும் த்ராவிடரூபமான அங்கங்களென்னக் குறை
யில்லை. திருவாய்மொழியினுடைய வேதத்வத்தையும் இதுனுடைய
அங்கத்வத்தையும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலேபாசிக உபபாதித்தருளி

(வீறுடைய கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள்) இப்படியான
ஏற்றத்தையுடைத்தான வேத வேதாங்க தத்வஜ்ஞான இவர்
அவதரிக்கையாலே அல்லாத திருஷ்டதர்சங்களிற் காட்டிலும்
வீறுடையதாயய்த்து கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளிருப்பது.
இவர்தாம் பராங்குஸ பரகாலாதி களென்னும்படியிறே ப்ரஸித்த
ராய்ப் போருகிறது. தாமும் (௩) “தும்மடியாரெல்லாரோடு
மொக்க எண்ணியிருத்தி ரடியேனை” என்றிறே அருளிச்செய்தது.
அதுபோலேயாய்த்து, திருஷ்டதர்சமும், அதுக்குமேலே, (௨) *தன்
னுகந்த லுரெல்லாந்தன்றுள் பாடும் தன்னேற்றமுண்டே யிவர்க்கு.

இப்படி இவரடியாகவுண்டான அதியுயத்தையுடைய கார்த்தி
கையில் கார்த்திகைநாளின்றென்று காதுவிப்பார் - இங்ளான்களி
னிடைமையிலே இதுவுமொரு * மதிவிதைந்த கன்னுருண்டாவ

ந.உ உபதேசரத்தினமாலே, கடு-பா, கார்த்திகை வ்யாக்யாநம்.

மூ.—கார்த்திகையில் ரோகினிநாள் காண்மினின்று காகினியீர்
வாய்தத புகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்-ஆத்தியர்கள்
அன்புடனேதா னமலனாகிபிரான் கற்றதம்பின்
புன்குடனே கெரண்டாடும் நாள். (கடு)

கெட்டொஃகோ ஸிந்த நுரொஹிணி தாஸகாவ
பவ்யுரிவாதரஃஸுளசு-நிவாஹநாய-ஃ
வளதகூ-தரிவநாஹிவிராநு-வெநீ
ராஜிதிராஸகஜநெஹி-நிஷிவாஸுபு

(கடு)

தே யென்று இதின் வைபவத்தை இடைவிடாமல் அதுஸந்தித்து,
இதிலே அப்பதி(வி)கிவேஸத்தைப் பண்ணிப் போருமவர்கள்.
அவர்களாகிறார், (உ)*குறையல் பிரானடிக்கீழ் விள்ளாத வன்பளி
நாமாதுசன் போல்வார். அவர்கள், வாய்த்த மலர்த்தாள்கள்
நெஞ்சே வாழ்த்து-அவர்கள்தான் நமக்குச் சேஷிகளாகையாலே
ஸ்வரூபப்ரபந்தமாய் கிரதியாய் போக்யமான திருவடிகளை, (உ)
“போந்ததென்னெஞ்சு” என்னும்படி அதிலே அதிப்ரவணமாய்ப்
போருகிற மஃஸ்ஸே! அச்செவ்வி மாறாமல் நித்யமாய்ச் செல்ல
வேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி உன் ஸ்வரூபம் பெறப்
பார், (உ)“இன்புநர் தொண்டர் செவ்வடியேத்தி வாழ்த்துமென்
னெஞ்சமே” என்னக்கடவதிறே, வாய்க்கை-பொருந்துகை, (மலர்த்
தாள்கள்) மலர்போன்ற திருவடிகள். இத்தால் ஆசார்யபரதந்தரர்
க்கு அநுகூல வ்ருத்திசெய்து போருகை ஸ்வரூபமென்றதாய்த்து.

இந்தத் திருமங்கையாழ்வார் திருநகைந்தரத்தை, திருக்க
விசுந்திதாஸரென்று திருநாமத்தை யுடையராய், சதிருடைய
தமிழ்விசுந்தராய், அருளிச்செயல் நாலாபிரம் பாட்டுக்கும் அர்த்
தோபதேசம் பண்ணுமவராய்ப் போருகிற லோகாசார்யரான நம்
பிள்ளையும் தத்வம்ஸ்யரும் மிகவும் பரிபாலித்துப் போருவர்களே
ன்று, பெரியோர்கள் அருளிச்செய்து போருவர்கள். பிள்ளை ஆத
ரிக்கிறதா ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்பத்தாலே, தத்வம்
ஸ்யர் ஆதரிக்கிறதா, பிள்ளையுடைய திருநகைந்தரமும் அதுவென்
னாகவேணும்.

(கடு)

(க) சந்த, (உ) ஸு-லோபாஷ்டகம், (உ) தி-மெ-ச-த-க-

உ.பதேசாத்தினமாய், உ-பா, கார்த்திகைல்விவ்யக்யாரம் ௩॥

பதவுரை,

காசினியீர்

வாய்த்த

புகழ்

பணர்

வந்து உதப்பால்

ஆத்தியர்கள்

அன்புடனே

அமலனாதிபிரான்

தகுந்த,

வைபவத்தையுடைய

திருப்பாணழ்வார்,

வந்து அவதரித்த தனாலே

ஆர்த்தியுடையவர்கள்

ப்ரீதியுடன்

அமலனாதிபிரானென்னும் ப்ரபந்

தத்தை

கற்று

அப்யஸித்து

அதற்பின்

அதற்குப்பிறகு

நன்குடனே

நன்மையுடன்

கொண்டாடும்

கொண்டாடக்கூடிய

நாள்

நாளாகிய

இன்றையதினம்,

கார்த்திகையில்

கார்த்திகைமாதத்தில்

ரோகிணிநாள

ரோஹிணி நக்சத்ரமென்று

காண்மின்

கண்டுகொள்ளுங்கள்.

(௧௦)

வ்யா:—பத்தரம்பாட்டு.

கார்த்திகைத்திருநக்சத்ரத்துக்கு

அநந்தரம் ரோஹிணி நக்சத்ரமாகையாலும், மாஸமும் அதுவர்கை

யாலும் அந்தச் சேர்த்திக்காகக் கார்த்திகையில் ரோஹிணிநாள

னது திருப்பாணழ்வார் திருவவதரிக்கையாலே ஆஸ்திகராலே

ஆதரணீயமாய் உபலாஸிக்கப்படுமதான நாளென்கிறார்.

(கார்த்திகையில் ரோகிணிநாள்காண்மினென்று காசினியீர்) கீழில்

பாட்டில் தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உபதேசித்தவரீளவும் இப்

பாட்டில் வெளிக்கரைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார், தம்மோடு அவர்

கள் ஏகமநாக்களாக வேணுமென்கிற திருவுள்ளக்கருத்தாலே.

“ரோகிணிகள்” என்ற இதுதான், க்ருஷ்ணவதரித்த திருநக்சத்ர

மயிருக்கும். இவருக்கு, (௧) கோவலனாய்வெண்ணெயுண்டவாய

(௧) அமல-௧௦

5

1875

கூட உபதேசரத்தினமாலே, கடுபா, கார்த்திகையில் வ்யாக்யாநம்

சென்னுள்ளம் சுவர்தாணை” என்றிறே அவ்விஷயத்தில் பா(லா)வ பத்தியிருப்பது. ஆகையாலே திருக்கோழமும் அதுவாய்த்து.

அவ்வளவு மன்றிக்கே, சரமஸ்ஸோகார்த்தப்ரகாஸகரானதிருக்கோட்டியூர்மடபிரயாசிரோஹிணிநாள், “உறியில்வெண்ணெயோடியவண்ணட ஒருவனைப்போல் அவதரித்தார்” என்கையாலே இதையும்முப்புரியூட்டியிழையிருப்பது இப்படிமும்மடங்கானவற்றத்தையுடைத்தான இது தான் என்றென்ன, (இன்று காண்மின்) அது இன்று காணுங்கோள், காலாத்தரே யன்றிக்கே(க) “சுயம்ஜோஷா - அபம்மாஸு” என்கிறபடியே அது இன்றாவதே¹; இவர்க்கு அதில் சூதராதிசூயம் அதீதகாலமாயிருக்கச்செய்தேயும் மைகாலமாயிருக்கிறபடி. நிதிகாட்டுவாரைப்போலே காணுங்கோளென்றுப் பரத்யகூரிப்பிக்கிறார்.

(சுர சினியீர்) என்று; ஒருவர் இருவரன்றிக்கே, 'யதிகஸ்திநாஃகாஸுபா' - யதிகஸ்திந் முமுக்ஷுஸ்யாத்' என்கிறபடியே தம் நசையாலே ஒரு நாடாக உபதேசிக்கிறார். இதின் ஏற்றந்தான் இன்னத்தாலே, 'யென்று எங்களுக்கு அறிவித்தா லாகாதோவென்ன, 'வாய்த்தபுகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்' என்கிறார். வாய்த்தபுகழாவது - தம் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்தபுகழ். அநாவது - ஸஹஜ தாஸ்யத்துக்கு அநுருணமான ஸைச்சத்தை ஐம்மனீத்தமாகவுடையராகையாலே ஸ்ரீலோகஸா ரங்கமஹாமுனிகளுடைய ஸிரஸாவாஹ்யாரம்படிபண்ணி, அங்கீகரித்தருளின புகழ். (உ) 'பாரியலுப்புகழ்ப் பாண்பெருமாள்' இன்னக்கடவாதே.

(பாணர்வந்துதிப்பால்) (௬) “வனதூதராமாயணோத்தம-ஏதத்ஸம
காயக்ரோந்தே” என்கிறமும்த்தர்ருத்தியைஇங்கேபெரியபெருமாள்
விஷயத்திலே வாக்வ்ருத்தியான அடிமைசெய்து போருகையால்
அதுவேதமக்குகிருபகமாயிருக்குமவர். (வந்துதிப்பால்) * அன்
டர்கோனணியரங்குகைபாலே அவரைப்பாடுகைக்காக, அங்குள்
ளாதியர்களிலேஒருவர் இங்கே அவதரித்தார்” என்னும்படிஅவத
ரிக்கையால், “ஆத்தியர்கள் கொண்டாடுகான்” என்கிறது.

உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, மன்னிபசீர் வ்யாப்யாகம். ௩௮

மூ.—மன்னியசீர் மார்கழியில் கேட்டைவின்னு மாநிலத்திர்
என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கேன்-துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிறப்பால்
நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள். (கக)

ஜெஷ்டசுதாஸிபந்ஷி ப்ரயிராகுக்ஷ்யூர்
புஜெஷ்டவெஜிஜிநாஃ கஷ்யாஜ்ஜமஃ |
விபெரஜ்ஜ ஹதவபீரெணுவ தாரயொமாத்
கெத்ரவிஜ்ஜ வ்ரஹவஹுரஹவபீஹவஹுரஃ (கக)

அவர்களாகிறார் - லே! களாரங்க, மஹாமுநிகளைப்போலே,
ப்ரமேயபூதராய் அர்ச்சாருபியானபெரியபெருமாள் விஷயத்திலும்
தத் ப்ரதிபாதகதயா வந்த ப்ரமாண ஸ்ரேஷ்டமான “ அமலனாதிப்
பிரான் ” என்கிற செந்தமிழானஇவர் ப்ரபந்தத்தினிடத்திலும்,
தத் ப்ரமாதாக்களாய் நிகர்ஷித்வாதுஸந்தோந யுக்தரான இவ்வாழ்
வார் விஷயத்திலும், மேலெழுந்தவாகாரங்களைப்பாராதே, நிரவதிக
விஸ்ரம்ப யுக்தராய் * பாட்டினூல்கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவு
மவராயிருக்குமவர்கள்.

(அன்புடனே தானமலனாதிபிரான்கிறதற்மின்) (க)“சீரியநான்
மறைச்செம்பொருள் செந்தமிழாலளித்த” என்கிறபடியேஸகலவேத
ஸங்க்ரஹமாய் அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தை அகாரஉகார
மகாரங்களாலே முதலிட்டு மூன்று பாட்டினுடைய அடியிலே அரு
ளிச்செய்தபடியையும் அந்த ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யமான வஸ்துவை
ப்ரணவாகாரமான விமாதமத்யத்தில் அடியேதொடங்கி முடியன
வும்அதுபலித்த ப்ரபந்தமென்கிற ஆதரத்துடன் ஆசார்யோச்சார
ணாதுச்சாரண க்ரமத்தாலே அப்யஸித்தபின்பு,

(நன்குடனே கொண்டாடும் நாள்)தத்பலமான ப்ரமானாதிகள்
விஷயத்திலே விஸ்வாஸத்தை யுடையராய் ஆஸ்திகராயிருக்கு
மவர்கள், விதி(யி)ப்ரேரிதாயிருக்கைய நறிக்கே இத்ததைத் தங்களு
க்குப்ரேயஸ்ஸாகவேயெண்ணி, உபலபதிக்கப்படுமதான நானென்
தை. ஆகையாலே நீங்களும் ஆஸ்திகராய் நான்சொல்லுகிறத்தை
விஸ்வஸித்து புத்திபண்ணுங்கோனென் டிருந்து.

(ச) தீர தான

5. 2

உ.ச. உபதேசரத்தினமலை, கக-பா, மன்னியசீர் வ்யாக்யாபும்

பதவுரை.

மாநிலத்தீர்	பெரியஇவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களே!
இன்று	இன்றையதினம்
மன்னிய	நிலைபெற்ற
சீர்	வைபவத்தையுடைய
மார்கழியில்	மார்கழிமாதத்தில்
கேட்டை	கேட்டைநகரமாகும்;
இதனுக்கு	இந்த நாளுக்கு
ஏற்றம்	பெருமை
என் எனில்	என்னவென்று கேட்பீர்களானால்
உரைக்கேன்	சொல்லுகிறேன்;
துன்னு	பொருந்திய
புகழ்	சிறப்பையுடையராய்,
மா	பெருமை பொருந்திய
மறையேன் தொண்டாடிப்	ப்ராஹ்மணோத்தமரான தொண்டர்
பொடியாழ்வார்	டிப்பொடியாழ்வார்
பிறப்பால்	அவதாரத்தாலே
நான்மறையோர்	நான்கான லேவதங்களை யறிந்தவர்
	கள்
கொண்டாடும்	கொண்டாடக்கூடிய
நாள்	நாளாகும்.

(கக)

வ்யா.—பதினேராப்பாட்டு. ஸ்ரீ தொண்டாடிப் பொடியாழ்வார் அவதரித்தருளின மார்கழியில் கேட்டையானது, பரமவைதிகராலே பரிபாலிக்கப்படுமகான நானென் - - - - - பண்ணுகிறார்.

—மன்னியசீர்

(க) "சோவாநாஃ சோமபரிஷே-பாஹு - மாஸாநாம் மார்க்கஸரீர் ஷேஹம்" என்னும்படி அவண்ணவ யாஸமாகையாலும், (உ) 'மார்கழித்திங்கள் மதிநிறத்தன்னுள்' என்று ஆண்டாள் ஆதரித்தப் போருப்படியான ஆதிபரய தையுடைத்தாகையாலும், திருவத்யய

(க, உ-

(உ) தருப்பாவை-உ.

உபதேசரத்தினமாலே, ககபா, மன்னியசீர் வ்யாக்ஷாகம், ௩௭

ம் தொடங்கும் காலமாகையாலும் வந்த சீர்மையை யுடைத்தா
வக. அதுக்கு மேலே 'திருப்பள்ளியெழுச்சி' என்கிற ப்ரப
ந்தமுதேக பெரியபெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவரான
இவர் அவதாரணத்துக்குப் பாங்காகநேரப்பட்ட ஏற்றமுமுண்டிறே.

அன்றிக்கே 'மன்னியசீர்' என்கிறவிதுகேட்டைக்கு விசே
ஷணமாய் அது மாஸங்களில் ஸ்ரேஷ்டமானுற்போலே இதுவும்
நகூத்திரங்களில் ஸ்ரேஷ்டையாயிருக்கை. (௧) விபூணாண்டுகாத
பெஸுரஷ்டு-விபூணம் ஐஞாநதஸ்ஸ்ரேஷ்டம்" என்கிறபடியே ஸ்
ராதிக்யத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளின ஆதிக்ய முண்டிறே.
இதுக்கு இவர், *மன்னியசீர்த்தொண்டரடிப்பொடி யாகையா
லே இவர் அவதரித்தருளின திருநகூதரமும் சீர்மைமன்னியிருக்
துமிறே. இப்படி பகவத்பாகவத ஸம்பந்தங்கள் மாறாதே
போரும்படியான ஏற்றங்களை யுடைத்தான நன்னுளானது இன்று
வகேத. (மாலிலத்திர்) ததிய ஸ்ரேஷ்வமே நிருபகமாம்படியான
மஹாதம்பத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளுகையாலேதத்ஸம்
பந்தயுக்தமான மஹாப்ருதினியில் உள்ளவர்களே, (ஏன்னிதனுக்
கேற்றமெனிலுரைக்கேன்) இம்மாஸத்தில் மற்றீற நகூதாங்களும்
உண்டாயிருக்க, இதுக்கு ஏற்றம்என்னென்கிறிகோளாகில், இதின்
ஏற்றம் அறிந்த நான் சொல்லக்கேளுங்கோள்.

(தன்னுபுகழித்யாதி) அதாவது: *தூளபத்தொண்
டாய தொல்சீரையும் (௨) *கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழவினை
க்கீழ் - உற்ற திருமலை பாடுஞ்சீரையு முடையாகையாலேவந்த
குணவத்தா ப்ரதை(பெய)பைய யுடையாயிருக்கை. இவர் தாம் *
மிக்கசீர்த்தொண்டரிறே: (௩) *செய்யும் பகத்தூளபத்தொழில் மலை
யும் செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையுமிறே இவர் செய்
துகொண்டு போருவது. இவருடைய (௪) *கஹம்வயம் கரி
ஷ்யாபீ - அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி யிருக்கிறபடி. இதிறேஇவர்க்கு

↑ ஸ்ரேஷ்டமாயிருக்கும். (௧) (௨) திருமலைத்தனிவன்.
(௩) ஷு-இர-த-க, (௪) ர-அ-க-க-க.

௩.அ உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, மன்னியசீர் வ்யாதீயாரம்,

ஸம்ருத்தமான யஸஸ்ஸு; (க) "மலிபுகழ் வானவர்" என்னுமா
போலே (மாமறையோன்) இதுக்கெல்லாமடி வேதார்த்தவிசா
ரம் பண்ணும் விப்ரஸ்ரேஷ்டராகை யென்கை. (உ) "வெதிகரே
மெப்படியாலுள் திருவடிச்சூடும் தகைமையினர்" என்னும்படி
பரபவைதிகராகையாலேநித்ய கைங்கர்யநிரதராயிருக்கை, அதிதே
இவர்க்கு நிலைநின்ற புகழ்.

(மாமறையோன், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) * 'மிக்கவே
தீயர் வேதத்தி னுட்பொரு ளான ததீய தாஸ்யத்திலே நிலைநின்று
போருமவராகையாலே இவர்க்கு இவ்வபிதா (விபா) கமாய்த்து. (௩)
நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி' என்றிறே ததீயபரதந்த்ரருடைய
ஏற்றமிருப்பது. (ஆழ்வார் பிறப்பால்) ஆழ்வார் பிறப்பே பிறப்
பாவது. அல்லாதார் பிறப்பு தாழ்வாம் பிறப்பிறே. (ச) "என்செ
ய்வான் தோன்றினேனே" என்று இவர் தம்மை வ்யர்த்த ஜந்மா
வாக அதுஸத்தித்தாரே யாகிலும், இவர் ஆழ்வார் பிறப்பென்று
அதிஸபமாக அருளிச்செய்கிறார். (இ) * ஸ்ய ஸிஷ்யம் வநிவாலாய-
ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாயபோலே. (நான்மறையோர்கொண்டா
டும் நான்) இப்படி இவர் அவதரிக்கையாலே அவரைப்போலேவேத
நாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள், * கோதுருமமாகக்கொண்டாடும்
நாளாயிறே யிருப்பது.

(மாமறையோன்) பிறப்புக்கு அதுகுணமாக நான்மறையோர்
கொண்டாடுகை ப்ராப்தமிதே. ஆகையாலே மாநிலத்தீரான
நீங்கனும் இதின் ஏற்றத்தை யறிந்து இந்நாற்பரிபாஷித்து உஜ்ஜீவ
யுக்கோனென்று கருத்து. அதுக்குமேலே பெரிய கோயிலையுப்
பெரிய பெருமானையும் பேணிக்கொண்டுபோருமவராய் லோககுரு
வுக்கும் குருவான கௌரவ்யதையை யுடையரான பெரியகம்பி அ
வதரித்தருளின ஸ்ரேஷ்டதையு முண்டிறே, மார்கழியில் கேட்
டைக்கு. (கக)

(ச) தி-வாய்-ச-உ-கக (உ) திருவி-கச. (உ) ஆ-ந்ரு-உ¹
(ச) திருமாய ௨௮- (இ) ரா-அ-ச-இ † சேர்த்தி

மூ:—தையில் மகமின்று தாரணியீ ரேற்றமிந்தத்
தையில் மகத்துக்குச் சாற்றுகின்றேன்—அய்யமதி
பெற்ற மழிசைப் பிரான்பிறந்த நாளென்று
நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (௧௨)

தாராஜநஸூணுகடுகஷிஷாகிராஷி
கஷ்யாஸூவெஹிகிஸாயிஹாதுஹாவஷி
உஸ்யபுஷிஷிகிடுவஹவ் ஹிஷார
ஹிஷாவகார ஹிஷெஸாயிஷிஷுஅயிஷி (௧௨)

பதவுரை.

தாரணியீர்	பூமியில்பிறந்தவர்களே
இன்று	இன்றைக்கு
தையில் மகம்	தைமாஸத்தில் வருகிற மகமென்னும் நஷத்தம்;
இந்தித் தையில் மகத்துக்கு ஏற்றம்	இத்தைமாஸத்தில் மகத்துக்குள்ள அதிசயத்தை
சாற்றுகின்றேன்	சொல்லுகிறேன்;
தூய	பரிசுத்தமான
மதி	ஜ்ஞாநத்தை
பெற்ற	லபி(வி)த்த
மழிசைப்பிரான்	திருமழிசைக்குகிர்வாஹகரான வரமுவார்
பிறந்த	அவதரித்த
நாள் என்று	திருமென்று
நல்தவர்கள்	வில்லிசுன்னமானதபஸ்ஸையுடையவர்கள்

கொண்டாடும் நாள் ஆதரிக்கும் நாளாயிருக்கும் (௧௨)

அவ;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு;—திருமழிசைப்பிரான் அவதரித்த தையில்குமகத்தின் ஏற்றத்தைத்தாரணியி லுண்டானவர்க ளெல்லாரும் அறியும்படி அருளிச்செய்கிறார். (தையில் மகமின்று தாரணியீர்) (௧) “தைபொருதிங்களும்” என்னும்படியான தாத்தைபு

உய புஷ்பமாஸத்தில் மகம்இன்று தாணிபிலுண்டானவர்களே! (க)“ஹைகூட பரணி ரோஸிரகிள-ஏகாம் தாணி மாஸிரிதௌ” என் றிபபடியே திருமழிசைப்பிரான் வந்தவதரித்த இஜ்ஜகத்திலே ஐம்மாமபடியான பாக்யத்தையுடையவர்களே! (ஏற்ற மிந்தத்தை யில்மகத்துகருச் சாற்றுகின்றேன்) என்? மாசுமகமன்றோ மஹாக ஸுத்திரமாக வழங்குகிறது; இதுக்கேற்ற மென்னென்றால், இது கருண்டான அதிசயத்தை ஸாவலோக ப்ரஸித்தமாக நான் சொல்லக்கேளுவ்கோள், இதுக்குண்டான ஏற்றந்தான் இன்ன தென்கிறது.

(தூய் மதி பெற்றவித்யாதியால்) அதாவது;-பரிஸுத்த மானபரத்வஜ்ஞாததை ஸர்வேஸ்வரன்ப்ரஸாதத்தாலே மயர்வற மதிசுலமருள ப்பெற்றவராய், திருமழிசைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ் வார் அவதரித்தருளின திருநகூத்ர மென்று கல்ல தபஸ்ஸையுடை யவாதளாலே கொண்டாடப்படும் நாளாகையாலே யென்கை. (து ய்யமதி)(உ) “என்மதிக்கு விண்ணெலா முண்டோ விலை” என்று தாமும் ஆகரித்துப் பேசும்படியாயிற்றேயிருப்பது. மதிக்குத் தூய் மையாவது-தேவதார்தரங்கள் பக்கல் பர்தவ புத்தியாகிற மாவின் பயற்றிருக்கை. (உ)“மனனகமலமறக்கமுவி” என்றுதேவதார்தரபர த்வ புத்தியிறே மனோமாவிய்யமாக அருளிச்செய்தது. இவர்தாம் (ச)“தாதுலாவுகொன்றை மாலை துன்னுசெஞ்சடைச் சிவன்ரீதியா ல்வண்ணக்கு பாத” என்றும் (ரு)“போதில்மங்கை பூதலக்கிழத்திதே வி” என்று தொடங்கி, “வேதநாலோதுகின்றதுண்மையல்ல தில்லை மற்றுரைக்கிலே” என்றும், (சு)“உள்ளேநாய்கள்தீர்மருந்து வான வர்க்களித்த எம்வள்ளலாரை யன்றி மற்றொர் தெய்வம் நான்மதிப் பனே” என்றும், (எ) “பார்மிகுத்தவித்யாதி-சீர்மிகுத்த நின்னலா லோர் தெய்வம் நான்மதிப்பனே” என்றும் “நாண்களை நான் னன் படைத்தான்நான்முகனுந் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்று தொடங்கி (அ) “பிரிநு மனமிலேன் பிரி னுகன் தன்னே டெதிர்வனவனெனக்கு கோள்” என்றும்,

(ச) ர-பு-ரு-உ (உ) ஶ்ரீமத-திருவ ளு. (உ) தி-வாய்-க-உ-அ.

(ச) தி-ச-வி-ரு. (ரு) தி-ச-வி-ரு. (சு) தி-ச-வி-அ-அ.

(எ) தி-ச-வி-அ-அ. (அ) ர-திருவ-அ-ச.

(க) “உல்லாதவ ரில்லகை கட்டழித்த காருத்தனல்லா லொருதெய்வம்
யாணிலேன்” என்றும், (உ) “இனிய நிற்கேனீசற்கும் கான் முகற்கு
ந்தெய்வம் இனிய நிற்கே னெம்பெருமா னுண்ணை” என்றும் இப்படி
ஸ்வப்ரபந்தங்களில் ஆதிமத்யாவஸர நங்களைல்லாவற்றிலும்
“உறையிலிடாவாள்” என்னும்படி அப்ரதிஹதமான தம்முடைய
பரா஽வர தத்வஜ்ஞாநத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தருள்ளிரே.

(மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாளென்று) இப்படி திவ்ய ஜ்ஞாநத்
தையுடைய இவர் ஒரு பிறவியிலே இரு பிறவியாகப் பிறந்தநாளொ
ன்று, (நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள்)-இவர்தாம் ருஷிபுத்தராக
கவவதரிக்கையாலே “நற்றவாகள் கொண்டாடும்நாள்” என்கிறது
“பிறந்த நாள்” என்று- அல்லாதார் பிறவி (ங) “அன்று நான் பிறந்
திலேன்” என்னும்படி அஸத்கல்பமாயிரேயிருப்பது. “பிறந்தபின்
மறந்திலேன்” என்று பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுடைய ஜந்மத்தை
யிரே இவர்ஜந்மமாக அருளிச்செய்தது (பிறந்தநாளென்று) இப்படி
இவர் அவதரித்தருள்ள விசேஷமான திருக்கூத்தமென்று விசேஷ
ஜ்ஞாநரானவர்களால் அந்தப்ரதிபத்தியோடே பரிபாலிக்கப்படும்
தாயிருக்கும். தவமாகிறது - ப்ரபத்தி. (ச) “தவூஹ்யாவஸெஷா
கவவாஸிகிரிசூரஹுஃ- தஸ்மாந் ப்ராஸமேஷாம் தபஸாம திரிந்த
மாஹுஃ” என்றும் (ஊ) “சார்வே தவநெதி” என்றும் செந்நல்லக்கட
வதிரே. ஆகையால் அடைக்கலம்புகுந்து ஃவேறுகவேத்தியிருக்குமி
வரது தபஸ்ஸப்தவாச்சையானது ப்ரபத்தி. நற்றவமாகிறது- ஆசார்
யாபிமாந நீஷ்டை; “மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவம்” என்னக்
கடவதிரே. அத்தையுடையவர்களாகிறார் கணிகண்ணர், பெரும்
புலியூடிகள், போல்வார். இத்தால் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டர்க்கு
இது அவஸ்யம் ஆதரணியமென்றதாய்த்து. (கஉ)

(க) ச-திருவ-௫-௩

(உ) ச-திருவ-௧௬

(ங) தி-ச-வி-௧௪

(ச) தை.உ

(ஊ) தி-வாய்-௨௦-௧-௧ [உறையிலிடவிடாதவன்]

சூஉ உபதேசரத்தினமலை, கரு-பா, மாசி வ்யாக்யாரும்.

மூ:—மாசிப் புனர்பூசம் காண்மினின்று மண்ணுலகீர்
தேசித் திவசத்துக் கேதென்னில்—பேசுகின்றேன்
கொல்லி கீதர்க்கோன் குலசேகரன் பிறப்பால்
கல்லவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (கரு.)
கூடு வுநவ்வுஹி லீவொக்யபூ
தென்கிழை உதிவெஹிவெக்யு !
கொலீவாரீஸகூமஸ்வா ஜநயொமக
ஸூரவாவஹிவதி தாரஜீஹிவாயாநாடி || (கரு.)

பதவுரை.

மண்ணுலகீர்	பூலோகத்தில் பிறந்தவர்களே!
இன்று	இன்றையதினம்
மாசி	மாசிமாஸத்திலேயுண்டான
புனர்பூசம் காண்மின்	புனர்வஸுநகூத்ரம்காணுங்கோள்;
இத்திவசத்துக்கு	இந்த தினத்துக்கு
தேச	மதிப்பு
ஏது என்னில்	எதுவென்று கேட்கில்,
பேசுகின்றேன்	சொல்லுகின்றேன்; (இது)
கொல்லிகர்	கொல்லி பென்னும் பட்டணத்து
	க்கு
கோன்	ராஜாவாய்
குலசேகரன்	சேரகுலத்துக்குப் ப்ரதாநரான கு
	லசேகரமுவருடைய
பிறப்பால்	அவதாரத்தினால்
கல்லவர்கள்	ஸத்புருஷர்கள்
கொண்டாடும்	உபலாபம் பண்ணுகிற
நாள்	திருமாயிருக்கும் (கரு.)

அவ:—பதின்மூன்றும்பாட்டு. பூகுலசேகரப்பெருமான் அவ
தரித்தருளின மாசிப்புனர்பூசத்தின் அதிசயத்தை மந்தமதிகளும்
அறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். (மாசிப் புனர்பூசம்காணமி
னின்று மண்ணுலகீர்) (க) “மாசிமுன்னுள்” என்னும்படிவிலகூண
பரிப்ரஹ்மானமாசிமாஸத்தில்புனர்வஸுநகூத்திரங் காணுங்கோள்,
பூதலத்திலுள்ளவர்களே அது தானும் இன்றுவதென்களுக்கு.

(க) எ-தி

“இன்று” என்று பூதபவ்ய்யத்தா யுள்ளது வர்த்தமாநம்போலே தோற்றுகிறது தம்முடைய ஆதராதியஸத்தாலே. (யாசிப்புனர்ப் பூசம்) ‘சைத்ரமாஸத்திற் புநாவஸ’ நஷத்திரத்திலேயாய்ததுசக்ரவர்த்தித்திருமகன் அவதரித்தருளினது(க) ‘எல்லையில சீர்த் தயராதன்மன் மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலாததன்னுலகம் புக்கதிரு’ என்று தத்வைபவத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கு மவராகையாலே இவர்க்கு நஷத்ரமும், அதுவாயத்து; ராஜகுலங்கனிலே அவதரிப்பார்க்கு நஷத்ரமும் அதுவாகவேணும்போலேகாணும். இப்படி பகவத ஸம்பந்தமுடைய திருநஷத்ரமாய்த்து இவர் அவதரித்தது.

(மண்ணுலகீர்) பூலோகத்திலுண்டானபோக்ய (ஹோம) போகோபகரணதிகளை விரும்பிபகவத் பாகவதவிமுகராய்ப் போருகிற லௌகிகராயுள்ளவர்களே!, அந்த வைமுக்யத்தைத் தவிர்த்து கான் கொல்லுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகோள். விண்ணுட்டிலுண்டானவர்கள் விசேஷஜ்ஞரிமே. அவிசேஷஜ்ஞராய* உண்டியே உடையே உகந்து * மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக் காட்செய்து போருகிற உங்களுக்கிறே நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது. இப்படி எங்களுக்கு உபதேஸிக்கக்கடியான இத்திவஸத்தினுடைய பெருமதிப்புத்தானேதென்ன,

(பேசுகின்றே னியாதி) (உ) “கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலதேசகரன்” என்று இவர் அருளிச்செய்தபடியே கொல்லி யென்கிற நகரத்துக்கு நாதராய் சேரகுலத்துக்கு ஸேகரரான ஆழ்வார் அவதரிக்கையாலே வந்த ஞானஜ்வல்யத்தை யுடைத்தாய், அத்தாலேஸத்பரிக்காஹ்யமாயிருக்கை குலதேசகரன் பிறப்பென்றால் உடல்பிறவியன்றிக்கே, † உயர்ப் பிறவியாயிறே யிருப்பது. (க) “ஊனேறு செல்வத்துடம்பிறவியான் வேண்டேன்” என்னுமித்யாதியாலும் அத்தை அடியொத்தினவர். ராஜாவாணுரிகுலஸேகரப்பெருமாள்† (திருமலையிலே) தீர்ப்கந்தரவரஜிந்மங்களை ஆசைப்பட்டாரென்றும் அருளிச் செய்யும்படியிறே இவருடைய உபேகையும அபேகையு யிருக்கும்படி. தாஸ்யா

நுகுணமான ஜநமமிதே ஜம்மமாவது; (க) “ஆழியங்கைப்பேராயர்க்
களாம் பிறப்பு உணாட்டுத்தேச” என்றாரிதே. இப்படி ஸேஷத்
வாநுகுணமான ஜநமத்தை அபேக்ஷிக்கும்படியான இவர் அவதரி
த்த வித்தால் தேசஇத்திவசத்திற்குண்டாய்த்து.

ஆகையால் இத்திவஸம் - நல்லவர்கள் கொண்டாரும் நாள்;
அவர்களாகிறார் *கொல்லி காவலன் சொல பதிக்குந் கலைக்கவி
பாடும் பெரியவ ரென்கை. நல்லவர்கள்-ஸததுக்கள். தங்களோ
பாதி பிறர்க்கும நன்மையை ஸம்பாதிக்குமவர்கள். கொண்டாரும்
நாளாவது - அவர்களாலே உபலாபிக்கப்படுமதான நாளென்கை.
இவர்தாம்(உ) “எல்லையிலடிமைதநிறத்தினில என்றும்மேவுமனத்த
னும்” என்னும்படி எல்லையான ததிய ஸேஷத்வத்திலே ஊன்றிப்
போரும் நன்மையை யுடையராய், அத்தாலே அவர்களுக்காகத்
தாம் குடப்பேம்பில் கையிட்டுப்போரும் குணதிகருமாயிருக்கை
யாலே அக்குணங்களிலே தோற்று அவர் திருவடிகளுக்கு நல்லரா
யிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலே ஆதரிக்கப்படுமதான நாளா
யிருக்கும்மே.

ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் (ங) “இன்பமருஞ் செல்வமும்
இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்” என்றம(ச) “உருப்பிசுதன் அம்
பொற்கலையல்குல் பெற்றாலுமாதரியேன்” என்றும், “நல்லபத்
தையும்வேண்டேன்” என்று திருமலையில் திரயகன் தாவர ஜம்ங்
களை (யாசைப்பட்டு) போருமவராகையாலே இவரும் திருமலையில்
ஜம்மத்தை ஆதரித்து அடிமைசெய்துபோருவர். ஸ்ரீகோவிந்தப்பெரு
மானும் (ரு) “தூணிகூதவிரினூழி மிரஜு-ஸாவிஹ-குதய:- த்ருணீ
க்ருதவிரிஞ்சயாதிநிந்ருஸாவிபூதய:” என்னும்படி எல்லாவற்றையும்
த்ருணீகரித்துப் போருமவராய், (க) “ஹிநாராயணவஸூஹா
ஹி மஹி-ரஹவஸூ-பவஸூ-பாராதெஸூ-வி மொவி-ஃ-த-வா-வஸூ
மொ-ஹ்ருதிராராயணம்பய்யந் நாப்யகச்சத்ரஹஸ்ஸத-பஸஸ்வ
தாராதேஸ்சாபி கோவித்தம் தமுபாஸ்மஹே”. என்றும் இதரவிஷ
யாதுபவத்துக்கு இருளும் எகாத்தமும் இல்லையென்றிருக்குமவ
ராகையாலும் இவர்க்கும் அந்தத்திருப்புரப்பூசமே திருவவதாரத்

(க) பெரிய-திருவ-எக (உ) பெரு-தி-மொ-உ-க (ங) பெரு-தி-ச-இ

(ச) பெரு-தி-ச-க (ரு) முத்தம் (க) † குண்டலிதமதிகம்.

‘உப்பேதசரத்தினமாலை, கசு-பா, ஏரார் வ்யாக்யானம், ௪௮

மூ.—ஏரார் வைகாசி விசாகத்தி னேற்றத்தைப்
பாரோ ரறியப் பகா கின்றேன்—சீராரும்
வேதந தமிழ்செய்தமெய்ய நெழில்குருகை
நாத நவதரித்த நாள். (கச)

சூவூரீவாரா—காரோபவ ஜோவிராயா
காரா—காவலிவநீஜைவொயநாய |
உரவூரயீம் உரவிவக: காராகெவூரவூ
—உயகாரபிவலொஉவிவகுவாவ: || (சச)

துக்கு அறுகுணமான திருக்கூத்தரமாயத்து (க) “அரசமா நதானடி
சூடுமரக” என்று ராமபாதாஸ்ரயரா ; கருமாரோபோலே
இவரும்ராமாறுஜ பதச்சாயையா ஈடுநுப்பர். தேவதாந்தரவைராக்ய
த்தில்வந்தால திருமழிசைப்பிரானோடொப்பர். இவரும் ஒருபிறனி
யிலே இருபிறனியானவரிதே; இவையெல்லாவற்றாலும் இத்திருக்கூ
த்தீமும் முப்புரியூட்டினதாயிருக்குமென்கிறவைபவஞ்சொல்லிற்று.

பதவுரை.

ஏர் ஆர்	அழகு நிறைந்த
வைகாசி	வையாசி மாஸத்திலுள்ள
	விசாக நகூத்திரத்தினுடைய
ஏற்றத்தை	மஹிமையை
பாரோர்	பூமியிலுள்ளவர்கள்
அறிய	அறியும்படி
பகர்கின்றேன்	
சீர் ஆறும்	சீர்மையினால் நிறைந்த
வேதம்	வேதத்தை
தமிழ்செய்த	தமிழ்ப்பாஷையிலே திருவாய்மொ
	ழி ரூபமாக அருளின
மெய்யன்	யதார்த்தவக்தாவாய்
எழில்	அழகையுடைய
குருகை	திருக்குருகருக்கு
நாதன்	நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார்
அவ்வதரித்த	அவதரித்தருளின
நாள்	திருமாயிருக்கும். (கச)

(க) பெரு-திமொ ௧௦-௪

சுசு உபதேசரத்தினமாலே, கசு.பா, ஏரார் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா. — பதினாம்பாட்டு. அல்லாத ஆழ்வார்களை யெல்லாம் அவயவபூதராகவுடையராய்வேதார்த்தாததங்களை திருவாய்மொழி முகேகற்பகாஸிப்பித்தருளி, திருநகர்க்குநாதராயிருந்துள்ளமமழ் வாரவதர்த்தருளின திருவிசாகத திருநகூத்ரத்தினவைபவததை பூமியிலுண்டானவர்கள் எல்லாரும் அறியுமபடி ப்ரஸித்தமாக அருளிச்செய்கிறோ மென்கிறார் (ஏரார்) இதயாதிபால, கீட்டங்க லும மாஸங்கள் விச்சேதியாமல அடைவே அருளிச்செய்து போந்தவர் இப்போது பங்குனி மாஸத்திலே ஆழ்வார்களை அவ தார மில்லாமையாலும், சித்திரை மாஸத்திலே மதுரகவியாழ்வா ருடையவும் எம்பெருமானுடையவும் அவதாரம் உண்டேயாகி லும் ஆழ்வார்கள் பதின்மருடைய அவதார க்ரமத்தை அருளிச் செய்பப் புகுமவராகையாலும் அவற்றை விட்டுவைத்து “ஏரார் வைகாசி” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். வைகாசி, “ஏரார் த்திருக்கையாவது. மாத(௮)வ மாஸமாகையாலே புஷ்பஸமயமுன் அழகையுடைத்தாகை

அவர் அவதரித்தருளின தேசம் கொத்தலர் பொழிலையும்; குயில்கின்றார்பொழிலையு முடைததாயிருக்குமாபோலேயாயத்து; “ஏரார்வைகாசி விசாகம்” என்று ஏராராகை வைகாசிவிசாகத்தி ற்குவிசேஷணமாக்கவுமாம். அப்போது “திருவிசாகத் திருநாள” என்னும்படியிறே இதின் அலங்காராதிசய மிருப்பது. உகந்தரு ளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பாலும் பழமுமாக அமுதுசெய்து பரிபாலனீயமான திவஸமாயிருக்கை, அதாவது பால்மாங்காய் அமுதுசெய்யப் பண்ணுகை. இப்படியான இதினுடைய ஏற்றத்தைப் பாரோரறிப்பகர்க்கினேன்; — இருந்ததே குடியாகளல்லாரும் இவரு டையஜம்மகூத்ரமானவைகாசி விசாகவைபவத்தையறிந்து உஜ்ஜீ விக்கும்படி சொல்லாநின்றேன். இத்தை ஒருவர் அபேக்ஷித்திருப் பாரற்றிருக்கவும் இவருடைய அபி(வி)கிவேஸாதிசயம் பேசுவிக் கப்பேசுகிறபடி.

இனி, இதுக்கெல்லாம் அடி இன்னதென்கிறது. (சீராருமித் யாதி) வேதத்துக்குச் சீரார்ந்திருக்கையாவது -

அபௌருஷேயத்வாதிகளால் வந்த ப்ராமாண்ய ஸ்ரீயையுடைத்தசு-
கை. (க) “சுடர்மிகு சுருதி” என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது-
அன்றிக்கே ஸ்ரீயுபதிபாய் பரப்ரஹ்ம ஸுப்தவாச்யனானஸர்வேஸ்-
வரனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை உபபாதிப்பதான உத்தரபர
(ஊம)கத்தையாகவுமாம் (உ) “யஸூரூதொருதூரஊமம் வகெந-
உராவியஊஷ்யா-யஸ்ஸ்ருதே ருத்தரம்பாகம் சக்ரேத்நாவிடபாஷ-
..

(வேதந்தமிழ்செய்த) வேதந்தமிழ் செய்கையாவது (ங)
“எய்தறகரிய மறைகளை ஆயிரமின்றமிழால் செய்தற்குலகில் வருஞ்
சடகோபனை” என்கிறபடியே வேதமானால் அதிக்குதாதி(யீ)காரச்
மாயிருக்குமாகையால் அகிலசேதநர்க்கும் அப்யஸித்து உஜ்ஜீவிக்
கை அறிதென்று, ஸர்வாதிகாரமாய்ஸர்வோப ஜீவயமுமாயிருக்கும்
படி த்ராவிட பாஷாஸூப ஸந்தர்ப்பத்தாலே வேதார்த்தத்தை விஸ்தி-
கரித்து அருளிச் செய்தாரென்கை. (ச) “வேறென்றும்நானறியேன்
வேதத் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்” என்றும் (ரு) “அருமறை
கள் அந்தாதி செய்தான்” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே.

(மெய்யன்) அருளிச்செய்த தெல்லாம் வேதார்த்தமென்கைக்
கடியான ஆப்தியிருக்கும்படி. (எழில்குருகைதன்) “குருகூர்ச்
சடகோபன்” என்னுமாபோலே இதுக்கெல்லாம் அடி அவ்வூரில்
பிறப்பாய்த்து. 1 அவ்வூரிலே * ஆதிப்பிரான ஆதிகாதனும் உண்டா
யிருக்கவும் இவருடைய நாதத்வமாய்த்து நடந்து செல்லுகிறது.
உபய ப்ரதாநமான வாகாரம் உண்டாயிருக்கவும் இவருடைய நாத-
த்வத்தையாய்த்து அவன் நடத்தினபடி. (சு) “நலனிடையூர்திபண்ணி
விடும்பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்குந் தருமொரு நாயகம்” என்று
தானே அருளிச்செய்தாரிறே.

(எழில்குருகை) நகராலங்காரங்களையுடைத்தாயிருக்கை-அதா-
வது-குன்றம்பேரல்மணிமாடங்களையும், செம்பொன்மாடங்களையும்
மாடலர்பொழில்களையும் சேர்த்தடங்களையும், ஏர்வளங்களையுமு

* (க) நி வாய் க கை (உ) பரங்குமரஷ்டகம் (உ) தா ந சடி

(ச) கண்ணி தனியன் (ரு) நி வாய் தனியன் (சு) நி வாய் க கை

உபதேசரத்தினமாலி, கடு-பா, உண்டோவ்வாய்க்யநம்.

மூ. — உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்
உண்டோ சடிகோபர்க் கொப்பொருவர் — உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக் குண்டோ
ஒருபார் தனிலொக்கு மூர். (கடு)

தாரம் கிழிவீழ்வதிராயவராவிராயா
தூய் கிழிவீழ் மன்கொவலுநாநவனகை !
கிவ்வாழிதேவிவெவிலுவி வுலம்பு
கிவ்வதூநகூராகயாவலுவிவிலுமொகெ. (கடு)

டைத்தாடுருக்குமென்கை. (க) “கட்டெழில் தென்குருகூர்” என்
னக்கடவதே. அன்றிக்கே, ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர்
அவதரிக்கையாலே வந்தஅழகாகவுமாம். அன்றிக்கே, எழில் -
ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமாய், ஜ்ஞாந பக்த்யாதிசுளாகித வைஷ்ண
வாலங்காரங்களால் வந்த அழகைச்சொல்விறுநாகவுமாம். (எழில்
குருகை நாதன் அவதரித்தநாள்) * ஊரும்நாடும் உலகமும் தம்மை
ப்போலே யாக்கவல்லவர் அவதரித்தநாள். ஸம்ஸாரத்தினிடையிலே
தது(ஈ)த்தாரகரான ஆழ்வார் அவதரித்தாற்போலேயாய்த்து இந்
நாள்களினிடையிலே இந்நாள் நமக்கு நேரப்பட்டதும்; ஆகையால்
இந்தப்பரமாரஹஸ்யத்தை ‘பாரோரறியப் பகர்கின்றேன்’ என்று
தம்முடைய பரமகீருபையாலேவெளியிட்டருளினாராய்த்து. (கச)

வைகாசி விசாகத்துக்கு வைகாசிமாஸத்தின் விசாக நகை

ஒப்பு ஒருநாள் உண்டோ	ஸ்த்ருஸமான ஒருதினமுண்டோ
சடிகோபர்க்கு	நம்மாழ்வார்க்கு
ஒப்பு ஒருவர் உண்டோ	ஸமாரான ஒருசேதருண்டோ;
திருவாய்மொழிக்கு	திருவாய்மொழி பென்னும் திவ் யப்பரபந்தத்துக்கு
ஒப்பு உண்டோ	ஸமாக்ரந்தமுண்டோ;
தென்	ஸாக்தரமான
குருகைக்கு	திருக்குருகருக்கும

உபதேசரத்தினமாலே, கடு-பா, உண்டோ வ்யாக்யாரம். ௪௯

ஒக்கும்	ஸமநமான	
ஒரு ஊர்	ஒரு ஊரானது	
பாரதனில	பூமியில	
உண்டோ	கிடைக்குமோ,	(கடு)

அவு;-பதினஞ்சாம்பாட்டு, கீழ் ப்ரஸதுதமான ஆழ்வாருடையவும், அவதரித்தருளின தேசகூலங்களுடையவும், அவர் அருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களினுடையவும் அப்ரதம் வைபவத்தை ஸ்வகதமாய்ப்பேசி அதுபவிக்கிறார். (உண்டோ வைகாசிவிசாகத்துக்கொப்பொருநாள்) ஸர்வேஸவரணம் அவன் விபூதியும் ஸமருத்த (௫௩) மாம்படி மங்களாஸாவரணம் பண்ணப்பிறந்த திருவிசாகத்திருநாளுக்கு ஒப்பாவதொருநாள் உண்டோ? (௧) 'நீ பிறந்ததிருநன்னாள்' என்னும்படியான அந்நாளும் *க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வ ஜம்மமான இவர் அவதரித்த இந்நாளுக்கு ஒப்பாகவற்றே? அங்கு அவன் பிறவியில் அக்ருராதிகளான நாலவிருவரிமே அதுகூலாயத்திருந்தினது. இங்கு (உ) 'காந வம்ஸிஷத:கௌரவாந-தாநஹம் த்விஷத:க்ருராவ' என்று தொடங்கி, 'கூழிவாழி - கூழிபாமி' என்று அவன் கைவிட்டவர்களையும் (௩) 'நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பனே' என்னும்படி அவர்களுக்கு அ(வி)பிநிவேசத்தையுண்டாக்கும்படி அவதரித்த திவஸம்மே இது.

(உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்) அவதாரமே தொடங்கி, *ஸாநாநா வஸுஜி-௧௮ஷக - ஸடாநாம் புத்தி தூஷகராய் * வஸுஜி-௧௮ வஸுப-௧௮ - வஸுஜி-௧௮ நகரபூரணராயிருக்கிற இவருடைய ஜ்ஞாநவைபவத்துக்குஸத்ருஸராமவர்களை ஸர்வலோகத்திலும் தேடிப்பார்த்தாலும் ஒருவரைக் கிட்டுமோ? அந்ந பீரநாதிகளென்ன, பக்வபலாதிகளென்ன, அம்ருநாதிகளென்ன * அப்பால்முதலாய் நின்ற அளப்பரிய ஆரமுதென்ன, இவற்றாலேதா(ய)ரகாதிகளாம்படி யிருக்கிறஸம்ஸாரிகள் தொடக்கமானார், *நாட்டாரேர டியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணி (௪)* 'எல்லம் கண்ணன்' என்று விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியராயிருக்கிற இவர்க்கு ஒப்

(௧) பெரி-தி மொ-உ-ச-அ. (௨) கி- (௩) திருவி-கக, (௪) தி-வாய்-க-எ-க.

100 உபதேசரத்தினமாகை, கரு-பா, உண்டோ வ்யாக்யர்நம்.

பாகமாட்டார்களிறே, நித்யஸூத்ரிகளை யொழிந்த மற்றையார்க்கு
“பலஸாதந தேவதாந்தரங்களில் அவர்கள் நினைவு பேசுகிலே தோ
ன்றும்” என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நாயனார் அருளிச்செய
தாரிறே.

அங்ஙனன்றிக்கே நித்யஸூத்ரிகளுக்கு (க) “தெளிவிசம்பு” தி
ருநாமி” என்னும்படி பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்காயிறே அத்தே
ஸமிருப்பது. இது (உ) “விண்ணுளார் பெருமாதகடிமைசெய்வாரை
யும் செறுமைம்புல னிவை” என னும்படி * இருளதரு மாஞாலமர்
கையாலே பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையாயிறே யிருப்பது.
இப்படி யிருக்கிற இஸஸம்ஸாரத்திலே பகவதநுபவமே யாத்நா
யாயிருப்பார் இவர் ஒருவருமேயிறே யுள்ளது. ஆகையிறே ஸு-
தர்ஸபமாய்த்து. (ங) “மாறுளதோ இமமண்ணின் மிசை” என்றும்
(ச) “இனியாவர் நிகர் அகலவானத்தே” என்றும், உபயவிபூதியிலும்
தமக்கு ஒப்பாரில்லாமையைத் தம் திருவாயாலே அருளிச்செய்
தாரிறே.

இப்படி சடகோப னென்றால் † எல்லார்க்கும் தலைமேலாராய்
இந்நாட்டங்கக் கையெடுக்கும்படி மஹாத்மாவான இவர் அவத
ரித்த இம்மஹாநகூத்தரத்துக்கும் இவர்க்கும் ஒப்பிலலாவிட்டால
இவருடைய வாஹ்யமான திருவாய்மொழிக்கும் இவா அவதரித்
ததேசத்துக்கும் ஒப்புத்தானுண்டோ வென்ன, அதுவும் இல்லையெ
ன்கிறார். “உண்டோ திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக்குண்
டோ ஒருபார்தனிலொக்கு மூர்” என்று. (உண்டோ திருவாய்மொ
ழிக்கொப்பு) * திருமாலாலருளப்பெற்ற வராய், * திருமாலவன்
கவி யான இவர், மொழிபட்டோடும்” என்னும்படி அநுபவப
ரீவாஹத்தாலே (ச) “அவாவிவந்தாதிகளா லிவையரயிரமும்” என்ன
வேண்டும்படி இவருடைய பத்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்த
திருவாய்மொழிக்கு தர்ம வீர்ய ஐநாநாதிகளடியாக வுண்டான
ஹர்ஷ வசநங்களில் அருளிச்செயலில் ஸாரமாயிருக்கிற இதுக்
கொப்பாகவற்றோ?; இத்தை யொழிந்தவல்லாதவையெல்லாம் கட

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) தி-வாய்-உ-க-க. (ங) தி-வாய்-க-ச-க.

(ச) தி-வாய்-ச-ரு-அ. (ரு) தி-வாய்-க-உ-க-க. † எல்லாருந்தலைமேலாய்.

உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, இன்றை வ்யாக்யாநம். இக்

மூ;—இன்றைப் பெருமை பறிந்திலையோ யேழைஞ்சே
இன்றைக் கெனனேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—நன்றிபுனை
பலலாண்டு பாடியநம் பட்டாபிராணவந்தித்த
நல்லரணியிற சோதி நான். (கக)

கூவுபு ஹாவலி ரோநவ கிந்தவெரி
கொவுபு ஹாவ ஐகிவெத் ரகிவாடியாதி !
வலுணு மாரநவா ஹிவகெ: ! வுலுவி
லாக்கி ராடிவிவிரொ திவாநவரவஹெ || (கக)

நோசையோபாதிபெனனக்கடவதிதே. ஆகையாலே (க) “அருள்கொ
ண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினான்” என்னும்படி அவருளாலே அவ
தரித்தது அஸத்ருபமா யிருக்குமென்றபடி.

(தென்குருகைக்குண்டோ ஒரு பார்தனிலொக்கு மூர்) ஆழ்
வார்க்கு ஒப்பாவார் உபய விபுதியிலும் இலலாதாற போலே
இவ்வூர்க்கு ஒப்பாவது ஒருநுமில்லையெனகை. பதினெண் பூமியி
லும் தேடிப்பார்த்தாலும் குருகை வளம்பதிக்கு ஒப்பாவதோ ருரு
ண்டோ? உண்டாகில் “திருநாடு வாழி தென்குருகூர் வாழி” என்
து அநநாட்டை ஒப்புச்சொல்லுமத்தனை. (உ) “திருநகரிக் கொ
ப்பாரியுண்டோ வுலகில” என்னகடவதிதே. “ஆற்றில் துறையி
ல் ஊரில் உள்ள வைஷ்ணவ வாசாமகோசரம்” என்றிதே அருளி
ச்செய்தது.

(தென்குருகை)ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானவூர். (ங) “நல்லார்
பலர் வாழ் குருகூர்” என்றும் (ச) “சயப்புக்கழார் பலா வாழுந்தட
ங்குருகூர்” என்றும் சொல்லும்படி * பெரிய வண்குருகூரான
ஸ்ரீ நகரியிதே. அன்றிக்கே, தெற்கு திக்கிலேயுண்டான தென்னவு
மாம். இத்தால் திருக்கூத்திரத்தினுடையவும் திருவவதரித்த
ஆழ்வாருடையவும் திருவாய்மொழியினுடையவும் திருநகரியினு
டையவும் உபமான ராஹித்யத்தால வந்த ஆதிக்கத்தை உபபாதி
த்தருளினாய்த்து. இந்த விசாகக்ஷித்ரநாதன் ராஜ்விதளா
ன இக்ஷ்வாகுக்களுடைய (பீ)ரிஷ்மென்று இக்ஷ்வாகுவம்ஸப்பரவ
ராலே விவக்ஷிதமாகையாலும், (டு) “பீஷிம்ஜோஷாபெஹ - ருஷிம்
ஜோஷாமதேஹ” என்னும்படி இவ்வாழ்வார்க்கும் அதவே ஜம்மர்
ஷமாய்த்து.

(க) எண்ணி-அ. (உ) கி-வாய்-கௌ அ-கௌ. (ச) தி-வாய்-க-க-கௌ.
(டு) க-ஸ்த-

102 உபதேசரத்தினமாலை, கசு-பா, இன்றை வயாகயாநம.

பதவுரை.

ஏழை	சபலமான
நெஞ்சே	மகஸ்ஸே!
இன்றைப் பெருமை	இன்றையதிருத்தனுடைய மஹி மையை
அறிந்திலையோ	அறிந்திலையோ?;
இன்றைக்கு	இன்றையதிருத்துக்கு
ஏற்றமென்னெனில்	மஹிமை பென்னவென்றால்
உரைக்கேன்	சொல்லுகிறேன்;
நன்றி	நன்மையானது
புனை	சேர்ந்திருக்கிற
பல்லாண்டு	திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப் ரபந்தத்தை
பாடிய	பாடியருளினவராய்
நம்	நம்மை உத்தரித்தவரான
பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வாரானவா
வந்து	பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து
உதித்த	அவதரித்த
நல்	விலகாணமான
ஆனியில்	ஆனிமாஸத்திலுள்ள
சோதி நாள்	ஸ்வாதிஷ்டைத்திரம் கிடாய். (கசு)

பதினாரும்பாட்டு.— இனிமேல் “ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்” என்னும்படியான பரபாவத்தை யுடையாரான, பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப் பெருக்க அஞ்சப்பட்டாலே அருளிச்செய்வதாகக் கோலி, அதில் இப்பாட்டிலே திருப்பல்லாண்டு முகத்தாலே ஐகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின இவ் அவதரித்தருளின ஆனிதனில் சோதியினுடைய அதிஸயத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (இன்றைப் பெருநமயறிந்திலையோ ஏழை நெஞ்சே) கீழ்ச்சொன்ன திருவகாசங்களுக்கு

உபதேசரத்தினமாலே, கசு-பா, இன்றை வ்யாக்யாசம். இங்

கும்! இநதத்திருநகூத்ரத்துக்கும் வாசியறிபாமல் அவற்றிலேசா பலம்பண்ணிப்போருகிற மகஸ்ஸே! அவர்களிலும் இவர்க்கு, *டர் வத பரமானுவோட்டை வாசி யுண்டானால், அதிபெருமைபும் அவ்வோபாதி வாசியுண்டென்று அறியவேண்டாவோ? அறியாமைக்கு ஹேது உன்வழித்தனமிதே. ஆகில் இன்றைக்கு இதுக் கேற்றம் என்னென்பாயாகில், இதின்நெடுவாசி யறிந்திருக்கிற நான் சொல்லக்கேள்.

(நன்றியித்யாதி) அதாவது: “ அகாலகால்யமான தேசத்தில் அஸ்ததானே ப(ஊ)யுங்கிகளான* அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரத மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்படுகிற வஸது, கவிஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே எதிரம்பு கோப்பாரா யிருக்கிற ப்ரதிகூலர் நடுவே அதி ஸுகுமாரமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடனே சக்ஷூர் விஷயமாகத்தோன்றி யருளுவதே” என்று வயிறு பிடித்து, ஆணைமேல் கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, அத்தலைக்கு அதிஸயமாம்படி திருப்பல்லாண்டுபாடின நம்முடையநா தரான பட்டநாதர் வந்து அவதரித்த விலகூணமான ஜ்யேஷ்டமாஸத்தில் ஸ்வாதி நகூத்ரமாய்த்து, ஆகையால் ஸர்வாதிஸயமான இதின் வைபவத்தை அறிந்து ஆதரிப்பாயாக.

(நன்றிபுனை) என்று - நன்றியைப் புனைந்திருக்கிற பல்லாண்டென்னுதல்; நன்றியை அங்குத்தைக்குப் புனைகிறபல்லாண்டென்னுதல். “தான்மங்கலமாதலால்” என்றும், (ச) “பல்லாண்டென்று காப்பிடும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. புனைதல்-பந்தி(வாய்)த் தல். (பட்டர் பிரான்) என்கையாலே பரஸ்வரூபத்தை இதீசநிசை பூர்வகமாக ஸ்தாபித்தபடி சொல்லிற்று. “பல்லாண்டுபாடிய” என்கையாலே-திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப்பிரிந்து நோக்கிப்படிசொல்லிற்று. இத்தால் ஸர்வானுடைய ஸ்வரூபாதிக னெல்லாம் ஆழ்வாரரீதி(யீ)மென்றதாய்த்து. (கசு)

(ச) இங்-அ-கடு.

சு உபதேசரத்தினமலை, கள-பா, மாலிலத்தில் வ்யாக்யாநம்.

மூ:—மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த
ஆணியனில சோதியென்றாலா தரிக்கும்—ஞானியருக்
கொப்பொருவ ரில்லையிவ் வுலகுதனி லென்று நெஞ்சே
எப்பொழுதுஞ் சிந்தித் திரு. (கௌ)

ஸ்ரீராமபெருமானே! உன் கருணை மூலமாக
 என்னை உன் கருணை மூலமாக உன் கருணை மூலமாக
 உன் கருணை மூலமாக உன் கருணை மூலமாக
 உன் கருணை மூலமாக உன் கருணை மூலமாக
 உன் கருணை மூலமாக உன் கருணை மூலமாக

பத்மவரை.

நெஞ்சே	ஓ மநஸு
மா	பெரிய
நிலத்தில்	பூமியில்
முன்	முன்னே
நம்	நமக்கு ஸ்வாமியான
பெரியாழ்வார்	பட்டர்பிரானுவர்
வந்து உதித்த	எழுந்தருளி யவதரித்த
ஆனிதன்னில்	ஆனிமாஸத்தில் வந்த
சோதியென்றான்	ஸ்வாதி நக்ஷத்ரமென்று சொல்லின்
ஆதரிக்கும்	கொண்டாமிகிற
ஞானியர்க்கு	ஜ்ஞானிகளுக்கு
ஒப்பு	ஸமாகரானவர்
இவ்வுலகுதனில்	இந்த லோகந்தன்னில்
ஒருவரில்லை	ஒருவரும் கிடையாது;
என்று	என்றிப்படி
எப்பொழுதும்	ஸ்ரீவகாலங்களிலும்
சிந்தித்து இரு	அவர்களையே அதுஸந்தித்துத்
	கொண்டுபோரு. (கள)

வ்யா.-பதினேழாம்பாட்டு.— இனி இத்திருக்கூத்தமென்றால் இதினேற்றமறித்து ஆதரிக்கும் ஜ்ஞாதாக்களினுடைய உபமாந் தாலுரித்ய முகத்தாலே இதின் வைபவத்தை அருளிச்செய்தோர், (மூரணத்தில் முன்னம் பெரிபாழ்வார் வந்துதித்த) இந்த மஹாபஞ்

உபதேசரத்தினமலை, கள-பா, மாநிலத்தில் வ்யாக்யாரம். (௫௫)

திவியிலே நம்முடைய ஸத்தாதிகளுக்குக் காரணமாய்ப்படிவஜராய் வந்து அவதரித்த. அவதரிக்குமவருடைய பெருமைக்கு ஈடாய்ப்படியாய்தது, 'நம்பெரியாழ்வாரா' என்றும் 'நம்பட்டர் பிரான' என்றும் இவர்க்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான பா(ஹ)வபந்த மிருக்கிறபடி. (வந்துதித்த) தம்முடைய ஸத்தாதிகளையன்றிக்கே நம்முடைய ஸத்தாதிகளும் மங்களாஸாஸநத்தாலேயாய்ப்படி அதைத் திருப்பல்லாண்டு முகேக வெளியிட்டிடு, தம்முடைய யாத்ரையே மக்கு எல்லார்க்கும் யாத்ரையாக்கி நடத்திப்போருமவர் வந்தவதரித்த.

(ஆனிதன்னில் சோதியென்று லாதரிக்கும்) இப்படி மங்களாஸாஸந பரமான இவர் அவதரிக்கையாய்தது இத்தை ஆதரிக் கைக்கடி. அல்லாத திருநகரங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரேஷ்டமான இவர் அவதரித்த ஜ்யேஷ்டமாஸததல், ஸ்வாதியாகிற வித்திருநகரமென்றாலு, மேல்விழுநது ஆதரிக்கும் ஜ்ஞாதாகளுக்கு ஸதருஸராவாரிலலை. (ஆதரிக்கும் ஞானியர்க்கு) ஆதரியாத அஜ்ஞராப்பாகவல்லர்களோ; ஜ்ஞாதாக்கள் வைபவமறிந்து ஆதரிக் கையிறேஜ்ஞாந(வ)பலம். (ஒப்பொருவரில்லையிலுருத்தினில்) பரந்த வுலகமான இஜ்ஜகத்தெல்லாந்தேடிப்பார்த்தாலும் மங்களாஸாஸநபரர் மாஹாதம்யமறிந்து ஆதரித்துப் போரும் மஹாதமாக் களுக்கு உபமாநமாவார் ஒருவருமில்லை. உண்டாகில் அவவுலகிலேயாய்த்துள்ளது. அவர்கள் தாம் திவ்யஜ்ஞாநோபந்நராயிறேயிருப்பது. ஆகையால் மங்களாஸாஸநபரர் வாசியறிபுமவர்களை அறிந்து ஆதரித்துப்போருவர்களிறே. இப்படியாகையால் இங்கு இவர்களுக்கு ஸமாநரில்லையென்று,

(நெஞ்சே எப்பொழுதும் சிந்தித்திரு) ததீ(ஃ)ய வைபவா பிஜ்ஞமான நெஞ்சே! இப்போது நான் சொன்ன அர்த்தம்கிட்டிவது ஒன்றன்றென்று ஸர்வகாலத்திலும் புத்திபண்ணிப்போரு; கிட்டாததொன்று கிட்டிமென்று †இச்சிக்கவேண்டா. இத்தால்ஆழ்வார்க்கு ஒப்பில்லாதப்போலேயாய்த்து இவர்களுக்கும் ஒப்பில்லாதபடி.

† ப்ரமிக்கவேண்டா.

ஞா உபதேசரத்தினமாலே, கஅ-பா, மங்களாசாசனம் வ்யாஃபாரம்.

மூ:—மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்

தங்க ளார்வத்தளவு தானன்றி—பொங்கும்

பரிவாலே விலஸிபுத்தூர் பட்டர்பிரான பெற்றான்

பெரியாழ்வா ரெனனும் பெயர்.

(கஎ)

ஹகெஷ்ஜீஷ்ஜீயுஸாஸ. நஃமஸாநா

ஜாஸாஸநெநவயிகாவிரயகாய்ஷு!

ஹட்டாஸாஸுவெரியொவவஃ வரகீத

ஜாழ்வாஸிதி ட்ரவவவதெதவணவநாஃ ||

(கஅ)

இவ்வாழ்வார்தாம * ஞாநச்சுடர் விஷயத்திலே நீரா
ட்டி, பூச்சுட்டி, காப்பிட்டாற்போலே, பெரியதிருமலை நம்பியும்,
(க) *சுமநது மாமலர்நீர் சுடர்துபனகொண்டு' என்னும்படி * எழில்
கொள்சோதி விஷயத்திலே * ஒழிவின்காலத்தில்படியே, 'அடி-
மைசெய்து போருகையால் அவருடைய சோதியே இவர் அவதா-
ரத்துக்கு அதுருபமான சோதியாய்த்து. அவவளவுமன்றிக்கே,
(உ) "துண்பதலூடரியாய் வந்து தோன்றி" "ஜ்ஜஃ-ஜ்வலந்தம்"
என்னும்படியாய், அவர் திருவாராதமாய்ப் போருமவர்க்கும்
சோதியிறே. ஸ்வாதி நகூதரந்தான் தேவகணமாய் ஜ்யோதிருப-
மாயிறே யிருப்பது. (ஈ) "ஹெதுதாயா ஜாஹிகெஹ கிவகஜெயு-ஹெ
ஜாபவெ ஜாவிவகெஹு-ஹெ ஹாபெயுயயெயா-ஹெ வணிஜெஹு-ஹெ
ஹெ ஹுதகியூ-ஹெ ஜா-ஹெ! ஹெவாஹெ ஹெஹெஹெஹெஹெ
ஹெ ஹெஹாஹெஹெஹெஹெஹெ - த்ரோதாயா மாதிகல்பெ கில-
கமலயுகே மாதவே மாஸிபகெஹு ஸகலே ஸாத்யேசயோகே வணிஜ-
ஹெஹெஹெ பூததித்யாம்மருத்பே! மந்தேவாரே ப்ரதோஷேகக-
ககிபு ஸம்ஹாரஹேதோர் ககித்வா" என்னக்கடவதிறே. இது
வும் முப்புரியுட்டின திருநகூதரமாயிருக்கும்;

(க) தி-வாய்-ஈ-ஈ-ஈ. (உ) தி-ஹெ-ஈ-ஈ-ஈ. (ஈ)

† ஹவவவெ.

உபதேசுரத்தினமால், கஅ-பா, மங்களாசாஸனம் வ்யாக்யாசம், இன்

பதவுரை.

மங்களாசாசுரத்தில்	எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாஸ
	னம் பண்ணுகையில்
மற்றுள்ள	இன்னுமிருக்கிற
ஆழ்வார்கள் தம்	ஆழ்வார்களுடைய
ஆர்வத்தளவுத	ப்ரீதியினைவன்றிக்கே
பொங்கும்	வ்ருத்த(ஐ)யடைந்திருக்கிற
பரிவாலே	ப்ரீதியாலே
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹக
	ரான
பட்டர்பிரான்	பட்டநாதரானவர் [தை
பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர்	பெரியாழ்வாரென்கிற திருநாமத்
பெற்றான்	லபி(னி)த்தார். (கஅ)

வ்யா;-பதினெட்டாம்பாட்டு. மங்களாஸாஸனத்தில்மற்றுண்டான ஆழ்வார்களுக்கும் இவர்க்கும் உண்டான நெடுவாகியாலே பெரியாழ்வாரென்னும் திருநாமம் இவர்க்கு உண்டாய்த்தென்று தந்மு கேட வுண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாசுரத்தில்) என்று தொடங்கி அதாவது : மங்களாஸாஸனத்தில் வந்தால் இவரையொழிந்தமற்றையாழ்வார்கள் தங்கள் ப(ஊ)க்தியினைவன்றிக்கே ஸ்மருத்த(ஐ)மானபகவதஸ்ரேஹத்தாலேஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைத் தமக்கு நிரூபகமாகவுடைய பட்டநாதரான இவர் பெரியாழ்வாரென்னும் திருநாமத்தை லபித்தாரென்கை. இப்படியிதே இவர் பேர்பெற்றது. மங்களாஸாஸனமாவது:-அத்தலையில் ஸௌகுமார்யமடியாகத் தன்னை அழியமாறியும் அங்குத்தைக்கு அதிசயங்களை ஆஸாஸிக்கை. *பாசமதாதிஸயா பாயகவ- பாகதா திஸயா தாயகத்வமிதே ஸ்வரூபம்; “சேஷிக் கதிசயத்தை வினைக்கை சேஷபூகனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்” என்றிதே அருளிச்செய்தது. *மயர்வற மதிநல மருள ப்பெறுகை முதலான இவ்வாகாரங்கள் ஒத்திருந்தாலும் ஸ்வரூபாநுபமரான

அபேசரத்தினமாலே, கஅ-பா, மங்களாசாநனம் வ்யாக்யாநம்

மங்களாஸாநனம் பண்ணுகையில் வந்தால் இவர் அதியுயித்திறையி
ருப்பது.

(ஆழ்வார்கள் தங்களார்வம்) (க) “அதனில் பெரிய என்னவா” என்
று, தத்வதரயத்தையும் விளக்கொலை கொள்ளும்படி ஆகை பெரி
தாயிறே யிருப்பது. அந்த அவா அறும்படியான அதுபவத்தை
யிறே அவர்கள் அபேக்ஷித்தது. “அபிசிரேவசமபோவது அந பவ
த்தாலே; ஸத்தா ஸம்ருத்திகள் தர்ஸநாதபவதைகர்யங்களாலே”
என்னும்படியிறே அவர்கள் தங்கள் ஆர்வமிருப்பது ஆகையால்
அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாயிறே இருப்பது. இப்படி ஸ்வ
ஸம்ருத்தியை அபேக்ஷித்துப், போருகிறவர்கள் பக்தியின் அளவ
ன்றிகேக இவையெல்லாம் இவர்க்கு மங்களாஸாநநததாலே யெ
ன்னும்படி பரஸமருத்தையகபரமாயிறே இவருடைய பக்திப்ரகர்
ஷமிருக்கும்படி.

(பொங்கும் பரிவாலே) மேல்மேலெனப்பெருகிவருகிற ஸ்ரீக
மத்தாலே. அதாவது : (உ) “அன்பே பெருகும்” என்றும், (ங)
“என்றனளவன்றால் யானுடைய வன்பு” என்றும், (ச) “வெவ்வேறு
தேவபாசம்-ஸ்ரீகேஹாமேபரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆய்
யத்தளவன்றிக்கேகரைபுரண்டாய்த்து இவருடைய காதல்தானிரு
க்கிறபடி. (ரு) “சாராத காதல் பெருங்கழிப்பால் தொல்லைமா
லயென்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மை
யன்றான்” என்னக்கடவதிறே. மாலுக்கு கேரான மானிறே இவ
ரது. ஸர்வாதிகனுக்கு ஸத்ருமான ப்ரேமாதிக்யமென்றபடி. இனி
இப்ப்ரேமாதிக்யத்தாலே வந்தகாமாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

(வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வா ரென்
னும் பெயர்) இவர்க்கு இவ்வபி (வி) நிவேசத்துக்கு எல்லாம்
அடி இவ்வூரில் பிறப்பாய்த்து. (க) “ஆராத காதல் குருகூர்ச்சட
கோபன்” என்னுமபோலே. (வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான்) இவ
ருடைய க்ராம குலாதிகள் இருக்கிறபடி. (எ) “வில்லிபுத்தூருரை
வான்” என்றிறே அவனுக்கு விருபகம். “விஷ்ணுசித்தன்” என்றும்

(ச) தி-வாய்-௨௦-௨௦ ௨௦ (உ) பெரி-திருவ-அ. (உ) உ-திருவ-
(ச) உத்தர-௨௦-௨௦-௨௦ (ரு) இரா-த-௨௦, (க) தி-வாய்-௨-௨-௨௨
(எ) எ-தி-௨-௨.

உபதேசரத்தினமாலு, கக-பா, கோதிலவரம் வ்யாக்யாநம். இக

மூ:—கோதிலவா மாழ்வார்கள் கூறு கலைக்கெல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண் டானதுவும்—வேதத்துக்கு
ஓமென்னுமதுபோ லுள்ளதுக் கெல்லாஞ் சுருக்காய்த்
தான்மங்கல மாதலால். (கக)

சுந்யஸ்யவக்ஷி ஸ்நாநா
உதகூதாஹிவிஸ்யநோஹிராலீதீ |
உதாரஸம்ம வாதயவிவஹொநா
ராவாஹம் ப்ரணவவ || (கக)

(க) 'கோயிலில் வாழும் வயிட்டணவன்' என்றும் சொல்லுகிறபடி யான இவர்க்கு (உ) 'விஷ்ணுநாவ்யவபெஷிஷ்யே-விஷ்ணுநாவ்யபதேஷ்டவ்யே' என்கிறபடியே எல்லாம் அதுவேயாயிருக்கை, (பட் டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்) ஸர்வேஸ்வ ரனுடையஸர்வஸ்மாந் பரத்வத்தைஸாதி(யி)த்து, பேர்பெற்றதற்கு மேலே அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குக்கலங்கி மங்களாஸாஸ நம் பண்ணுகையாலே பேர்பெற்றது இதுவாய்த்து. இவருக்கு மங்களாஸாஸநம் நித்யமாகையாலே நிலைநின்ற திருநாயம் இதுவே யாய்த்திறே (கஅ)

பதவுரை.

கோது இலவாம்	அஸாராம்ஸமேயில்லாமற்படி
ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களானவர்கள்
கூறு	அருளிச்செய்த
எல்லாம்	ஸாஸ்த்ர ரூபமான திவ்ய ப்ரபந் தங்களுக் கெல்லாம்
திருப்பல்லாண்டு	திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப் ப்ரபந்தமானது
ஆதியானதுவும்	முதலிலே அதஸந்தேயமாயிரு ப்பதுவும்;
வேதத்துக்கு	வேதங்களுக்கு
ஓம் என்னுமது போல்	ப்ரணவம்போலே
உள்ளதுக்கெல்லாம்	உள்ள அர்த்தங்களுக்கெல்லாம்
சுருக்காய்	வங்க்ரஹமாய்க்கொண்டு
தான்மங்கலமாதலால்	தான்மங்களரூபமாயிருக்கையினு லாயிற்று. (கக)

சு 0 உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, கோதிலவாம் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா:—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இனி இவருடைய திவ்ய ஸூக்தியான திருப்பல்லாண்டினுடைய ஸகல திவ்யப்ரபந்த ப்ரா த(ய)ம்ய நிரதாங்கதர முகத்தாலேஇதினுடைய வைபவத்தைஸத்ரு ஷ்டாந்தமாக வருளிச்செப்கிருர் (கோதிலவாம்) என்று தொடங்கி, கலைக்குக் கோதாவது: கதா(யா)ந்தர ப்ராஸதாவம். அதில்லையாய்த்து, *தீதிலந்தாதி யான இவர்கள் திவ்யஸூக்திகளுக்கு, “ராமாயணம், நாராயணகதை” என்றுதொடங்கி அவற்றினுடைய தோஷஸாஹித்யமும் இவற்றினுடைய தோஷிராஹித்யத்தையும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே உபபாதித்தருளினாரிறே.

அன்றிக்கே, கோதில்லாமை ஆழ்வார்களுக்கு விசேஷணமா ஸபோது, அவனுடைய க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பான ஸ்வ யத்ருபாப்யுபாயாந்தரகந்த(மாநா)மாதல், ப்ராப்யத்வரையில்குண ணழிவாதல்லல்லாதவர்களென்றபடி, கண்ணழிவுண்டாளுல்காண மரட்டார்களிறே. கோதில்லாத காதலையுடையவர்களிறே இவர்கள்தாம். (ஆழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்) இப்படி நிர்ந்தோஷ ப்ரமாணமாய், * பேசுற்றே பேசும் ஏககண்டரான ஆழ்வார்கள் அருளிச்செப்த (க)“ஞானக்கலைகள்” என்றும், “அத்யாத்ம வித்யை” என்றும், சொல்லும்படியான திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக் கெல்லாம்.

(ஆதி திருப்பல்லாண்டானதுவும்) ப்ரதமப்ரபந்தம் திருப்பல்லாண்டானதுவும்; அல்லாத திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் காட்டில், இது ஆதி யானதும் என்பேரலவென்னில், (வேதத்துக்கித்யாதி) (உ) “புண்ணவாஶ்யாஶ்யவெஶா:” (க) “ஐஶ்வரபுண்ணவா வெஶா:” “வாஶ்யம் புண்ணவம் வவ-0” “ப்ரணவாத்யாஸ்ததாவேதா:” “ஐங்கா ப்ரபவா வேதா:” “வாக்மயம் ப்ரணவம்ஸர்வம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணவம்ஸர்வவேத ஸங்கீரஹமாய் (ச) “ஐஶ்வரபுண்ணவம் ஸங்கீரஹம் - ஐங்காஸ்சாத ஸப்தம்” என்று தொடங்கி, “தவ்யாநாஶ்யவிகாவஹை - தம்மாந்மாந்களிகா (எ) தி-வாய்-க-க-அ. (உ)வக்வதநிஸ்ருதி-க-க-உ. (க) (ச)

உபதேசரத்தினமாலே, சக-பா, ஜோதிலவாம் வ்யாக்யாநம், சக-
 வுபெள” என்றும், (க) ‘‘கஹதி ஹமவதொ நாராயணவ்யுபு-
 ரோயிபாந சிகாராஜிபிதாங்கஹாஜிபிமஹம் அக்யுகி-அதிதிபதஹ-
 தோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாந மகாரமபிதததாம் கிந்நாமமங்-
 களம்நக்ருதம்’’ என்றும் ஆதியிலே சொல்லப்படுகிற மங்களாசரண-
 தையு முடைத்தாயிருக்கையாலும், (உ) ‘‘யவெஹாபேளஸ்யார-
 பெராஹி-யத்வேதாதௌ ஸ்வரூப்ரோக்தஃ’’ என்று வேதத்துக்கு
 ப்ரணவம் ஆதியாயிருக்குமாபோலே, இதுவும், (ஈ) ‘‘வ்ராஹ்யஸ்ய
 ஸ்ரஹணொர-ஓவ்ய - ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம்’’ இத்த்யாதி-
 யில் ப்ரதிபாதிக்கிற அகில ப்ரபந்ததாற்பர்யமான அர்த்தபஞ்ச-
 கத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலே அருளிச்செய்கையாலும் ‘‘பல்லாண்டி-
 பல்லாண்டி’’ என்று தொடங்கி, ‘‘சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லா-
 ண்டே’’ என்று எங்கும் மங்களமா யிருக்கையாலும் இப்படி
 ஸங்க்ரஹத்வ மங்களத்வங்களாலே இதுவும் அருளிச்செயல்களுக்-
 கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கக்குறையிலே.

இன்னமும் ப்ரணவாதிபான திருமந்தரம் ப்ராப்யப்ரதாநமா-
 யிருக்குமாபோலே தத்விவரணமான இதுவும் ப்ராப்ய ப்ரதாநமா-
 யிருக்கும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, தத்வைபவ ப்ரதிபாதகமான
 அருளிச்செயல்களுக்கும் ஆத்யந்தாஸுந்தாந க்ரமத்தாலே ரகச-
 முமா யிருக்கும். (ச) ‘‘ஸ்ரஹணஃவ்ரணவம் சுய-ஹாஹாவதே-
 ஹ வஹ-ஹா| ஸ்ரஹயிதொஹிதம் வஹ-ஹாவாஹாஹவிய-
 தெ - ப்ரஹ்மணஃ ப்ரணவம் குர்யாதாதாவத்தேச ஸர்வதா| ஸ்ர-
 வத்பநோங்க்ருதம் பூர்வம் பாஸ்தாச்ச விஸீர்யதே’’ இன்னுமா
 போலே, இத்தால் இவர் ஆழ்வார்களில் ப்ரதாராயிருக்குமா-
 போலே இவர் ப்ரபந்தமும் அருளிச்செயலில் ப்ரதாநமாயிருக்கு-
 மென்றதாய்த்து.

கூட உபதேசசாத்தின்மூலம்; உ-பா, உண்டுடா வ்யாக்யாசம்.

CP **1000000000**

உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதோர் கலைதான்
உண்டோ பெரியாழ்வர்த் கொப்பொருவர்—தண்டமிழ்தூல்
செய்தருளு மாழ்வார்கள் தம்மிலவர் செய்கலையில்
பைதல்கெஞ்சே நீயுணர்ந்து பார். (உ0)

ஸ்ரீமத்நாயுதரவஜ்ஜநீஸ்யநநாமாஹம்

கொவாபுஸ்தீபுராஷ்டிரவாஸிபுளஹவெதாடி।

சு. செ. ஷ. சீ. ஷ. - நி. வி. கு. வி. பா. ம. கி. நா. ௦

தெஷா மசெஷா உலிவினையெதனதத் || (உ௦)

பதவுரை.

தண் அழகியதாய்
தமிழ் த்ராலிட பரஷாருபமாய்
நூல் ஸாஸ்த்ரமாயிருக்கிற திவ்ய ப்ரபந்
தங்களை

செய்தருளும்	அருளிச்செய்த
ஆழ்வார்கள் தம்மில்	ஆழ்வார்களுக்குள்ளே
பெரியாழ்வார்க்கு ஒப்பு	பெரியாழ்வாரோடுமா எனமானவர்
ஒருவருண்டோ	ஒருவராகிலும் கிடைப்பாரா?
அவர்செய்	அவ்வாழ்வார்களருளிச்செய்த
கவியில்	திவ்யப்பரந்தங்களுக்குள்ளே
நிரூப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பு	நிரூப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப் பரந்தத்துக்கு ஸமானமான

ஓர்கிறதன்
 உண்டோ
 பைதல்நெஞ்சே
 தி
 உணர்ந்து பார்

ஒருதிவ்யப்பரபந்தத்தான்
 கிடைக்குமோ;
 அறிவில்லாத இழைக்கோ
 தி
 விசாரித்து அறிவக்கடவாய். (20)

திருப்பதம்பாட்டு.—இன்னமும் இவருடைய பரபந்தத்தை இவர்க்கும் அப்பாதிமத்வத்தால் வந்த ஆதிக்கத்தை அருளிச் படுஞர். (உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு) என்றதென்பது. மத்தியாஸாஸனைகபரமான திருப்பல்லாண்டுக்கு அதாவது பா தையாலே ஆழங்கால் படுத்தவருள அல்லாத திவ்ய பரபந்தம்

உபசோத்தினமாலை, உ-பா, உண்டோ வ்யாக்யாசம். கூட

களிலுபமாநமாயிருப்பதொரு ப்ரபந்தமுண்டோ? (அ) “பல்லாண்டும்பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத் துவர்பல்லாண்டே” என்றும் (உ) “ஆயிரத்துளியையுமோர் பத்தும் வல்லாரூற்றின்கண் நுண்மணல் போ லுருகாநிற்பர் நீராயே” என்றும் (உ) “ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகுமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிரே இவற்றின் வாசியிருப்பது.

(உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்) பகவத் ஸௌந்தரியாதிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி, அத்தாலே தரித்திருக்கிற மஹத்தையுடையாரான இவர்க்கு பகவத் ஸௌந்தரியாதிகளிலே மக்களாயிருக்கு மவர்களில் வத்ருஸராவார் ஒருவருண்டே? “அடியோமோமம்” என்று தொடங்கி “அப்பாஞ்சகநியமும் பல்லாண்டே” என்னுமவர்க்கு (ச) “அடியேனின் னுந்தளர்வேனே” (ரு) “செந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்” (க) “சக்கரத்தண்ணலே பென்று தாழ்த்துகண்ணீர் ததும்ப” என்றும் புக்கபுக்க துறைகளெல்லாவற்றிலும் அழுத்தும்படியான இவர்கள் ஒப்பாகமட்டார் களிரே. இது மற்றையாழ்வார்களுக்கும் ஒக்கும்.

(தண்டமிழ்தூல் செய்தருளுமாழ்வார்கள் தம்மினுமுண்டோ பெரியாழ்வார்க்கொப்பொருவர்) அழகிதான த்ராவிட ஸாஸ்த்ர ரூப திவ்யப்ரபந்தத்தை ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையாலே செய்தார்க ளென்னு, இவ்வாழ்வார்களில் மங்களாசாஸனம் பண்ணியல்லது தரியாத தன்மையை யுடையராயிருக்கிற இவர்க்கு அவர்கள் ஸத்ரு ஸராக வல்லர்களோ? (அவர் செய்கலையில் திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதோர் கலைதானுண்டோ) அத்தலையாலே ஸ்வஸத்தா ஸம் ருத்திகளை அபேக்ஷித்தவர்கள் ப்ரபந்தங்களில் பாஸம் ருத்தியை ஆஸாவிக்கும் திருப்பல்லாண்டுக்கு ஸத்ருஸமாயிருப்பதொரு ப்ர பந்த முண்டோ?; கலையாவது- வித்யை. இவர்கள் கலை-த்ராவிட ப்ரஹ்மவித்யையிரே.

இப்படியான அவற்றில் இதின் ஆதிக்கத்தை; (பைதல்கெஞ், சே நீயுணர்ந்துபார்) உன்மொளக்த்ய(யு)த்தைவிட்டு விவேகபரிகா மாண உன்ஸ்வபாவத்தாலே இதின் வாசியைவிவேகித்துப்பார். கமயர்

ல்-உஉ, (உ) தி-வாய்-க-அ-௪௪, (உ) தி-வாய்-க-இ-௪௪,
ப-௪-௪-உ, (ரு) தி-வாய்-க-அ-௪௦, (௧) தி-வாய்-ச-௪-௪௦

கச உபதேசரத்தினமலை, உக-பா, ஆழ்வார் வ்யாக்யகம்,

மூ—ஆழ்வார் திருமகளா ராண்டாள் மதுரகவி
யாழ்வார் எதிராச ராமியர்கள்—வாழ்வாக
வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தமின் வாசியையும்
இந்தவுலகோர்க் குரைப்போம் யாம். (உக)

ஸ்ரீவிஷ்ணுவிததுஹிதஜம்மகா ஜநநா
புஷ்வொவதொபொரவொவகவெயுநாநா ।
ராராராநஜஸுகாரணாபிதவாரிராஸொ
ரொவொநவஸகசிவதாரஜம் ஸுலீலி (உக)

ஊற மதிகல மருள ப்பெற்றமையும் அத்தாலே ப்ரபந்த நிர்மா
ணம் பண்ணி ருளினமையும் ஸர்வஸம மாகையால் அத்தைவிட்டு
அவர்களோடும் அவர்கள் ப்ரபந்தங்களோடும் இதர விலக்ஷணரான
இவரையும் இவர் ப்ரபந்தத்தையும் ஸமாத புத்தி பண்ணியிருக்கிற
அறிவிலியான நெஞ்சே ! இனியாகிலும் இவற்றின் நெடுவாசியை
பறிகைக்குப் பரிகரமான நீ அப்படியே புத்திபண்ணி, விவேகித்
துபபார் அப்போதாயிற்று இவற்றின நெடுவாசி அறியலாவது. (உரு)

பதவுரை.

ஆழ்வார் திருமகளார்	பெரியாழ்வாருடைய திருமக ளாரான
ஆண்டாள்	ஆண்டாளென்ன,
மதுரகவிவாழ்வார்	மதுரமான கவிகளை யருளிச்செ ய்தமதுரகவியாழ்வாரென்ன,
எதிராசர்	யதிகளுக்குத் தலைவரான எம்பெ ருமானாரென்ன,
ஆம் இவர்கள்	ஆகிய இவர்கள்
வாழ்வாக	லோகத்தாருடைய ஸம்பத்தாக
வந்து உதித்த	வந்தவதரித்த
மாதங்கள்	மரஸங்குளினுடையவும்
நாள்கள் தமின்	திருநக்ஷத்ரங்களினுடையவும்
வாசியையும்	வைலக்ஷண்யத்தையும் [ரு
இந்த உலகோர்க்கு	இந்த லோகத்தினுள்ளவர்களுக்
யாம்	காம்
உரைப்போம்	அறிவிக்கக் கடவோம்.

உபதேசரத்தினமாலே, உக-பர், ஆழ்வார் வ்யாக்யானம். ௬௫

வ்யா, —இருபத்தொன்றும் பாட்டு. ஆக, கீழ் அஞ்சுபாடாட்டிலும் இவர் திருநகூதர வைபவ கதா முகத்தாலே இவர்களைப் பவங்களை யெல்லாவற்றையும் அருளிச்செய்தாராய் நின்றவர், இப்பரபந்தாதிமிலே “அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்நிறைத்த ஆழ்வார்கள்” என்று தொடங்கி, “வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தம்மை மண்ணுலகோர் தாமறியாதென்று சொல்லுவோம் யாம்” என்று உத்தேசித்த க்ரமத்தாலே ஆழ்வார்களுடைய அவதரண மாஸாதி க்ரமங்களை அதிஸ்புடமாக அருளிச்செய்து, அகந்தரம் ஆண்டாளுடையவும் * மதரகவியாழ்வார் எதிராசராய் மிவர்களுடையவும் அவதரண மாஸாதி க்ரமங்களையும் இன்னதென்று சொல்லக்கடவேண்டுமென்று ப்ரதிஷ்டை பண்ணியிருக்கிறார்.

(ஆழ்வார் திருமகளாரித்யாதி). இவர்கள் மூவரும் ஆசார்யா(வி)பீமாந கஷ்டராகையாலும், பிராட்டி திருவடி திருவந்தாமம் வா னுடைய அவதாரமாகையாலும் வருவதொரு சேர்த்தியுமுண்டி-
றே.(க)“விஷ்ணுசித்தர்தங்கள் தேவரை” என்றும்(உ)“தேவுமற்றறி
யேன்” எனறுமிறே *அடிபணிந்துய்க்கது. (ங) “சுமனஃ பூரண-
காசி- அருந்திப் பரதமம்நாம்” இத்யாதியாலும்(ஞ) “சுவீகரிஸூர-
ஸ்ரீ ரிகாஸிஞ்சாரிகா நுகோகாமி-அஹிராமீஸ்வரஸ்ரீமாநாஸித்
ராமாநுகோமுனி?” என்றும் இவர் வைபவஞ் சொல்லிற்றிறே. மற்
றை இருவருடைய வைபவமும்குருபரம்பராப்பராவத்திலே ஸ்பஷ்ட-
டம். ஆகையால் இவர்கள் மூவருடைய அவதாரணத்தையும் அரு
ளிச்செய்கிறார்.

(ஆழ்வார் திருமகளாராண்டாள்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியபாராண ஆண்டாள் ஆழ்வார்திருமகளாராக அவதரித்தருளினபடி. பிராட்டி ஸ்ரீ ஐரகாரஜன் திருமகளாராக அவதரித்தாற்போலே, இவர்கள் தான் வேந்தர் குலத்திலும் வேயர்குலத்திலும் அயோகிஜராயிறே அவதரித்துப் பேசுந்தது. (மதுரகனியாழ்வார்) * 'தென்குருகூர் கம்பிக்கன்பரைய மதுரகனி கள், * படைத்தான்கனி வயப் போலே வாய்வந்தபடி சொல்லுகையன்றிக்கே, * குருகூர்கம்பி

(க) கா-இத-கா,

(உ) கண்கணி-உ.,

௭௬ உபதேசரத்தினமாலே, உக-பா, ஆழ்வார் வ்யாக்யாரம்.

பாவின் இன்னிசை பாடித்திரிகிற வாங்மா தூர்ய முண்டிறே யிவ
ர்க்கு. (க) “நம்பியென்றக்கால அண்ணிக்கும் அமுதாயம் என்
காவுக்கே” என்னக்கடவதிறே. (எதிராசராமியர்கள்) யதிகளு
க்குநாதரான எம்பெருமானார்.

இப்படி ஏற்றத்தை யுடையரான இவர்கள் மூவரும், (வாழ்
வாக வந்துதித்த) ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸம்பத்தாகத் தோற்றின
ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸம்பத்தாயிருப்பாரும், ஸாத்விகஜநஸம்பத்தா
யிருப்பாருமாயிறே இவர்களிருப்டது. (உ) “வகூஹ ஹரணாஜீர
யுஹூ-வகுளாபரண வக்ரியுக்கம்” என்றும் (ங) “மேவினேனவன்பொ
ன்னடி” என்றும் (ச) “மாறனடி பணிநதுயந்தவன்” என்றும் இவர்
கள்தான் ஆழ்வார்க்குச்ச(உ)ரணபூகராயிருப்பார்களிறே. அவ்வள
வுமன்றிக்கே, *பொன்னடியைமேலியேந்தினியபாதுக மாயிருக்கிற
இவர்களைப் பாதரேகாஸமராகவும் பாதரக்ஷா ஸமராகவுமிறே டீபரி
வர் சொல்லிப்போருவது. ஆகையாலே (ரு) “பொன்னடியே நந்த
மக்குப் பொன்” என்றருளிச்செய்தார். பொன்னடியாகவிறே வாழ்
வுண்டாவது. இப்படி மூவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தாய் வைஷ்
ணவ ஸ்ரீயை வர்த்தி (யி-ஓ) ப்டிக்கைக்காகவாய்த்து அவதரித்தது.

ஏவம்விதமான இவர்களுடைய, (மாதங்கள் நாள்கள் தம்மின்
வாசியையும்) இப்படி ஜகத்துக்கெல்லாம் வாழ்வாகிறஸத்தையுண்
டாம்படி அவதரித்த இவர்களுடைய மாஸங்களினுடையவும் நக்ஷ
த்ரங்களினுடையவும் வைலக்ஷண்யத்தை. (இந்த உலகோர்க்கு
ரைப்போம்யாம்) இந்தஜகத்திலுண்டான மந்தமதிசளும்† (மதியா
ரும்) ஆண்டாஸ்தொடக்கமானார் அவதரித்தருளின இந்நாள்களின்
ஏற்றத்தை அறியும்படி இதின் வாசியறிந்த நாம் அவர்கள் அபே
க்ஷா நிரபேக்ஷமாகச் சொல்லக்கடவோம். சேதநருடைய அவிதேய
தையைக்கண்டு விடாமல் அறியாதன அறிவிக்கை - ஆசார்ய
ஞ்ஞத்யமிறே. (உக)

† பெரியவர்

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

(க) கண்ணி-ச.

(உ) வை-ஸ்த உ.

(ங) எண்ணி-உ.

(ச) ரா-தூ-க.

(ரு) தி-தூ-ரு.

(க)

மூ.—இன்றோ திருவாடிப்பூர மெமக்காக
அன்றோக் கி காண்டா எவதரித்தாள்—சூன்றாத
வாழ்வான வைகுந்த வரன்போகத் தன்னையிசுழ்த்து
ஆழ்வார் திருமகளாராய். (உஉ)

கோவெஸுமாளப் பூவேழை நிகாஹி கோவெஷா
மொகாத்ரவெய்தத், முஸாநகூதம்நம்!
மொமரம்புபாரவெகாநவகித்யநிகாந
ஹபெஸாஸ்யா கிஹிதாநகிதா ஹவநீ || (உஉ)

திருவாடிப்பூரம்
இன்று
ஒ

ஸ்ரீமத்தான ஆடிமாஸத்திலுள்ள பூர
நகஷத்ரமானது
இன்றையதினம்;
ஆஸசர்யம்,
(இந்த தினத்தில்)

ஆண்டாள்	ஆண்டாளானவள்
குறந்த	கூழிவிண்ணுவாகாத
வாழ்வான	வாழ்வையுடைய
வைகுந்தம்	புரீவைகுண்டத்திலுள்ள
வான்	மஹத்தான
போகந்தனை	போகத்தை
இகழ்ந்து	இழந்துவிட்டு
இந்து	இந்தோர்கதிலை
ஆழ்வார் திருமகளாராய்	ஆழ்வார்களுடைய பெண்பிள்ளை
	யாக

எமக்காகவன்றோ நம்முடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமன்றோ
அவதரித்தாள் திருவவதாரம் பண்ணினாள். (உஉ)

வ்யா.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு, கீழ்ச்சொன்னமூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களிலும் அதி(யி)கையான ஆண்டாளு டையவைபவத்தை மூன்றுபாட்டாலே அருளிச்செய்வாராக ஆரம்பித்து அதில் இப்பாட்டில் ஸ்வாநுபவத்தையும் நெகிழ்த்து அஸமது ஜஜீவ்வார்த்தமாக ஆண்டாள் அவதரித்தருளின திருவாடிப்பூரம் இன்னோவென்று + (அதிகயித்த) அதிலோடுபட்டருளுகிறார்.

† குண்டலிதமதிகம்.

அ. அ. உபதேசரத்தினமலை, உஉ-பா, இன்றோ வ்யாக்யாநம்.

(இன்றோ திருவாடிப்பூரம்) திருவாடிப்பூரமென்று ப்ரஸித்தமான திருக்கூத்தமின்றோ? இப்படி யிருப்பதொரு நாள் நமக்கு லப்பமாயிற்றது இன்றோ? அலப்பமானது லபித்தால் அதுதான் ஈபோட்டுக்கு ஹேதுவாயிறே யிருப்பது. இதுக்கு ஹேது இன்னதென்கிறதுமேல். (எமக்காகவன்றோ இங்காண்டா எவதரித்தாள்) ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக் குத்தது எடுக்கும் தாயைப்போலே ஸம்ஸார மக்ரான நம்மை எடுக்கைக்காவன் றோ? ஸர்வலோக ஜநநியானதான் இவ்விபூதியிலே வந்து அவதரித்தருளிற்று. (க) “கூபத்தில் வீழும் குழவியுடன் குதித்தவ் வாபத்தை நீக்குமந்த அன்னையைப்போல்” என்றும், (உ) “கடுவாண் டெழுபுருவம் வதித்தெழுபுருவம்” - கூபாந்தர்முத்த புத்தம் பதிதமதுபதந் மாத்ருவத” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜஞாநாதி (யி) கரான இவரும் இவ்வவதாரத்தை ஸ்வர்த்தமாக அதுஸந்தித்தருளுகிறார்.

இனி இப்படி அவதரிக்கையிலுண்டான அருமையைச் சொல்லுகிறது (குன்றாத்) இத்யாதியால். அல்லாதாருடையவும் போக (ஹோம)ங்களைப்போலேகூயிக்கை யன்றிக்கே அருண்ட (ண்) வைபவத்தையுடைத்தான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்நிரவதி(யி)க பகவததுபவமாகிறமஹாபோக(ஹோம)கத்தைஉபேக்ஷித்து, இங்கும்(க) “போகத்தில்வழுவாதபுதுவையர்கோன் கோதை” என்னும்படிஆழ்வார் திருமகளாராயத்து அவதரித்தது. ராமவிலிஷியானவள்ளாரஜா வினுடையபூம்படுக்கையைக்காற்கடையெகொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து நோக்குமாபோலேயாய்த்து இவரும்நித்பவியூதியில் நிரதிஸ்யாரத்தத்தை நெகிழ்த்து, இங்கே அவதரித்துப்போத்தது. இதிறே இவர் திருவுள்ளத்தை இப்படி வருத்தப்பண்ணுகிறது.

உஉ)

உபதேசுரத்தினமலை, உஉ-பா, பெரியாழ்வார் வ்யாக்யானம் ௬௯

மூ.—பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள் பிறந்த
திருவாடிப் பூரத்தின் சீர்மை—ஒருநாளாக்
குண்டோ மனமே யுணர்ந்துபார் ஆண்டாளுக்
குண்டாகி லொப்பிதற்கு முண்டு. (உ௬)

ஸீரவிஷ்ணுவிதூஉவ்விஷ்ணுவொணுமொகா
ஐயொகையநடுவிகாசுமலிமலுமீயடி |
உதூஉய் ஸுகிசுமலிமலுவிதூகாசு
மொகொவொயஐவெ தூஉக ௦ உகாஸுபாக ॥ (உ௭)

பதவுரை.

ஆண்டாள்	ஆண்டாளானவள்
பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளை	பெரியாழ்வாருக்குத் நமகளாக
யாய்	
பிறந்த	அவதரித்த
திருவாடிப்பூரத்தின்	திருவாடிப்பூரத்தினுடைய
சீர்மை	பெருமை
ஒருநாளாக் குண்டோ	மற்றொரு நாளைக்குக் கிடைக்குமோ
மனமே	
உணர்ந்துபார்	நீயே ஆராய்ந்து காண்.
ஆண்டாளுக்கு	ஆண்டாளோடு
ஒப்பு உண்டாகில்	ஸமானரொருவாரிருந்தால்
இதற்கும் ஒப்பு உண்டு	இத்தத் திருவாடிப்பூரத்தோடும்
	மாநமான நாளிருக்கும் (உ௭)

வ்யா.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. இனி இப்படி இவள் அவ்
தரித்தருளின இத்தத் திருநகூரத்தினுடைய அனந்ருபவத்தா
வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார், (பெரியாழ்வார் பெண்பி
ளையாய்) என்று. இவள் பிறக்கைக்கடியான அவருடைய பெருமை
யிருக்கிறபடி. திருமலை கட்டுகையே தொழிலாக விருக்கிற இவர்
திருத்தமாயடியிலே அவதரித்த இவளை யெடுத்துக்கொண்
டோய், தந்தேவிகள் கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, வந்தபை யா
யாலே அவரும் அரும்பெறல்பெண்ணுயிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளை
அதிப்பீதிபுடனே எடுத்துக்கொள்ள, அப்போது (க) ‘வனமுனை
சோர்ந்து பாய’ என்னும்படியிதே ஸ்தவ்யம் பாவவழித்தது. ஈன்.

௩௦ உபதேசரத்தினமாலே, உச-பர், அஞ்சு குடி வ்யாக்யாநம்.

மு — அஞ்சு குடிக்கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய—அஞ்சாய்ப்
பழுத்தானே ஆண்டானைப் பத்தியுடன் நானும்
வழுத்தாய மனமே மகிழ்ந்து. (உச)

வம்ஹீயஸஃ ப்ரணயதே, ஹமவத்யஜஸு
ஜஸு நரக்ஷண ஹயாகுஸ்யவஸஜாகாட்ய |
ஹதாநஜெநாந் நிஜமஹேணாநிவதக்ஷாநாநா
வாஸ்யேவிவக்யஸிதாஃ ஹஜிதமொபாட்ய || (உச)

தாய்மார்க்கிறே ஸ்வஸுதாதிகள் ஸந்திதா (பா)நததில்இரக்கம் பிற
ந்து இப்படியாவது. ஆகையால் பெண்களினையாய் அவதரித்தமெய்
ப்படிருக்கிறபடி.

(ஆண்டாள் பிறந்த) பிறந்தவளுடைய பெருமையி துவாவதே,
உலகுடைய நாய்ச்சியாரிதே உலகத்திலே வந்தவதரித்தது. (பிற
ந்த)(க) “நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்றிறே இவள் பேசு
கிருப்பது. பெற்றவர்களும் பிறந்தவர்களும், ஜெவிதா, ஜெஸுதா-
மேபிதா, மேஸுதா” என்னுமாபோலே, (உ) “ஒருமகள் தன்னையுடை
யேன்” “பட்டர் பிள்ளை கோதை” என்றிறே இருவரும் பணிப்பது.
(பிறந்த திருவாடிபழர்த்தின் சீர்மை) இவள் பிறக்கைக்கு அடியிறே
சீர்மையுண்டாய்த்து இதுக்கு; இப்படியான இதின்சீர்மை கீழ்ச்
சொன்னநாள்களில் ஒருநாளேக்குத் தானுண்டோ? ஏனிப்படியாவ
தென்ப? இல்லையாவென்னில் (மனமே உணரந்துபார்) இவற்றின்வாசி
யறிகைக்குப்பரிகரமானமனஸே! மேலெழவன்றிக்கே உள்நுறவோர்
ந்துணர்ந்து பார்.

(ஆண்டாளுக்குண்டாகி லொப்பிதற்கு முண்டு) ஸர்வலோக
நிர்வாஹிகையான ஆண்டாளுக்கு ஸாம்யமுண்டாகில், இதற்கும்
ஸாம்யமுண்டென்கை. “அவளிலுங் காட்டில விஞ்சினகூமா
தயாதி குணங்களையும் நாவால் தொகைக்கவொண்ணாத அழகை
யும் உடையளாய்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையால் அவ
ளுக்கு ஒப்பில்லாதாப்போலே இதற்கும் ஒப்பில்லையென்று கருத்து.

(க) நா-தி-௧௦-ச.

(உ) பெரி-௩-ச.

உப்தேசரத்தினமாலே, உச-பா, அஞ்சகுடி வ்யாக்யாரம். ஏத

பதவுரை.

அஞ்சகுடிக்கு	அஸ்தானேபயஸங்கிகளான வேயர்
	குலத்திஸ்
ஒருசந்ததியாய்	அத்விதியமான ஸந்தானமாய
ஆழ்வார்கள் தம்செயலை	ஆழ்வார்களுடைய வ்யாபாரங்களை
விஞ்சிநிற்கும்	அதிக்கமித்திருக்கிற
தன்மையளாய்	ஸவபாவத்தை யுடையளாய்
பிஞ்சாய்	சிறிய பருவத்திலேதானே
பழுத்தானே	பரமபக்தியுடையதான
ஆண்டானே	ஆண்டானே
பத்தியுடன்	பக்தியுடனே
நாளும்	தினந்தோறும்
மனமே	ஒ மகஸஸே
மகிழ்ந்து	களிப்புறறு
வழுத்தாய்	மங்களாஸாரம் பண்ணக்கூடவாய்.

இருபத்துநாலாம்பாட்டு;-ஆழ்வார்களைக்காட்டிலும் அதிசயித
வைபவத்தை யுடையளான ஆண்டானே ஹர்ஷததானே ஸ்துதி
யென்று தந்திருவுள்ளதைக்குறித்து அருளிச்செய்க்குநர், (அஞ்ச-
குடிக்கொரு சந்ததியாய்) என்று; அதாவது (க) 'ஸகோபஸீஜ-
கூரணவாணவாநாடி - ஸந்தானபீஜம் குருபாண்டவாகாம்' என்று
பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரிசுதித்து ஒருவனும் ஸந்தானபீஜமா-
ஹப்போலே இவளும் ப்ரபநகுலமான ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும்
திருமகளரம்படியான ஒருமகளாயிருக்கை. இவள்தான் ஜ்ஞான ஸந்-
தான ப்ரஸுப்தையாகையாலே "குலமகள் கோதை" என்றிறே
கூறிவைத்தார்கள், அன்றிக்கே, அதேதகாலங்களில் அபாதாநங்களு-
க்கு மங்களாஸாரம்பண்ணும்படி அஸ்தானேப(ஊ)ய ஸங்கிகளான
பட்டநாத குலத்துக்கு அத்விதியமான ஸந்தியாயிருக்கை.
(உ) 'ஹிமவதிஜிவஸூரீஷ்வர ரக்ஷணஹிபாகுமவம்ஸஜாதா - பக-
வத்யஜஸ்ரமஸ்தாந ரக்ஷண பயாகுல வம்ஸஜாதா' என்றிறே ஆ-
சார்யவெளத்தருடைய திவ்ய ஸூக்தியும். இவளும்(ஈ)'அன்றிவ்-

(க)

(உ)

(ஈ) திருப்பாவை-உச.

௭௨ உபதேசரத்தினமாலி, உச-பா, அஞ்சுகுடி வ்யக்யாராம்.

வுலமளந்தர யடிபேற்றி” என்று தொடக்கி, அதீத காலங்க ௧
அபதாநங்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினாரிதே. இவளுக்கு
மங்களாஸாஸநம் பண்ணுநகக்கடிக்குடிப்பிறப்பிதே இக்குடிக்குஅஞ்
சுபடி யென்றாய்த்து நிரூபகம.

(ஆழ்வார்கள் தஞ்சையிலே விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய்) அதா
வது: மங்களாஸாஸநத்தில் வந்தால் தமப்பனாரோடொத்து, ஜ்ஞாந
பக்தயாதிகளில் வந்தால் ஆழ்வார்கள் பதின்மரிலும் விஞ்சியாய்த்
திறே இவளிருப்பது. இவள் தனக்குபதின்மருடையடக்கியும் ஸ்த்
ரீதமாய் வருகையாலும், இன்னமும் ஆழ்வர்களைப் போலே
பக்த்யவஸ்தாகார்யமானஸ்த்ரீத்வத்தைபா(ஊ) விக்கவேண்டாதே
தானு தன்மையையுடையளாகையாலும் அவர்களில் அதிசயிதமர
பக்த்யாதி ஸவபாவங்களையுடையளாயாய்த்து இவளிருப்பது.
அதாவது: ஆழ்வர்களைப்போலே ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலே
நோன்பு நோற்கை, மடலுருகை தொடக்கமான அநர்யைப்பா
யத்வப(ஊ)ஞ்ஜகமானவ்யாபாராதிகளாலன்றிக்கே காமனைக்குறித்
து (க) “பேசுவதொன்றுண்டிங் கெம்பெருமான்” என்றும், (உ)
“உண்ணியு மும்மூயயுந் தொழுதேன்” என்றும் (ங) “தொழுது
முப்போது முன்னடி வணங்கி” என்றும் அவனைப் பாதேவதை
யாக எண்ணி, அவன் காலிலே விழுந்த இந்த அநர்ய தைவத்வ
ப(ஊ)ஞ்ஜகமான இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி அவர்களிற் காட்டில் விஞ்சியி
ருக்கிற கிலைகின்ற ஸ்வபாவமென்கை.

(பிஞ்சாய்ப் பழுத்தானே) அதாவது: லோகத்தில் ஒன்று பளி
க்கும்போது (ச) “மவவ்யுகாரணடி வுஷ்டி - பலஸ்ய காரணம்
புஷ்பம்” என்னும்படி பலகாரணமான புஷ்பமாய், பின்பு பிஞ்சா
ய், அகத்தாம் காயாய், இப்படி சிலகாள்சென்றாலாய்த்துபக்வ(ஊ)
பலமாவது. அங்ஙனன்றிக்கே அபக்வமான பிஞ்சு, தானே பக்வ
பலமாமபோலே யாய்த்து இவளுடைய பரிமாற்றமும். அதாவ
து-பாபக்தி பாஜ்ஞாந பாமபக்திகளாய் க்ரமத்திலேபரிணாமையா
ம்படியான * ஞாநங்களிந்த நலமானபாமபக்தியானது அறிவு

உபதேசரத்தினமலை, உச-பா, அஞ்சு குழல் பாக்யாரம். எக

நடையாடாத பர்வத்திலே யாய்த்து இவன்பரிபக்வைபானது அதாவது: ஸஹஜபக்தியானது அப்போதாய்த்து ஸபுரித்ததென்கை அறிவுக்கு அடைவில்லாத அஞ்சு பிராயத்திலே யாய்த்து திருப்ப வைஇவளுக்கு முகஞ்செய்தது. அஞ்சு பிராயத்திலே பெண்பிள்ளை ஜல்பித்ததுக்கொரு பொருளுண்டோவென்று அநந்தாழ்வார். (க) “முலையோ மஹாமுற்றும் போந்தில” இத்தாதி.

அன்றிக்கே ஆழ்வார்களுக்குத் த(கீ)தியவிஷயத்தி லுண்டான சரம ஜ்ஞாநம் இவளுக்குப் ப்ரதமத்திலே யுண்டாகை. அதாவது: * நெடுமாத் கடிமை யிலே அவர்களுடைய போக்யதையை (உ) “நனிமாக் கலவி யின்பமே நாளும் வாய்க்கங்கட்தே” என்றும், (ங) “தமர்கள் தமர்கள் தமாகளாம் சதிரே வாய்க்க தமிழேறகே” என்றும் பாகவத ஸமாஜ தர்ஸநம் இனிதாம்படியையும், ஆழ்வாரும் அப்படியே (க) *கண்ணசோர வெங்குருதி” யிலும் (ச) “தண்ணசேறை யெமபெருமானடியார் தம்மைக் கண்டேனுக்கிது காணீ ரென்னெஞ்சும் கண்ணினையுங் கலரிக்குமாதே” என்றும் (ச) “தண்ணசேறை யெமபெருமான் தானே நாளும் கித்திப்பார்க் கேன் னுள்ளந தேனூறி எப்பொழுதுத் தித்திக்குமே” என்றும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தாரிதே. அத்தனை நெடுஞ்ஞாநம் போகாமல் (ரு) “போதுவீர்போதுமினே” என்றும், (சீ) “எல்லாரும்பேரநதாரோ” என்றும் இது இவளுக்கு அடிநிலை உண்டாய்த்தென்கை. (ஆண்டாளே) இப்படி பரிபக்வ ஸ்வபாவையுமாய் கீழ் உகதகுணங்களைல்லாம் ஒக்கும்படியான ஏற்றத்தை யுடையவனே.

(பத்தியுடன் நாளும் வழுத்தாய் மனமே மகிழ்த்து) அவள் பகவத் விஷயத்தில் கண்ணழிவறப(ஹ)க்த்யாதிகளை யுடையளாயிருக்குமபோலே தத் விஷயத்தில் நீயும் பத்தியுடனே “மொடா கடுவெயு நடுஜலிஹம் ஹியவனவாஹம் ஹிய - கோதாதஸபை நம இதமிதம் பூயவவாஸ்துபூய” என்று நித்யமாக ஸ்துதிரூபமான மங்களாஸாஸநத்தை(எ) “மங்கையும் பலலாண்டு” என்று ப்ரீதியுடனே பண்ணப்போரு (அ) “உற்றேனுக்கந்து பணிசெய்து” என்னக்கடவதிதே. (உச)

- (க) திருவி ௧௦. (உ) திவாய் அ ௧௦ எ. (ங) திவாய் அ ௧௦ க.
(ச) திமொ ௪ ௨. (ரு) திருப்பாவை ௧. (சீ) திருப்பாவை ௧௫.
(எ) திருப்பல்லா ௨. (அ) திவாய் ௧௦ அ ௧௦.

எசு உபதேசரத்தினமான், உடு-பா, ஏரார் வ்யக்யாநம்.

மூ—ஏரார் மதாக்களி இவ்வுலகில் வந்துதித்த
கேராரும் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களிலும்
உற்றவதமக்கென்றுநெஞ்சே யேரார். (உரு)

படுதூசிவருந்தியாவடுவக்கவிழ்வீயாநீ
காசுத்தீயவினவாரி யெனினாலிதி தூடி !
உகாததுவகுநிலைமையவாய்வுரைநீ
கொடுங்குநீதேவநீ நான் ஹரிபாவவென்றி

(உரு)

பத்மவரை.

ஏர் ஆர்	அழகுநிறைந்த
மதுரகவி	மதுரகவிகள்
இவவுலகில்	இந்தலோகத்தில்
வந்துஉதித்த	வந்தவதரித்த
சேர் ஆரும்	சிறப்பையுடைய
சித்திலையில்	சித்திரை மாஸத்திலுள்ள
சித்திரை நாள்	சித்திரை நகைத்திரமானது,
பார் உலகில்	பூலோகத்தில்
மறநுள்ள ஆழ்வார்கள்	இன்னமுள்ள ஆழ்வார்கள்
வந்துதித்த	வந்தவதரித்த
நாள்களிலும்	தினங்களைக்காட்டிலும்
எமக்கு	நமக்கு
உற்றது என்று	தகுதியானதென்று
நெஞ்சே	ஓ மகஸ்வேலி!
ஓர்	ஓராய்ந்துபார்.

(உடு)

வ்யா.—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு கீழ்ச்சொன்ன மூவரினும் வைத்துக்கொண்டு, மத்யஸ்தான மதரகவியாழ்வார் அவதரித்த மது(பு)மாணத்தில் இதர கஷத்தரமானது அல்லாத திருகஷத் தக்காரிற் காட்டில், ஸ்வரூப பராப்தமாயிருக்கு மென்று அத்தைத் தமக்கு ஆப்தமான திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ஆராயும்படி யருளிச் செய்திருர். (ஏரார் மதரகவி) அவராகிறார், “அவர்களைச் சிறித்

உபதேசரத்தினமாலு உடு-பர், ஏரார் வ்யாக்யாசம். எடு

திருப்பார் ஒருவருண்டு" என்னும்படியான ஆசார்யாபி (வி) மாத நிஷ்டையுடையராயிருக்குமவர்; அவருக்கு ஏர்மையாவது - (க) "சூதாய-வா-நீ-ஆசார்யவரஃ" என்னும்படி ஐகத்துக்கெல்லா மாரண ஸ்தாரீயராயிருக்கை. * "அன்பரடிக்கன்பரிமே. (உ) திலதமெனத்திரிவார்" இவர்தாம், ஜகதாபரணரான நம்புக்கு அன்ப ரிமே. ஏரார்த்திருக்கையாவது-எல்லாரும் தம்முடைய நிஷ்டை யையுடையாரம்படி பண்ணவல்ல ஆசார்ய பரதந்தர்ய பூர்த்தியை யுடையராயிருக்கை.

(இவவுலகில் வந்துதித்த) ஏவம்பூதரானவர் இந்த ஐகத்திலே ஆதித்யோதயத்துக்கு அருணோதயம்போலே வருளபூஷண பரஸ் கரோதயத்துக்கு முனனே வந்து அவதரித்த. (சீராரும் சித்திரை யில் சித்திரைநாள்) ஏரார்த்திருக்குமவர் அவதரிக்கையாலே, இதுவும்சீரார்த்தது. அவர்தாம் ஸ்ரீமாக்களான அதிகாரிகளாகையா லே(உ), "வெவ்ருஸ்ரீ ரா நயங்கிரவ-சைத்யஸ்ரீமாநயம்மாஸு" என்று மாஸமும் நேரப்பட்டது. ("சீராரும்") என்கிறவிது சித்திரைக ளிரண்டுக்கும்விசேஷணமாகக்கொள்வது. (ச) "வித்ராநகித்ரும் ஹவதி - சித்ராநகித்ரம் பவதி" என்று ஸ்ருதிப்பிரஸித்தமான திவ ஸமிமே. இதுதான் திருவூரல் கொண்டருளும்படி பெரிய திருநா ளுமாயிருக்கும். இவர்தாம் (டு) "பெரியவரீசலை" என்னும்படி யான மஹாத்மவிமே. இப்படி வைலக்யுண்யத்தை யுடைத்தான இத்திருநகித்ரத்தை.

(பாருலகில் மந்துள்ள வாழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களி லும்) இந்த பூலோகத்திலே (க) "உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவார் பத்துப்பேர்" என்னும்படியான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் இந்தவுலகினிலிருந்நீங்க வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்களான அந்தத் திருநகித்ரங்களிலும் (உற்றதெமக்கென்றுகெஞ்சே போர்) "மதரகவி நிலையெநிலயாகப் பெற்றோம்" என்றிருக்கிற நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்று மகேந்திரே புத்தியுண்ணு. (எ) "உற்றதுமுன்னடிபார்க்கடிமை" என் னக்கடவதிமே. (உடு)

(க)	(உ)	(உ) ரா டா.
(ச) அஸ்வமேதே.	(டு) ரா டா கடி.	(க) வசத்ய.
(எ) தி மொ ஆ ஸ உ.		

உயிதசரத்தினமாலை, உக-பா, வீய்த்த வ்யாக்யாநம். என

கை. (க) “வஸு-பிஷ்டாக்ஷராஹஸ்யஸூ-ஸர்வ மஷ்டாக்ஷராந்தஸ்தம்” என்றிறே பெரியதிருமந் கரத்தின் பெருமை. (உ) “உநூரம் தராயதஹிகிதூரம் - மந்தாரம் தராயத இதிமந்தாரம்” என்கிற படியே தன்னை அதுஸந்திப்பாரை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் உத்தரி ப்டிக்குமதாயிருக்கை. “ஸம்ஸார நிவாத்தகமான பெரிய திருமந் த்ராம்” என்றிறே அருளிச் செய்தருளிற்று. (ங) “வஸு-பிஷ்டாக்ஷராநாஸநஸி-ஸத்யஸம்ஸாரநாஸகம்” என்னக்கடவதிறே.

(மத்திமமாம் பதம்போல்) அதில் மத்யம் பதமுண்டு நமஸ் ஸு, அந்தப்பதம்போலே! அதுதான் ஸவருபோபாய புருஷார்த்தப் ப்ரதிபாத(க)கமுமாய்(ச) “விஷ்டாக்ஷரியஸேஷதேவஸுவ-பிஷ்டாக்ஷரி-ஸவஸூ-விஷி-வித்தே ததீயசேஷத்வேஸர்வார்த்தாஸம்ஸம்பவந்திஹி” என்னும்படியான ததீ(கீ)ய ப்ராதந்த்யத்தையு முடைத்தாயிருக்கும். அந்தப்பதத்தில் அர்த்தமிதே ஸ்வரூபத்துக்கு மிகவும் அரு ரூபமாயிருப்பது. அந்தப் பதம்போலேயாய்த்து இஃகவும். அப் படியே இவர்த்மமும். (ங) “ததீயுநாஸிமெரஸாஃ - ததீயாநா மக்ஷிஸாஃ” என்று ததீயாநா மக்ரகண்யரான ஆழ்வாருடைய விஷயத்திலே ஸேஷித்வ ஸரணயத்வ ப்ராயப்த்வாதிகளையிறேஸ்வ ப்ரபந்தமான கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பிலே அருளிச்செய்தது.

(சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை) ஸ்வாக்யமாய்(ங) “மதுரகவி சொன்ன சொல்” என்னும்படி இவராலே சொல்லப்பட்டதான கண்ணினுண்சிறுத்தாமபாகிப்ரபந்தத்தை, “சேர்வித்தார்” என்று மேலே க்ரியை. கலையைத் தண்டமிழ்நூலோடேசர்வித்தார் கள். வண்டமிழ்நூலடியாக வுண்டான கலையிறே. “சீர்த்தமதுர கவி” என்று - தேவுமற்றறியாத கௌரவத்தை யுடைபவரென்ன வுமாம். (சீர்த்த செய்கலையை) ப்ரதம பர்வ விஷயமான ப்ரபந்தங் களைக் காட்டிலும், சரமபர்வ விஷயமான ப்ரபந்தம் அத்யந்தம் சீரியதாயிறே இருப்பது. *மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொரு ளைப் பொதிந்துகொண்டிருக்கிற பெருமையுண்டே இதுக்கு. “அ ர் பாகரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்” என்

† விநோதி நிவர்த்தமாய்

(க)	(உ)	(ங)
(ச)	(ஞ)	(க) எண்ணி கக.

எஅ உபதேசரத்தினமாலே, உக-பா, லாய்த்த வ்யாசீயாரம்.

ஊர்ப்படியிறே, இதின் ஏற்றமிருப்பது. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருவடிகளிலே பெரிமமுதலியார் இத்தைப் பன்னீராயிரமுரு அறு ஸந்திக்க, அதடியாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம் ப்ராஸங்கமாய், அத்தாலே அருளிச்செயல்களெல்லாம் அப்போது ப்ரகாஸமாய்த்திறே. அத்தைப்பற்றி வந்த கௌரவத்தையாகவுமாம். இப்படி ஸாரார் த்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த கௌரவத்தை யுடைத்தாய், மதர கலிகளாலே கீர்மிதமான கண்ணிறண் சிறுத்தாம்பாஹி கலையை, அவர்கள்செய் கலையான அருளிச்செயலி னிடையிலேசேர்வித் தார்கள்.

(ஆர்த்த புகழாரியர்கள் தாங்கள்) மதரகலிகளினுடைய அடிப் பட்டிலே நடப்பாராய் அருளிச்செயல்களுக்கு ஆர்த்த நிருபணம் பண்ணுகைபால் வந்த ஸம்ருத்த(க)மான யஸஸ்ஸை யுடையாய் அத்தாலே பெருமதிப்பராயிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள் 'ஆர்த்த புகழ்' என்றது, ஆர்த்தபுகழ்என்றபடி, (க) 'ஆர்த்தபுகழ்ச்சுத்தினை' என்னுமாபோலே. இதுதான் * 'பயிலுஞ் சுடரொளி' * நெ மொற்கடிமை தொடக்கமான வற்றின் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக் கையாலே இதின் அர்த்தகௌரவத்தை விசாரித்த, கன்றாயிருப்ப தொரு ஹாரத்தைச் சமைத்து, அதுஒளிபெரும்படி ஸ்லாங்கமாயி ருப்பதொரு காயகக் கல்லை அதின் நடுவே பதித்தாற்போலே அரு ளிச் செயல்கள்தான் நிறம்பெறும்படி அவற்றின் நடுவே 'இத்தைச் சர்த்தார்கள். சேர்த்த சேர்வையின் சாதுர்பத்தாலேயிறே முத்துமலை தொடக்கமான ஆபாணதிகள் நிறம் பெறுவது. அது போலேயாய்த்து இது.

அருளிச்செயல்களுக்கு மதிசயத்தையுண்டாக்கும்படி இதுதான் ஆர்த்தராளிக வைஷ்ணவ பதமான நமஸ்ஸோபாதி † நடுவில் காயக மாப்கல்லாவற்றையும் ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டாய்த்திருப்பது, இவர் அவதரித்த சித்திரையில் சித்திரை யல்லாதமான் நகூதரங்க ளுக்கு மத்யேயாய் அல்லாதவற்றுக்கும் அதிஸயாவஹமாயிருக்கு மாபோலே, இவர் ப்ரபத்தமும் அருளிச்செயல்க ளினுடையிலேயாய்

அ0 உபதேசரத்தினமலை, உள-பா, இன்றுலகீர் வ்யாக்யாநம்.

திருவாதிரைநாள்	திருவாதிரை நகூத்திரம் காண்மின்;
என்றையிலும்	மற்ற எல்லா திருங்களைக்காட்டி
	லும்
இன்று இதனுக்கு	இன்றுள்ள திருவாதிரைக்கு
ஏற்றம் எனதான்	ஆதிக்யமென்ன
எனறவர்க்கு	என்று கேட்டவர்களைக்குறித்து
சாற்றுகின்றேன்	இரைந்து சொல்லுகிறேன்;
கேணின்	கேளுங்கள்; (இந்தநாள்)
எதிராசர்தம்	யதிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெரு
	மாளேருடைய
பிறப்பால்	அவதாரத்தினால்
காலதிவசயும்	கால திக்குகளிலும்
கொண்டாடும் நாள்	கொண்டாடத்தக்க திருமாயிருக்கும்.

வ்யா — இருபத்தேழாமாபாட்டு. — இனி ஆழ்வார்களோடுவிகல் பிக்கலாம்படியான அதிசயத்தை யுடையாராய அவர்களுக்குஞ்சேஷத்தருமாய் மற்றுமுண்டான வர்களுக்கெல்லாம் நாதரான எம்பெருமானார் திருநகூத்திர வைபவத்தை மூன்று பாட்டாலே அருளிச்செய்வாராக உபகரமித்து, அதில் இப்பாட்டில் அவர் அவதரித்தருளின சித்திரைமாஸத்தில் திருவாதிரையின் ஏற்றத்தை வர்வரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரஸ்னோத்தர ரூபேண ப்ரகாஸிப்பித்தருளுகிறார். (இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரைநாள்) இவரும் எம்பெருமானாரைப்போலே இருந்ததே குடியாக எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி இதின் ஏற்றத்தை “இன்றுலகீர்” என்று ஸம்போதித்து அருளிச்செய்கிறார் (க) “வெவ்ஞஸூர நயம் ரீரவஃ-சைத்ரஸ்ரீமாயம்மாஸம்” என்னுமாபோலே. “இன்று” என்று இதின் ஏற்றம் தமக்கு ஆதாரணியாய் யிருக்கிறபடி.

(சித்திரையிலேய்ந்த திருவாதிரைநாள்) சித்திரைமாஸத்தோடே கூடின திருவாதிரை நகூத்திரமானது எம்பெருமானார் அவதரித்தருளின அறறைக்குப் புஷ்ப வருஷடி செய்யவும் மேலவர்க்கடவ பலத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்கும் ப்ரஃப்தமான காலம். (ஏய்ந்த திரு

உபதேசரத்தினமாலி, உள-பா, இன் றலகீர் வ்யாக்யாநம், அசு

வாதிரை) நம் வ்யருபத்துக்குச் சேர்ந்ததிருவாதிரை. இப்படி யிருப்பதொரு மாஸமும் நகைத்ரமும் கேர்படுவதே ஸ்ரீமானுன பெருமாள் அவதரித்த ஸ்ரீமானுன மாஸமுந், அவர் அவதரித்த நகைத்ரத்தோடு அடுத்து அணித்தானை நகைத்ரமுமாய்த்து. இவரும், 'சேமா' னினையாழ்வாரிதே ராமராமா நாதர்க ளிருவர்க்கும் முன்னாலும் பின்னாலுமான திருவாதிரையும் புரப்பூசமுமாகப் பெற்றது.

இப்படி எல்லாத்திவஸத்தினும் இதுக்கு ஏற்றம் ஏதுதான் என்று ப்ரஸ்நம் பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரதிவசநமாக லௌகிகராயிருந்துவைத்து இவ்வளவு ஆபிமுத்யமுண்டாவதே! என்று அதனை வேறு தவாக இதின் ஏற்றத்தை 'சாற்றுகின்றேன்' என்கிறார். (சாற்றுகின்றேன்) நீங்கள் இத்தை ஆதரிப்பது, ஆதரிப்பதொழிவது; ஆயினும், நான் என்கார்யம்செய்து போராதிப்பன். ஸர்வேஸ்வரனுடைய விஜயத்துக்கு ஸ்ரீஜாம் பவாந்மஹாராஜர்ப்பறையழைந்து திரித்தாற்போலே *வாமகன்சிலனு இவருடைய அடிதாரு நகைத்ர வைபவத்தை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி. பறையழைத்து சாற்றுகின்றேன். (கேள்மின்) இந்ததுணிதா (பா)நத்தையும் தப்பாமல் கேளுங்கோள். உபஸத்திபண்ணி ஸிஷ்யர்களுமாயிருந்து ரஹஸ்யமாகக் கேட்கவேண்டா. இருந்த விசீர்தவிடங்களிலே செவிதாழ்க்க வேண்டியத்தனை.

ஆகில் நீர் சொல்லுகிற ஐம் ரஹஸ்யத்தை வெளியிடலாகாதே. வென்ன, (எதிராசர் தம்பிறப்பால்) என்கிறார். யதிகளுக்குநீர் தானாமபெருமானுருடைய திருவவதாரத்தாலேசுதார்தி(உ)க்குக ளிலுண்டான ஸர்வசேதகாலும் கொண்டாடப்படும் திருநகைத்ரமாயிருக்கும். இத்தைப்பொதுவிலே திருநகைத்ரமென்றாய்த்து, பூர்வர்கள் அருளிச்செய்துபோருவது. (எதிராசர் தம்பிறப்பு) யது(உ) குலநாதனுடைய அவதாரத்தைக்காட்டிலும் அதிஸயித்த வைபவத்தை யுடைத்தாயித்து யதிருசுதார்பரான இவருடைய அவதாரமிருக்கும்படி. அவ்வவதாரத்துக்குப் பாயோஜநம் தேரிலேயிருந்து ஒருவனுக்குத்தெளிவுபிறக்கும்படி எல்லாம் எடுத்துரைக்கவேண்டித் துவ்வவதாரத்துக்குப் பாயோஜநம், பாசிலேயிருந்து எல்லாரையும்

அ.உ. உபதேசரத்தினமாலே, உ.அ.-பா. ஆழ்வார்கள் வ்யாக்பா நம்

மூ. — ஆழ்வார்கள் தாங்களவதரித்த நாள்களிலும்
வாழ்வான நாள்நமக்கு மண்ணுலகே—ஏழ்பாரும்
உய்ய எதிராசர் உதித்தனும் சித்திரையில
செய்ய திருவாதிரை. (உ.அ.)

விவ்ருடையகூட்டுநிவவா ஹ்ஜிநுவாநாநா
நகூதுடுகையிகு கௌவாவஹ்நா
கூட்டி ஹயெந விவிடுகையுறாவ ஹ்ஜி
யதூவிநாவ ஹ்வாநா யகிலாவஹ்ஜி (உ.அ.)

பதஸ்தராய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி முடிந்ததொரு வார்த்தையாய்த்து
உபதேஸித்தது. இனி இதின்ஏற்றம் அறிந்து பரிபாலிப்பார் இன
னார் என்னுமத்தை ஸர்வதிக்குக்களிலும் • தர்ஸிப்பிக்கிறார்.
(நாற்றிசையுங் கொண்டாடுநாள்) என்று, இவர்தாம் (க)
“திசையனைத்தும் ஏறுக்குணை” என்றும், (உ) “திக்குற்றகீர்த்தி
யிராமாநசனை” என்றும் சொல்லுமபடியான வைபவத்தை யுடைய
யராகையாலே இவர் திருநகூத்தரமும் ஸர்வதோதிக்கமாகப் பரி
பாலிக்கப் படுமதான திருநாளாயிருக்கும். இவர் ஸம்பந்தமு
டையாரிறே திகீகுப்பட்டிருக்கிறவர்கள். ஆகையால் எம்பெரு
மானார் ஸம்பந்தமுடையார் இல்லாததொரு தேஸயில்லைமிறே.
ஆகையால் இதுஸர்வோபலாய்யாயிருக்குமென்னுமத்தையறிந்து
நீங்களும்இத்தைஆதரித்துப் போருங்கோனென்றுகருத்து. (உ.எ)

பதவுரை.

மண் உலகே	பூலோகத்திலுள்ளவர்களே!
ஆழ்வார்கள் தாங்கள்	பகவத்குணத்தில் ஈடுபட்டு மகந் ரான பொய்கையார் முதலான பதின்மர்
அவதரித்த	திருவவதாரம்செய்தருளின
நாள்களிலும்	திருநகூத்திரங்களிற் காட்டிலும்
“மக்கு	ஐஸ்வர்யா திகளை யுபேஷித்த சர மோபாயமான ஆசார்யனேபரம ப்ராப்யமென்றிருக்கிற நமக்கு

(க) இரா-நா-சக,

(உ) இரா-நா-உக,

உபதேசரத்தினமலை, உது-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யகம்.அக

வாழ்வானநாள்

ஸம்பத்ரூபமான திருமானது,

ஏழ்பாரும்

ஸப்தத்வீபங்ஙளி லுள்ள ப்ராணித

எல்லா நூல்

உய்ய

உஜ்ஜீனிக்ஞம்படி

எதிராசர்

யதிசுநுக்ஞத் தலைவரான எம்பெரு

உரார்

2

திருவவதரித்தருளின

சித்திரையில்

சுத்திரை மாஸத்திய

செய்ய

அழகிய தான

திருநயா திரை

திருவாதிரையென்னும் திருநகர்தா

மாயிநாக்கும்.

(உஅ)

வ்யா. — இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. ஸகல ஜகதுஜீவந
மேதுவான எமபெருமானா அவதரித்தருளின திருநகைதரமானது
ஆழ்வார்கள அவதரித்தருளின திருநகைதரங்களிற் றாட்டி
ஹித மக் கு ஸம்பத்ருபமாயிருக்கும்படியை ஸர்வஜநங்களும்
அறிபும்படி அருளிச்செய்கிறா. (ஆழ்வார்கள்தாங்கள் அவதரித்த
நாள்களிலும்) அவர்கள் தான் ஸர்வேஸ்வரனாலே ஸம்பர்வ மதிநல
மருளப்பெற்ற தரத்தையுடையவர்களாய் அதழயாகி வுண்டான
தங்கள் திவ்ய ஸூக்திகளாலே ஊரும் நாடும் உலகமும் திருந்
தும்படி பண்ணவல்லாய் அதவய ஜகத்பகாரகராயயத்து அவ
ர்கள் அவதரித்தது. இப்படி அவதரித்த அவர்கள் திருநகைதரங்
களைக் காட்டிலும், (வாழ்வான நான் நமக்கு மண்ணிலகீர்) அதா
வது ‘மங்கையராளி பராங்குசர் முன்னவர் வாழ்வு மூளைத்திடு
நான்’ என்னும்படி பகவத்பாகவதஸம்ருத்திகளே பேரூம்படியிரு
க்கிற அந்த ஆழ்வார்கள் வாழ்வுக்கும் அடியிருக்கையாலே அவந்
தைக் காட்டிலும் நம்முடைய வாழ்வாகி ஸ்வரூப ஸத்தாதிகளை
யும் உண்டாக்குமதான நாளாயுமிருக்கும்.

அன்றிக்கே, (வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகிர்) உங்களைப் போலே ஸ்ரீவர்பாதிகளைவிரும்பி, இதுக்கு அசலாய்ப்போருகை யன்றிக்கே அவற்றைபெல்லாம் த்ருணிகரித்து ராமாநுஜ பதாம்

போஜ ஸமாச்சரண ஸாஸ்திரம் (க) 'தத்தை நஸ்தாய தாரம் ததயர் பெருஞ்செல்வம் என்னுனக்கு நீயே எந்தாசா' என்று அவரையே ஸர்வ ஸம்பந்தக எண்ணியிருக்கிற நமக்கு அவர் அவதரித்தருளின திருஞ்ஞாதரமும் அப்படியே ஸம்பந்தாரையிருக்கும். அதாவது - வாழ்வுக்கு அடியன்றிகே வாழ்வு தானாயிருக்கு மென்றபடி.

(மண்ணுலகீர்: (உ) “சூலிர் ஊடு உடு செள-ஆவிர பூத்பூமன்” என் றும் (உ) “மண்ணின் தலத்துதித்து” என் றும் செல் னுகிறபடியே அவர் அவதரித்தருளினபூலோகத்திலேபிறந்து திரிகைக்கு அடியான பாக்யத்தை யுடையவர்களே! நீங்களும் அப்படியேஇத்தை வாழ் வாக எண்ணியிருங்கோள். இனி இதுதான் ஏதென்ன அருளிச்செ ய்கிறார். (ஏழ்பாரு முய்ய எதிராச ருதித்தருளும் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிநை) என் று; அதாவது (ச) “உண் மை நன் னா முரைத்த” என் னும்படி இவருடைய ஜ்ஞானேசப தேசத்தாலே ஸத்தைபெற்று, ஸர்வலோகங்களிலும் உணடானவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி யதிகளுக்கு காதரான எம்பெருமான் அவதரித்தருளும்படியான சித்திரை மாஸத்தில் அழகிய திருவாதி நையென்கை, ஆகையாலே வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுல கீர்: (ஏழ்பாரு முய்ய) பாரென்று-பூமியாய், ஏழ்பாரென்று ஸப்த த்ளிபவிதியான பூமியென்றபடி. இத்தால் ஸர்வ லோகங்களையும் கீனைக்கிறது. (ரு) “அனைத்துலகும் வாழப் பிறந்தவன்” என்னக்க டவதிறே.

ஸர்வலோகத்தில் உண்டானவர்களும் இவரவதாரத்தாலே உஜ்ஜீவிக்கையாவது; (சு) “கஹ்-வாபு” விவாஹா யண ஹ்ஸம்வாச-
 துபர்ப்பி பாதராயணஸ்ஸம்பவாத்” என்று உபரிதரலோகங்களி
 னும் ப்ரஹ்மோபாஸந முண்டாகச் சொல்லுகையாலே அத்தைவி
 தி (பி) க்ஷிரவேதாந்தஸாஸ்த்ரங்களில், ஸம்பாயங்களைல்லாம்போம்
 படி ப்ரீபாஷ்யமுதேக (எ) “தத்துவதூல் கூழ்ந்தது” என் னும்படி
 ஸகலரீத்த்தங்களையும் ஸம்பாயவிபரீயமத ஸாதித்தருளுகையாலே

(1) ஆர்த்தி, (2) ஆழ்வான்முத்தம், (3) நிரா-தா கடு, (4) நிரா-தா-
 (5) ப்ரம்மஸூகி, (6) நிரா-தா-சூகி,

உபதேசரத்தினம், உஅ-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாகம்-அநி

நந்தனுடைய ஸம்ஸயவிபர்யயக்களெல்லாந்தீர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கும்
படியானார்கள். இதுதான் பெள(ஹி) மாயுள்ளவர்கள் லிஷயமா
விருந்ததேயாகிலும் இவர்களுக்கும் ஸஹகர ரூபத்தாலே உபத
ாகமாயிருக்கும். இவர்தாம்ஸாஸதா பிடத்திக்கு எழுந்தருளி
போதுஸரஸ்வதியானவள், கன்னுடைய ஸம்ஸயக்களெல்லாம்பூவ
ரிடத்திலே கேட்டுக்கொண்டு, நிஸஸம்ஸயையாய(க) “சங்கைகெடுத்
நாண்டதவராசா” எனனுப்படி மிகவும் உபலாபித்து, தன்னிடத்
திலுண்டான வந்தத்தியையும் தர்ஸிப்பித்து, பின்பு போகவிட்டரு
ளின ப்ரீபாஷ்யத்தை ஸிரஸாவஹித்தும் செய்தவை எங்கும் ப்ர

தேவர்கட்கெல்லாம் பெருந்தலையாய், ஸத்யலோகவாஸிபா
யிருகிற ப்ரஹ்மவினுடையமஹிஷிபாய், ஸர்வவாணியாயிருக்கிற
ஸரஸ்வதியானவள் இப்படி ஆதரித்துச் செய்தால் ஸர்வலோகத்
திலுண்டானவர்களும் ஆதரித்துப் போருவர்களென்னுமது
சொல்ல வேண்டாவிதே. அன்றிக்கே, (உ) “ஸஹ்யாகுஸூர
ணீள மஃமம் நிவீப்ய ரவமநநநஃ லீகாபேவா வாகியஸா ராவ
வணு கிஹாவதிக் - ஸப்ராதம் சரணௌ காடம் கிபிட்ய ரகுந்
தநஃ ஹீதா முவாகா தியஸா ராகவஞ்ச மஹாவ்யதம்” என்று கிதய
ஸுபிரிகளில் தலைவரான இளையபெருமாளுடைய கைங்கர்யப்ராப்தி
தகா ரூபமான ப்ரபத்த்யதுஷ்டாநத்தைத் ததவதரமான தாமுந்
அப்படியே (௩) “ப்ரீதீந் மாராயண தவவாணாரணிந பமஹ
ஸாணணீஹம் ஸ்ரவபெ - ப்ரீமந் நாராயண தவ சரணாவிந்த
புகளம் ஸாணமஹம் ப்ரபத்த்யே” என்று தததுஷ்டாநத்தை அதுஷ்
டித்தும், அவ்வளவும் போதாமல், அவ்வதுஷ்டாநத்தைப் பின்புள்
ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரீகத்யத்ரயமாகிற ப்ரபத்த
முகேந் ப்ரகாசிப்பித தருளினதாகவுமாம். இதிறே ஸர்வலோகத்
திலவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உசிதமான மார்த்தம்.

(எழும்பாருமூய்ய எதிராசர் உதித்தருளும்) கேவலாதீதனு
டைய உதயத்தில் (அ) “கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தினைக்
தான் கணையிருளகன்றது” எனனுப்படி இந்த லோகத்திலு, ப்ரஹ்

(க) திருமொழித்தனியன் (உ) ரா-அயோகக (௩) கத்யத்ரயம்
(அ) திரு-யஷ்னி-க,

டபீதேசரத்தினமாலே, உக-பா, எந்தை வ்யாக்யாரம். அன

மூ.—எந்தை எதிராசர் இவ்வுலகில் எந்தமக்கா
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—இந்தத்
திருவாதிரை தன்னின் சீர்மைதனை நெஞ்சே
ஒருவாம லெப்பொழுதுமோர். (உக)

சுலு உரையுட்பெயர்: காரணா ஸாராபொ
வாரணாயநொ லுவி வலு வகாரகெதி !
சூரபாஹவெவ வநநுஸோநபெத
பெவாஸாவிதநிவிவாஸநாஸாநுய்யா|| (உக)

பதவுரை.

எந்தை	எமக்குப்பிதாவாய்
எதிராசர்	யதிகளுக்குத்தலைவரான எம்பெரு மான்
இவ்வுலகில்	இந்த பூலோகத்தில்
எந்தமக்கா	நம்மை உத்தரிக்கைக்காகவே,
வந்து உதித்த	வந்தவதரித்த
நாள் எனனும்	தினமென்கிற
வாசியினால்	விசேஷித்தினாலே
இந்தத்திருவாதிரை தன்னின்	இந்தத்திருவாதிரையென்னும் தி ருநகரத்திரத்தினுடைய
சீர்மைதனை	பெருமையை
நெஞ்சே	ஓ! மனஸே!
ஒருவாமல்	இடைவிடாமல்
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலத்திலும்
ஓர்	அநுஸந்திக்கக்கடவாய். (உக)

வ்யா.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. கீழ் இரண்டு பாட்
டிலும் இதினுடைய வைபவத்தை ஸர்வதேசதாரும் அறியும்படி
உபதேசித்தருளினவர். இப்பாட்டில் அவர்களைக்காட்டிலும் தம்
உபதேச விபேஷமாகவே, * முந்துற்றநெஞ்சாய்த் திருந்தி
யிருக்கிற தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, இதின் வைபவத்தை ஸ
ந்ருதயமாக ஸதா அநுஸந்தாரம் பண்ணும்படி அருளிக்கெய்கி

அ. ௩ உபதேசரத்தினமாலே, உக-பா, எந்தை வ்யாக்யா

ரூர் (எந்தை பெதிராசர்) என்று தொடங்கி, நம்முடைய ஸத்தாதி
சஞ்செல்லம் காரணமாய் யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமா
னார். (இவ்வுலகில்) ஸம்ஸாரிகளுக்கூட குத்ஸித்துக் கால்யாங்க
வேண்டிம்படியான ஸம்ஸாரத்திலே. (எந்தமக்கா வந்துதித்த)
எந்தையான முறையாலே இவ்வுலகில் எந்தமக்காக வந்துதித்தது.

(எந்தமக்கா) இப்படி இந்தக் கொடுவுலகத்திலே அவதரித்
கைக்கு வேறொரு ஹேதவந்தாமல்லே நம்மை ஈகழிக்கைக்காக
யே; *மாயுமென்னவியை வந்தெடு க்கைக்காகவாய்த்து, இப்படி
(க) 'இராமாதுச னிப்படியிற் பிறந்தது மற்றில்லை காரணம் பார்த்
திடிலே' என்கிறபடியே இவரிருக்கிறது. (உ) 'கூபத்தில் வீழுக்குழ
விபுடன்குதித்த' என்றுதொடங்கி, 'பதிராசர் தாம்பிறக்கை யெ
ண்ணியுப்பதா' என்றும் (கூ) 'எந்தை பெதிராசர் எம்மை பெடுத்
தலிக்கவந்த' என்றும் இவ்வாசிகமாக அருளிச்செய்தது.

(எந்தமக்கா வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்) நம்மு
டைய விடியா வெந்தரகான ஸம்ஸாரத்துக்கு ஒரு விடிவுதேக்கும்
படி * விண்ணின்றலேதின்றும் வீடளிப்பா னாய் * மண்ணின் தலத்
துதித்த நாளென்கிற விசேஷத்தாலே (இந்தத்திருவாதிரை
தன்னின் சீர்மைதனனை) அந்தாவதாரத்துக்கும் அடியாய், (ச)
"சங்கர பாற்கரர்" இத்யாதியாலும், 'இன்றோவெதிராசர்' இத்யா
தியாலும் ஸ்தலாந்தரங்களிலும் பேசும்படியான பெருமையை;-
கொளவத்தை.

(கெஞ்சே ஒருவராம லெப்பொழுதுமோர்) இப்படி ஸ்வார்த்த
மாக அதுடைக்கும்படி அவதரித்தருளின இந்தத் திருவாதிரை
யினுடைய மஹத்தையை மகநம் பண்ணுகைக்குப் பரிசுமானமஸ்
னோ அப்படியே இத்தை விசேசதியாமல் ஸர்வகாலத்திலும் அது
ஸத்தித்துப்போரு. "இந்தத்திருவாதிரை" என்று இதில் தமக்
குண்டான ஈடுபாடு இருக்கிறபடி, இத்தால் (இ) 'சூவாய-ஹொஷ
கொதுகா-ஆசார்யம்ஸம் ஸ்மரேதஸதா' என்னுமாபோலே அவர்
அவதரித்த திருக்கடந்தர வைபவமும் இவர்க்கு அதுஸ்மரணத்தா
உடலாயிருக்கிறது; அதுக்கடி உபகாஸம்ருதியிதே. (உக)

இர-அ-இ. (உ) ஆர்த்தி (கூ) ஆர்த்தி (ச) ஆர்த்தி (இ) .

உபதேசரத்தினமாலே, உட்பா, எண்ணரும் வ்யாக்யாநம், அக

மூ.—

எண்ணருஞ்சீர் பொய்கைமுன்னோர் இவ்வுலகில் தோன்றியலூர்
வண்மைமிகு கச்சிமல்லை மாமயிலை—மண்ணியில் நீர்
தேங்குங் குறையலூர் சீர்க்கலியன் றோன்றியலூர்
ஓங்கு முறையூர் பாணனார். (உ.௭)

வண்தாலூர்: பூசுவஜநஹுவொஹிகாஹ்

ஜலூரியலூர் மரீகலிபெரிணவூர் ।

ஜநவூர் குறையலூர் கிலியன் ருதா ஹு

ருதா ஹு ருதா ஹு ருதா ஹு ருதா ஹு ருதா ஹு (உ.௮)

பதவுரை.

எண் அரும்

சீர்

பொய்கை முன்னோர்

இவ்வுலகில்

தோன்றிய

லூர்

வண்மைமிகு

கச்சி

மல்லை

மாமயிலை

மண்ணியில்

நீர்

தேங்கும்

குறையலூர்

சீர்

கலியன்

தோன்றிய

லூர்

ஓங்கும்

உறையூர்

பாணன்

லூர்

கணக்கினைக்கு அரிதான

கல்பாண குணங்கையுடைய,

பொய்கை யாழ்வார் முதலான

முதலாழ்வார்கள் மூவரும்

இந்த பூலோகத்தில்

திருவவதரித்த

திவ்யதேசமானது,

அழகு மிக்க

காஞ்சி நகரமும்

திருக்கடல் மல்லையும்

மஹத்தான மயிலாப்பூருமாம்;

மண்ணிபென்னும் நதியினுடைய

ஜலம்

பரவி நிறைந்திருக்கிற

திருக்குறையலூர்

கல்பாணகுணங்கலினால் பூர்ண

திருமங்கையாழ்வார் [ரான

அவதரித்த

திவ்யதேசமாம்;

ஆழ்வாருடைய திருவவதாரத்தால்

வந்த உயர்த்தியையுடைய

உறையூரானது

திருப்பாணாழ்வாரவதரித்த

திவ்யதேசமாம். (உ.௯)

௯௦௨ பதேசரத்திமாலே, ௩௦.பா, எண்ணரும் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா;—முப்பதாம்பாட்டு. “கீழ் அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்” என்றுதொடங்கி, இவ்வளவாக ஆழ்வார்கள் அவதரித்த நாள் ஊர் திங்களடைவு திருநாமங்களும் அவர்கள் தாமசெய்த “வாழ்வான திருமொழிகள்” என்கிறபடியே, ஆழ்வார்கள் தொடக்கமானார் வைபவங்கள் எல்லாவற்றையும் எல்லாரும் அறியும்படி அதிஸ்புடமாக அருளிச்செய்தவா, அவ்வோபாதி அவர்கள் அவதரித்த தேசமும் (க) * சுயொய்யா ஸ்யாரா-அயோத்யாமதாரா திகளோபாதி ஆதரணியங்களாகையாலே அத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றையுமடைவே நாலுபாட்டாலே அருளிச்செய்வாராய், அதில் இப்பாட்டில் பொய்கையார் தொடங்கி அஞ்சபேருடைப அவதரணஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிறார், “எண்ணருஞ்சீர்” என்றுதொடங்கி.

அதாவது பரி(௨)கணித்து முடியாதபடியான கல்பாண குணங்களையுடையரான முதலாழ்வார்கள் மூவரும், * எண்ணில் தொல்புகழ் போலே பத்மபு(ஊ)வோப்ய க(௨)ண்யங்களாயிறே இவர்கள் குணங்களிருப்பது. இப்படி அகணிதகுணக(௨)ண்மஹர் வைபவத்தையுடையரான இவர்கள் இந்த ஜீவத்திலே வந்து அவதரித்தருளினீங்கள் இன்னதென்கிறார், (வண்மைமிகு கச்சி மல்லே மாமயிலே) என்று. அதாவது - மஹாநகரங்களான காஞ்சியாதி ௩(௨)கரதரயமும் கீழ்க்கத்தானமூவருடையவும் அவகரணஸ்தலங்களென்கை, ககசிக்கு மிக்கவண்மையாவது (உ) ‘நிறைந்தசீர் நீள் கச்சி’ என்னும்படி திருப்பதிகளாலே நிறைந்த சீரையுடைத்தாய் (உ) “அழகையகச்சி” என்கிறபடியேநகராலங்காரங்களையும் உடைத்தாயிருக்கை. (ச) “நின்றாநிருந்தான் கிடந்தார்க்கியல்வன்றோ, மன்றார் பொழிந்தகச்சிமாண்பு” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

அன்றிக்கே கச்சிவெஃகாவிலே கிடந்த ஊர்வேஸ்வரனையும் கச்சிககர் வந்துதித்த ஆழ்வாரையும் ஸம்ஸாரிகளும் கண்டுவாரும் படி உபகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஒளதார்யமாகவுமாம். (மல்லே) (க) “கச்சிக் கிடந்தவனார்” என்ற அநந்தரத்திலே (ரு) “கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்றாரிறே. தத்ஸமமான கடல்மல்லே. (க) ‘வந்தத்

(க)	(உ) உ.திருவ.உக.	(உ) தி.மொ.உ.க.க
(ச) முசதகம்	(ரு) தி.மொ.உ.க.ரு	(க) தி.நெ.க

புதிதாய்த் தினமலை, ௩௦-பா. என்னரும் வ்யாக்யாநம்.

தால் மாமணிவந்துந் முந்நீர் மல்லையாப்” என்னக்கடல
விலையில்லாத ஜீவஸ்வரங்களையிறே உந்திக்கொண்டிருக்கிறது.
அதாவது (க) * சித்தார் முதலுக்களசேருங்கடல்மலைப் புத்தி
தாரையும் * ‘கடல்மலைத் தலசயனத்தறைவானா யுயிறே
தொண்டுகொழிக்கிறது. தாமும் ‘மாமலை” என்றாரிறே (மா
மயிலை) (உ) “நீளோதம் வந்தலைக்கும் மாமயிலை” என்னும்படி
மஹாத்மியவர் அவதாரணத்துக்குத் தகுதியான மஹா நகரமான
யயிலை; (ஈ) “வந்துதைத்த வெண்டிரைகள்” இப்பாதி; அதிலும்
அப்படியேயாயிருக்கை.

(சீர்க்கலியன் றேன்றிய வுர் மண்ணியில் நீர்தேங்குங் குறை
யலூர்) அதாவது (ச) ‘தொண்ட சீர்த்தொண்டன் கலியன்” என்
கிறபடியே ஜ்ஞாந பக்த்யாதி கல்யாண குணங்களையும், (இ) ‘அரும்
பெறவன்பு புக்கிட்டடிமை பூண்டுய்ந்துபோனேன்” என்னும்படி
அததாலே உண்டான வாசிககாமிக ரூபமான கைங்கர்ய ஸம்பத்
தையும் உடையரான திருமங்கையாழ்வாரென்கை. அன்றிக்கே
“சீர்க்கலியன்” என்கிறதுக்கு கலியன் என்னும்படி அறுகாழி முத
லான அங்குள்யர்த்யாபரணங்களையும் அபஹரித்து, அநந்தரம்
அவனுக்கு ஸர்வஸவம்மான பெரிய திருமந்தரத்தையும் பெற்ற
சேராகவுமாம். “அவனுக்குத் திருவடிகொடுத்த திருவாழி மோதி
ரத்தோபாதி இவனுக்கு ஆசார்பன் ப்ரஸாதித்த திருமந்தரமும்”
என்னக்கடவதிறே.

இப்படியான அந்ருஷ்ட ஸம்பத்தை யுடையரான, இவர் அவ
தரித்த ஊரானது * தேங்கும் பொருநற்றிருநகரி யைப்போலே
“பொங்குபுனல் மண்ணி” என்னும்படியான மண்ணியாற்றின் ஜல
ஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருக்குறையலூரென்கை. இந்த ஜல
ஸம்ருத்தியாழேயிறே * கலிமிக்கசெந்நெழனி” யையு முடைத்
தாயிருக்கிறது. இதுவும் * கலிவயல் தென்னன் குருகரை ப்போ
லேயாய்த்து; அந்தத் திருக்குறையலூர்தான் திருவாலி திருநகரி
யோடே சேர்ந்து, அதில் ஏகதேசமென்னலாம்படியாயிருக்கும்.
(குறையலூர் சீர்க்கலியன் தோன்றியவூர் ஓங்கு முறையூர் பாண

(க) உ-திருவ-தனியன். (உ) ச-திருவ-ஈடு (ஈ) ஈ-திருவ-கை

(ச) தி-மொ-அ-ஓ-ஓ (இ) திருக்குரு-இ

கூஉ உபதேசரத்தினமாலே, நக-பா, தொண்டர் வ்யாக்யானம்.

மூ. — தொண்டாடிப் பொடியார் தோன்றியவூர் தொல்புகழ்சேர்
மண்டங் குடியென்பர் மண்ணுலகில்—என்டிசையும்
எத்துங் குலசேகரனு ரெனவுரைப்பர்
வாயத்திரு வஞ்சிக்களம். (நக க)

பூபூரஹி ஹக்ஷவஹோண வதார ஹந்தி
கூஹி மஹி கீந மஹி தாபூ கீதா
விஷ்ணு கீகி கீகூ ஹோவா ஜந ஹோ:
பூபூர வகீநி வஹோ கீ பஹி ஜம தூபூ (நக க)

னார்) இவை யிரண்டுக்கும் மாஸசேர்த்தியும் திருநகரத்தேர்த்தியு முண்டிறே.

(பாணனார் ஒங்குமுறைபூர்) இதுக்கு ஒக்கமாவது. ஸேஷத்வத் துக்கு அறுகுணமான உயர்ந்த குலத்தையுடையவர் அவதாரிக்கை யால்வந்த உயர்த்தியென்கை. அன்றிககே, (க) “கோழியுங் கூட லுங்கோயிலகொண்ட கோவலர்” எனனும்படி ஸர்வேஸ்வரன் உக் ந்து வர்த்திக்கும் திருப்பதியுமாய், “திருவாமூரத்தை” என்றும் “உறையூர்வல்லியார்” என்றும் நிரூபகமாம்படி பிராட்டிக்கு உத் பத்தி ஸதாநமான்யாலும் உண்டான உச்சராயகமாகவுமாம். இப் படி அதிசயத்தை யுடைத்தான ஊராய்த்து இவருடைய அவதார ஸ்தலமென்கை. இதுதான் திருமுகத்துறைக்கு எதிர்த்துறையா யிறே யிருப்பது, எதிர்விழி கொடுக்கைக்குப் பாங்கான தேச மாய்த்து.

பதவுரை.

தொண்டாடிப்பொடியார்	தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார்
தோன்றிய	திருவவதரிதத
ஊர்	திவ்யதேசமானது
மண்ணுலகில்	பூலோகத்தில்
தொல்	அநாதியாய் ஸ்வாபாஸிகமான
புகழ்	கீர்த்தியை
சேர்	அடைந்த

(க) தி-மொ-க-உ-இ

உப்தேசரத்தினமாலே, கூக-பா, தொண்டர் வ்யாக்யாரம். ௧௧

மண்டங்குடியென்பர்	திருமண்டங்குடியென்று சொல்லு வர்கள்:
என் திசையும்	எட்டுதிக்கிலும்
ஏதும்	ஸ்தோதரம்பண்ணப்படுகிற.
குலசேகரன்	குலசேகராழ்வாருடைய
ஊர	திருவவதாரஸ்தலம்
வாய்த்த	புகழ்பொருந்திய
திருவஞ்சிக்களம் எனஉரைப்பர்-திருவஞ்சிக்களமென்று சொல்லு வர்கள்.	(கூக)

வ்யா.—முப்பத்தேதாரம்பாட்டு. இதில் தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாருடையவும் குலசேகரப் பெருமானுடையவும் அவதாரணஸ்தலங்களை இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறார். (தொண்டாடிப்பொடியார் தோனறியலூர் தொல்புகழ்சேர் மண்டங்குடி யென்பர் மண்ணுலகில்) இரத பூமியிலே தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அவதரித்த ஊரானது, (தொல்புகழ்சேர் மண்டங்குடியென்பர்) துன்னுபுகழ் மாமறையோரான இவர் அவதரிக்கைக்கு அதுகுண மாம்படி ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடைத்தான திருமண்டங்குடியென்பர்கள். அந்த அவதாரவைபவத்தை யறிந்து போரும் பரமவைதிகரானவர்கள் 'மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னிய சீர் தொண்டாடிப்பொடி தொன்னகரம்' எனனக்கடவதிதே. தொன்னகரமாகையாலே தொல்புகழை யுடைத்தாய்த்து. அதுதான் திருப்புள்ளம் பூதங்குடிக்கு அத்யாஸந்நமாயிதே யிருப்பது.

(என் திசையு மேத்துங் குலசேகரனாரென வுரைப்பர் வாய்த்த திருவஞ்சிக்களம்) இவருடைய பகவத் பாகவத ப்ராவண்யாதிகளை வர்வதோதிக்கமாக ஸ்துதிக்கும்படியா யிருக்கிற * முடிவேந்தர் சிகாமணி யான குலசேகரப் பெருமானுடைய அவதார ஸ்தலமாகச் சொல்லுவார்கள், அதுக்கு அதுருபமான திருவஞ்சிக்களம் வாய்க்கை - சேருகை. அதுதான் கேரளதேசத்திலே நிகழியென்று பெயரையுடைத்தான மஹா நகரமாயிருக்கும், இதுதான் திருவித்துவக்கிகாட்டுக்கு ஆஸந்நமாயிருக்கும். (கூக)

கூச உபதேசரத்தினமாலே, கூஉ-பா, மன்னு வ்யாக்யாநம்.

மூ.—மன்னுதிருமழிசை மாடத் திருக்குருகா
மின்னுபுகழ் விலலிபுத்தூர் மேதினியில்—நன்னெறியோர்
ஏய்ந்த பகத்சாரர் எழில் மாறன் பட்டர்பிரான்
வாய்ந்ததித்த ஆர்கள் வகை. (கூஉ)

சோநூரீஹீரவ வாரீதுவியாநரூர
வ்யூதநயுகாராகாஷ்வ விவிவாதுரீ |
ஸ்ரீஹீரவாராகாஷ்வவிஷ்வாஷித்
ஜநஸூரநிலுவந ப்யூதாநயூரூமி || (கூஉ)

பதவுரை.

மேதினியில்	பூலோகத்தில்
மன்னு	பகவத ஸமடந்தமும் பாகவத ஸம்
	பந்தமும் பொருந்தி யிருக்கிற
திருமழிசை	திருமழிசை யென்னும் திவ்யதேச
	மும்
மாடம்	மாடங்களினால அலங்கருதமான
திருக்குருகார்	திருக்குருகரென்னும் திவ்யதேச
	மும்
மின்னு	விளங்கா நின்ற உள்ள
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
விலலிபுத்தூர்	ஸ்ரீ விலலிபுத்தூரென்னும் திவ்ய
	தேசமும்,
கல்நெறியோர்	ஆசார்யாபிமானமாகிற விலகூண
	மார்க்கத்திலே நிஷ்டரான கணி
	கண்ணன் முதலானார்
ஏய்ந்த	பொருந்திவைத்துக் கொண்டிரு
	க்கிற
பகத்சார்	பக்தஸாரரென்னும் திருமழிசை
	யாழ்வாரும்
எழில்	அழகுபொருத்திய
மாறன்	கம்மாழ்வாரும்
பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வாருமாகிய இவர்கள்

உபதேசரத்தினமலை, ௩ உ-பா, மன்னு வ்யாக்யானம். ௧௫

வாய்ந்து

உதித்த

ஊர்கள்

வகை

ஐகதா க்ஷணத்துக்கு அதுரூபமாக

அவதரித்த

திவ்யதேசங்களுடைய

ப்ரகாரமாக.

(௩.௨)

* வ்யா.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (மன்னு திருமழிசை யாதி) இதில் திருமழிசைப் பிராணுடையவும் திருக்குருக்கரிமாற னுண நமமாழ்வாருடையவும் வில்லிபுத்தூர் பட்டாபிராணு டெரி யாழ்வாருடையவும் திருவவதார ஸதலங்களை இன்னதென றருளிச் செய்கிறார். (மன்னு திருமழிசை) இவர்கள் அவதரித்த மாஸங் களின் அடைவே ஊடாகையும் அருளிச்செய்திருக்கிற இவர், திருமண் டங்குடிக்கு அந்தரம் திருமழிசையை அருளிச்செய்திலரேயாகி லும அந்த வடைவிலேயாகவேணுமென்று கண்டுகொள்வது. அந் தற்காக, கிடந்ததுக்கு அதுரூபமாக “புகழ்மழிசையையனருள் மமுன” என்கிற சேர்த்திகதாகவுமாம்.

* (மன்னு திருமழிசை) இதுதான் ஸ்ரீஐகநாதருடையவும் அழ் வாருடையவும் ஸம்பந்தம் மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே மஹீஸர க்ஷேத்ரமென்னும்படி பூமியை நொய்தாகப் பண்ணும் படி யிருப்பதான திருமழிசை. அதுதான் திருநின்றவூருக்குத் தெற்காய் அதுக்கு அத்யாஸநமாயிருக்கும். (மாடத்திருக்குரு கூர்)(க)“மாடமானிகை சூழ்ந்தழகாய் திருக்குருகூர்”என்னும்படி நகராலங்காரங்களை புடைத்தான திருநகரி. (மின்னுபுகழ் விலி புத்தூர்)அதாவது: *பரமார் தொல்புகழ்நாண பட்டாபிரான்வந்து அவதரித்தருளுகையாலே திக்குக்களிலே ப்ரகாஸமானயுஸ்ஸை புடைத்தாயிறே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் இருப்பது.

(மேதினியில்) பூமியிலே. இந்த பூமியிலுண்டான ஸ்ரீநகர் யாதி ஸதலங்களிலே யாய்த்து ஸ்ரீமாக்களான இவர்கள் அவதரித் தது. அவர்கள் ஆர் என்னால (நன்னெறியோர் ஏய்ந்த பத்திரா ரன்) நன்னெறியுண்டு - ஆசார்யாபிமாநம். அந்த மார்க்கத் திலே நிஷ்டராய், பழநாகாத வழியையறிந்து * வேறுகவேத்தி யிருக்கு மவர்களைப்பற்றி யிருக்குமவர்கள். கணிகண்ணர் - பெரும்புலியூரடிகள் போல்வார், இப்படி அந்நம்பாயோசாரண

௯௬ உபதேசரத்தினமலை, ௩௩-பா, சீராரும் வ்யாக்யாநம்.

மூ — சீராரும் விலலிபுத்தூர் செல்வத் திருக்கோளுர்
ஏரார் பெருமபூதா ரென்னுமிவை — பாரில
மதியாரு மாண்டாள் மதூரகனியாழ்வார்
எதிராசர் தோன்றியலு ரிகு. (௩௩)

மொரோவாஸுஉவ வுரூஉவிலிவ் பூதூர்
மொவூராவூஉயூர வூவூகுவே: பூவூதி:
ரூரூஉவூகூரூணாவூணாவூவூ
ரூவூஉவூவூபூவூஉவூ பூரூவூதூரூ: (௩௩)

வாகளாலே பொருந்தி நின்ற, ஸேவிக்கப்படுகிற ஸ்ரீ பக்திஸார
காகிற திருமழிசைப்பிரான்.

அன்றிக்கே (கன்னெறியோர்) என்கிறத்தை மற்றையாழ்
வார்களோடும் கூட்டி அநுஸந்திக்கவுமாம். அப்போது ஆண்டாள்
மதூரகனியாழ்வார் போல்வாராகிறது. அவர்களிறே அங்குத்
தைக்கு அநுருபமாக அநதேவாஸிகளாய் நின்று ஸேவித்துப்
போந்தவர்கள். (எழில்மாறன்) ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர்.
எழில்-அழகு. (பட்டர்பிரான்) ஸ்ரீ பட்டநாதரான பெரியாழ்வார்.
இவர்கள் ஒருவரும் பூமியிலே பெறுதற் கரிதெனனலாம்படி சேதந
ருடைய பாஷணத்துக்கு அநருணமாக அவதரித்த ஊர்களினுடைய
வகை இவையாய்த்து. இவைதான் பூர்வபஸ்சிமோத்தர தக்ஷிண
தேஸ ஸ்தலங்களாயிறே யிருப்பது.

பதவுரை.

பாரில்	பூலோகத்தில்
சீர் ஆரும்	ஸம்பத்து நீறைந்திருக்கிற
விலலிபுத்தூர்	ஸ்ரீவிலலிபுத்தூரும்
செல்வம்	வைத்த மாநிதியென்னு மெம்பெரு மானுகிற ஸம்பத்து பொருந்தி யிருக்கிற
திருக்கோளுர்	திருக்கோளுரென்னும் திவ்ய தேசம்
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்க
பெரும்பூதூர்	ஸ்ரீபெரும் பூதூரென்னும் திவ்ய தேசமும்

உபதேசரத்தினமாலே, கூட-பா, சேரார் வ்யாக்யாநம். கள்

என்னும் இவை
மதி ஆறும்
ஆண்டாள்
மதுரகவியாழ்வார்
எதிராசர்
இங்கு
தோன்றிய
ஊர்

என்று சொல்லப்படுகிற இவை
ஞ்ஞாநபூர்ணையான
ஆண்டாளும்
மதுரகவியாழ்வாரும்
எம்பெருமானும்
இந்த லோகத்தில் வந்து
அவதரித்த
திவ்யதேசங்களாம். (கூட)

வ்யா.—முப்பத்திமூன்றும்பாட்டு. இனி “ஆழ்வார் திருமக-
ளார் ஆண்டாள்” என்று தொடங்கி, கீழே அருளிச்செய்யப்பட்ட
வர்களுடைய அவதாரண ஸ்தலங்களையும் அடைவே இப்பாட்டி-
லே அருளிச்செய்கிறா (சேராரும் வில்லிபுத்தூர்) என்று. இவர்
கள்தான் * வாழ்வாக வந்துதித்த வர்களாகையாலே ஊர்களும்
கிராமம் செவமும் எங்கும் தழைத்திருக்கும்படி, (சேராரும் வில்லி-
புத்தூர்) ஸம்பத் ஸம்ருத்தி(வி)யையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். அதா-
வது பொன்னும் மணியும் முத்தும் சேர்ந்தாற்போலே பொன்-
னடியையுடைய வில்லிபுத்தூருறைவானையும், மணிவல்லி என்னும்
படி ஸ்திரீநாமமான நாச்சியாரையும்; முத்தாகமீமான சோதியிலே
அவதரித்து, (க) “இக்கரையேறியிளைத்திருந்தேன்” என்னும்படி ஒரு-
கரை சேர்ந்திருக்கிற முத்த ப்ராயரான ஆழ்வாரையும் உடைத்தா-
யிருக்கையாலே நிரவதிக நித்ய ஸ்ரீயையுடைத்தா யிருக்கை. அன்-
றிக்கே * கோவலர் தம் பொற்கொடி யான நாய்ச்சியாரையும்
(உ) † மணியை வானவர்க்கண்ணனை” என்னும்படியான ஸர்வேஸ்-
வரனையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, * சீர்மல்கு
மாய்ப்பாடிச்செல்வ த்திற்போலே ஆழ்வாரும் திருமகளாரும்
கோ(மொ)பஜம்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணிகுணாற்பலவக யாத்நா-
யாய்ப்போருகையாலே(கூ) “மலிபுகழ்வண்குருகூர்” என்கிறபடியே
க்ருஷ்ண்குணங்களாலே பூர்ண்மாயிருக்கையைப் பற்றச் சொல்-
லவுமாம்.

(க) பெரி-தி-நூ-க-ஏ, (உ) தி வாய்-க-க-கக. (கூ) தி-வாய்-ச-உ-கக,
† “மணியேமணிமாணிக்கமே”.

கூடி உபதேசரத்தினமாலே, கூச-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யக்யாராம்.

மூ:— ஆழ்வார்க ளேற்ற மருளிச் செயலேற்றம்

தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்த்தோர்—ஏழ்பாரு

மும்ய வவர்கள் செய்த வியாக்கியைக ளுள்ளதெல்லாம்

வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து,

(கூச)

ஊகூமீ வராஜஹ னுவாநவிததூவஸாநீ

தகெஹவாஹம் னுவலாயதாஃ மஹாநுணரடி

உஜீவநாயஜமதாநேஜிதா:பூதீதா

ஜீவபூவஸாலிஷயா: கயபாஜிதிகா:॥

(கூச)

(செல்வத்திருக்கோளார்)(க)“செல்வம் மலகியவனகிடந்த திருக்

கோளார்” என்கையாலே வைத்தமாநிதியையு முடைத்தாயிருக்கை.

(ஏரார் பெரும்பூதார்) அதாவது: * ஏராரெதிராச ரவதரிக்கை

யாலே அழகு மிக்கிருநதுள்ள பெரும்பூதாரென்கை. அன்றிக்கே

“செங்கயல் வானிகள் சூழ்வயல் நாளும் செறிநத பெரும்பூதார்”

என்கிறபடியே ஊர் வளப்பத்தைச் சொல்லவுமாம், “என்னுமியை”

என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படுகிற இந்த ஸதலங்கள். (பாநில்

மதியாரு மாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார் எதிராசர் தோன்றியவ்.

ரிங்டு) அதாவது பகவத்ய்ஞாந பரிபூர்ணையாய், அதுதான் ததிய

பர்யந்தமா யிருக்கும்படியான தரத்தையுடைய ஆணடாள் பூமியி

லே அவதரித்தது, (சீராரும் வில்லிபுத்தூர்) * ஆயர் குலத்தினில்

தோன்றும மணிவிளக்கு ப்பேராலே யாய்த்து, * வேயர் பயந்த

விளக்கும் இங்குத்தோன்றிற்று.

தத் துல்ய ஜ்ஞாநராய் தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், யதி

களுக்கு நாதரான எம்பெருமானார் இவர்கள் ஆவிர்ப்பவித்த ஸத

லங்கள், (செல்வத்திருக்கோளார் ஏரார் பெரும்பூதார்) என்னு

மியை யாய்த்து, “இங்கு” என்கையாலே அங்குள்ளார்கள் இங்கே

வந்து ஆவிர்ப்பவித்தார்க ளென்னுமது தோற்றுகிறது. (உ)“யயா

வதாராந னியாநாநாராநா ராநிஷ்யஸ,கெத வுரீயபடிதீ

தயாயதீந்ரஷ்ய ஸதாநுவாஷ்யா வுணூநிஹா ஹதவநீ

ஸஹிவ - யதாவதாராந் மதுராமுராரே ராமஸ்ய ஸாகேதபுரீ

சயத்வத் ததாயதீந்த்ரஸ்ய ஸதாமுபாஸ்யா புன்யா மஹாபூத

புரீபபூவ” என்னக்கடவத்

பதேசரத்தினமாலே, நடச-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாநம் ௧௯

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள் ஏற்றம்
அருளிச்செயல ஏற்றம்

ஆழ்வார்களுடைய மஹிமையும்
அவர்கள் க்ருபைபண்ணித் திரு
வாய்மலர்ந்தருளின திவ்யப்ர
பந்தங்களின் மஹிமையும்

தாழ்வு ஆது மின்றி
அவை தான்
வளர்த்தோர்

* ஒரு குறைவு மில்லாதபடி
அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களையே
வ்ருத்தி (பி)பண்ணிக் கொண்டு
போந்த

அவர்கள்
ஏழ்பாரும்

அந்த ஆசார்யர்கள்
ஸப்த த்வீபங்களிலுள்ள ஐங்க
ளும்

உய்ய
செய்த
வியாக்கியைகள்
உள்ளது எல்லாம்
வையம்
அறிய
வாய்ந்து
பகர்வோம்

உஜ்ஜீவிக்கும்படி
அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானங்கள்
உள்ளவற்றை யெல்லாம்
பூலோகத்திலுள்ளார்
அறியும்படி [௮]
பொருத்தமுடையரய்க்கொண்
சொல்லுவோம். (௧௪)

முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—அடியிலே “ஆழ்வார்கள்வாழிய
ருளிச்செயல் வாழி” என்றும், “அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்து
ரைத்த வாழ்வார்கள்” என்றும் இத்யாதிகளிலே உபக்ரமித்தருளி
னபடியே உத்தரோத்தரம் அவர்களுடைய அவதரணக்ரமாதிகளை
ப்பாக்க வருளிச்செய்தாராய் கின்றார்கீழ், இனி “தாழ்வாது மில்குர
வர்தாம் வாழி, ஏழ்பாரும்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தான் வாழி”
என்றும் அருளிச்செய்த அம்ஸத்தையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த
ருளுகிறார் மேலெல்லாம். இதில் ஸகல ஜகதுஜ்ஜீவநார்த்தமாக
அருளிச்செயல்களுக்கு ஆசார்யர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட
வ்யாக்யாந விசேஷங்களையெல்லாம் தர்ஸிப்பித்தருளுகிறோ மென்

-க00 உபதேசரத்தினமாலை, உத-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்க்யாரம்-

கிரார். (ஆழ்வார்களேற்றமுன்று) தொடங்கி. ஆழ்வார்களுக்கு ஏற்றமாவது - ஸ்வயத்த ஸாத்யஜ்ஞாநரான ருஷ்யாதிகளைப் போலன்றிக்கே அவனுடைய ஆகஸமிக க்ருபையாலே * மயர்வற மதிநலமருள் பெற்ற மாஹாத்மயத்தை யுடையவர்களாய் அத தாலே ப்ராப்ய வித்தியைப் பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றறி யிருந்து லோக யாத்ரையிலும் கண் வைத்திருக்கை யன்றிக்கே (க)“எல்லாம் கண்ணன்”(உ) “யர்வையும் திருமாலதிருநாமங்களே கூவியெழும்” என்றும் (ங) “உண்டறியாள் உறக்கம்போனா (ச) “பந் தோடுகழில்மருவாள” என்றும் இயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே த(ஈ)தேக தா(யா)ரகாதிகளையுடையாய், அவனைவிஸ்வலக்ஷிக்ஷி அரைக்கணமும் தரியாததன்மையையுடையாய், (க) “மாகவைகுந் தங்காணபதம் கென்மனம் ஏகமெண்ணும்” (ரு) “வாணுலகம் தெ ளிந்தேயென்றெய்துவன்” என்றும் பேசும்படியானமநோரதத்தை யுடையாய், அத்தைப்பெறுகைக்குத்தடுத்தும் வளைத்தும் பெற வேண்டும்படியான பரமபத்தியை யுடையாயிருக்கை. இதிறே அல்லாதாரிற்காட்டில் இவர்களுக்கு ஏற்றம்.

அருளிச்செயலேற்ற மாவது;— (சு) “அருள் கொண்டாயிர பரிபூண” என்னும்படி அந்த பகவத்ப்ராஸாத மடியாக உண்டான திவ்ய சக்ஷுர் மூலமாக (ஏ) “அவாவிலந் தாதி” என்னும்படி பக்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்ததாய் அது தான் பகவதேக பரமாய், விலக்ஷணமாய், போக்யமுமாய், ஸஹ கமுமாய், ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய், ஸ்வரப்ரீதி ஹேதுவுமாய், ஸம்ஸார விச்சேதகமுமாய், ஸீக்ர பலப்ரதமுமாயி ருக்கை. இதிறே அல்லாதவற்றிற்காட்டில் இதுக்குண்டான ஏற்றம்.

இனி, தாழ்வாது மின்றியவை தாம் வளர்க்கை யாவது இப்படி. விலக்ஷணரான ஆழ்வார்களுடையவும் விலக்ஷண ப்ரமாண க்ஷண அருளிச்செயல்களினுடையவும் வைபவத்தை அவத்ய லேசமுமின்றிக்கே யிருப்பதொருபடித்தான அத்தைவுர்த்தி(யி-1)ப் பித்துக்கொண்டு போருகை. அதாவது: வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தி/

(க) தி-வாய்-க-ஏ-க. (உ) தி-வாய்-க-ஏ-உ. (ங) தி-கெ-க

(ச) தி-மொ-ரு-ரு-க. (ரு) தி-மொ-க-க-அ. (க) கண்ணி

(ஏ) தி-வாய்-க-ஓ-க-க, (ஈ) தி-வாய்-க-ஓ-க-க,

உபதேசரத்தினமாலே, நசுபா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாநம். ௧௦௧

லே யாதல் ப்ரபந்த வைவலக்ஷணயத்திலே யாதல் ப்ரதிபாத்தய வைவலக்ஷணயத்திலே யாதல் உள்ளதொன்றையும் ஸங்கோசியாமல் ஒன்றுபத்தாக்கி வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு ததே(௨)கபராராய்ப்போருகையாய்த்து. அவர்கள் தான் தாழ்வாது மில்குரவராகையாலே யாய்த்து இவற்றையும் தாழ்வாது மினறிக்கேவளர்த்தார்கள். “வளர்த்தோர்” என்று ஏதத்வர்த்த(யா)கரானவாகளுடையபாஹுஸ்யமிருக்கும்படி. இனி அவை வளர்த்தோராயிருக்கிறவர்கள்தான் ஸவஸ்வ வ்யாக்யாநமுகேந வாய்த்து இவற்றை வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு போந்தது.

ஆகயாலே “ஏழ்பாருமுய்ய அவர்கள் செய் வியாக்யைக ஞள்ளதெல்லாம் வை ய ம றி ய ப் பகர்வோம் வாய்ந்து” என்று அதை அருளிச்செய்கிறார். இவற்றிலே ஏழ்பாரு முய்கை யாவது - இவற்றால் உய்யலாமென்றும், “உலகுய்ய வும்பர்களுங் கேட்டுய்ய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வலோகத்திலுள்ளவர்களும் * செவிக்கினிய செஞ்சொல் லைக் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படியிறே இவற்றுக்கு மூலப்ரமாணங்களான அருளிச்செயல்தர னிருப்பது.

அப்படியே அதை அடியொத்தி க்யாதி லாபாதி கிரபேக்ஷத்வாத யாகாரயுக்தராயிருக்கிற விவர்களும் அதின் சேரியவர் த்தங்களை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி பர ப்ரயோஜனைக பரதையாலே ‘ஏழ்பாரு முய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தாம் வரழி, செய்ய மறை தன்னுடனே சேர்நது” என்று அடியிலே அருளிச்செய்தபடியே ஆப்திக்குடலாக வேத தாத்பர்யங்களையும் அதுவிதா(யா)நம் † (பண்ணிக்கொண்டு அர்த்த ப்ரதிபாதநம்) பண்ணுகையாலே முக்யதமமான ப்ரமாணமுமாய் அத்தாலே ஸர்வலோகபரிக்க்ரஹத்தையு முடைத்தாய ஸர்வர்க்கும் உஜ்ஜீவக ஹேதுவுமாயிருக்கும். (அவர்கள் செய்தவிபாக்யைக ஞள்ளதெல்லாம்) என்று அவர்கள்தான் அநேகராயிருக்கையாலே வியாக்யைகளென்று அதுவும் அப்படியேயாய் யிருக்கிறது. அதெல்லாம் மந்தமதிகளுக்கு விஸ்வாஸ ஹேதுவாயிறே யிருப்பது. அவர்

† குண்டலிதமதிகம்.

சுர உபதேசரத்தினமாளி, நடு-பா, ஆழ்வார்களையும் வ்யாக்யாசம்.

மூ.—ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்

தாழ்வாக நினைப்பவர்கள் தாம்நரகில்—வீழ்வார்கள்

என்று நினைத்து நெஞ்சே எப்பொழுதும் நீயவாபால்

சென்றணுகக் கூசித்திரி (௩௫)

ஹெக்ஷஷ்-மெதஷ்-வகூ-ஹாணா-ஜி-மெஷ்-

தத்தரவ்ய நிவஹக தலகிராந்தராத் ।

யொரோவதழிநாகெத்தனவத், ஂஸம்

வெதொ ஜவீஹி நகர் || உந வஸுஸு வியோஃ || (௩௫)

செய்த ஊபாக்கையகள் இன்னவைகளைகிறத்தை இவர் தாமே
“பிள்ளான்” என்று தொடங்கி, மேலே பாக்க அருளிச்செய்கிறார்.

(உள்ளதெல்லாம் வையமறியப்பகர்வோம் வாய்ந்து) அதாவது:“(க): “அகல்ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லாமெடுத்தரைத்த” என்னுமாபோலே இவர்கள் துர்க்கதி கண்டு, ஒன்றல்லா வொன்றிலேயாகிலும் ருசிவிர்வாஸங்கள் பிறக்கக்கூடுமென்று அகிலார்த்தக்களையும் அகில சேதநருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லக்கடவோமென்று ஸங்கல்பித்தருளுகிறார். இவருடைய அமோக ஸங்கல்ப மிருக்கும்படி இதுவாய்த்து. அன்றிக்கே, இன்னுரின்னபடி இன்னப்ரபந்தத்துக்கு உபாயாக்யாநம் செய்தருளினாரென்கிற ஸம்ப்ரதாயங்கள் தான் ஸங்குசிதமாகாமல் அவறறையெல்லாம் அறிந்து அவர்களை ஆதரித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி அருளிச்செய்கிற ராகஷமாம். (பகர்வோம் வாய்ந்து)என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாந விசேஷங்களை ஆபாத ப்ரதீதியாகவன்றிக்கே அதில் அர்த்தத்தின்பா(ஊ)வபந்தமடியான பொருத்த முடையராய்த்து இவர் செய்தருளுவது. “பண்டுபலவாரியரும்” என்று தொடங்கி, “பிறர்க்குக் காதலுடன் கற்பித்து” என்றிறே இவற்றில் இவர்க்குண்டான ஆதாரதிசயமிருப்பது. (௩௪)

பத்மநாபன்.

ஆழ்வார் களையும்

பெரங்கையார் முதலான பதினம

ராஜ்வார்களையும்

அருளிச்செயல்களையும்

அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திவ்யப்ரபந்தங்களையும்

உபதேசரத்தினமலை, உடுபா, ஆழ்வார்களையும் வ்யாக்யாகம்சுருக.

தாழ்வாக
நினைப்பவர்கள் தாம்
நரகில்
வீழ்வார்களென்று
நினைத்து
நெஞ்சே
நீ

குறைவாக
எண்ணுதெவர்கள்
நரகத்தில்
விழுவார்களென்று
எண்ணி
ஓ மனஸே!
பீதவத் பாகவதாபசாராதகனாக
கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பார்க்கிற
நீ

அவர்பால்
சென்று அணுக
எப்பொழுதும்
கூசு
திரி

அவர்கள் விஷயத்தில்
சென்று கிட்ட
ஸர்வகாலமும்
பயந்து
ஸஞ்சரி.

(உடு)

வ்யா.—மூப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. கீழ் “ஆழ்வார்களேற்றம், அருளிச்செயலேற்றம், தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்த்தோர்” என்று அருளிச்செய்து, அவர்களுக்கும் அவர்கள் தீவ்யப்பரந்தங் களுக்கும் அதியயாவஹராக வேண்டியிருக்க, அத்தீதச் செய்யாதே தங்கள் அல்பபுத்தியாலே அவமதி பண்ணுமவர்கள் அத:பதிப்பர் களாகையால் அவர்கள் பரிச்யாஜ்ய ரென்னுமத்தைத் தம் திரு வுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

(ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்) என்று தொடங்கி. ஆழ்வார்களாகிறார், நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ் விழிந்து, (க) “உயி ரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே, ஸர்வ யோநிகளிலும் அவதரித்தவர்கள், (உ) “யொயிநலவ-யொ யிஷ-யோகிநஸஸர்வயோநிஷ-” என்னக்கடவதிதே. இங்கு யோநியென்று ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகள் எல்லாவற்றையும் நினைக்கி றது. (ங) “குலந்தாங்குசாதிகள் நலிலும்” என்றிறே அருளிச்செய் தது. அருளிச்செயல்களாவன - ஸர்வேஸ்வரனுடைய தீவ்ய ஸங் கல்பத்தாலே சாய்கரகமபோலே ஸர்வோபஜீவயமரம்படி,

ஸௌபதேசரத்தினமாலே, (௩) பா, ஆழ்வார்களையும் வ்யாக்யானம்.

ஸௌபமான த்ராவிட பாஷையாலே (௧) “பண்ணிய தமிழ்மாலே” என்னும்படி ஆழ்வார்கள் முகேந் அவதரித்ததாய், ஸர்வஸௌபனாய் அர்ச்சாரூபததோடே அகிலதிவ்யதேசங்களிலும், அநவதிகாதிசய அஸங்க்பேய கல்பாண குணங்களோடே அகிலசேதநர்க்கும் ஆஸ்ரயணீயனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைப் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாய், (௨) “செந்தமிழ்வேதம்” என்னலாம்படியான த்ராவிட வேத ததங்கோபாங்ககளாள தீவ்ய ப்ரபநதங்களெனகை.

இவற்றைத்தாழ்வாக நீனைக்கை யாவது- ஏவம்வித மாஹாத்ம்யாநபிஜ்ஞராய், ஐதம் மாத்ரத்தையும், பாஷா மாத்ரத்தையும் விசாரித்து நிகாஷபுத்யாவெண்ணுகின்ற நீசரென்னும்படி * ஸுஷ்ருணா - ஸத்யஸ்சண்டாலரான தாங்கள், (௩) “பிரநவெராஜா ஜாதிகாழ்-மாநஸை ரந்தயஜாதிதாம்” என்னக்கடவதிறே. (௪) “த்ரவ்ய பாஷா நிர்நபணஸமம் இன்பமாரியி லாராய்ச்சியும்” என்றிறே துல்யதோஷமாக அருளிச்செய்தது. [நண்ணுகின்ற] பிறரறிய வாய்விட்டுச் சொல்லுகையன்றிக்கே ஸ்வகதமாக மநஸ்ஸாலே சிந்தித்தார்களாகில், (௫) “உன்னைச் சிந்தையினாலிகழ்ந்த” என்கிறபடியே அதுதான் மஹாத்ரத்தமாய்ப் பர்வவலிக்கும்படி யாயிறே யிருப்பது. (நீளைப்பவாகள்தாம்) அநுதாப ஹேதுவான மநஸ்ஸாலே அநுதாப ஸூத்ரம்மான அபராதத்தை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளா நிற்கும் ஸாஹஸிகராயிருக்கிற தாங்கள் (நாகில் விழ்வார்களென்று) அவர்கள் * நக்ஷிராதி - நக்ஷாமாமிக்கு லக்ஷ்யமாகையாலே * க்ஷீபாதி-க்ஷிபாமிக்கு விஷயமாய், ரௌரவாதி கோரநாகங்களிலே பதிப்பவர்களென்று புத்திபண்ணி, (நெஞ்சே எப்பொழுதும்) ஆழ்வார்களிடங்களிலும் அவர்கள் தீவ்ய ஸூத்திகளிடங்களிலும், அவஸமாக ப்ராவண்யத்தை யுடைய மநஸ்ஸே! ஸர்வகாலத்திலும் “நீ அவர்பால் சென்றணுகக் கூசித்திரி” நமக்கு ஸேவிக ளானவர்களேற்றமறிந்து உகந்திருக்கிற நீ உஜ்ஜீவரத்துக்கு வழிபார்க்கிறவங்கள் விஷயத்தில் அபசாரத்தாலே தங்களுக்கு அநாதத்தை ஆர்ஜித்துக் கொள்ளுமவர்களிடங்களிலே சென்று கிட்ட பயத்தோடே வர்த்தி.

(1) தி-வாய்-௨-௪-௧௧. (௨) தி-வாய்-தனியன். (௩) மதஸ்மருதி.

(௪) தி-வாய்-௨-௪-௧௧.

உபதேசரத்தினமாலே, நகூ-பா, தெருளுற்றவ்யாக்யாரம். சலடு

மூ.—தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள் சீர்மை யறிவாரார்
அருளிச்செயலை யறிவாராரா—அருள்பெற்ற
நாதமுனி முதலான நத்தேசிகரை யல்லால்
பேதைமனமே யுண்டோ பேசு.

(நகூ)

புஜா வடிமயவாக்ஷெவா ஹ்ருஷ்ணாஜி
ஹ்ருஷ்ணாவரவிஜிவ்யநிஷயநாமி ।
நாபாபியெயஜிவாந ஹவெயாராயநா
கெவா விஜிவ்யகூபிஷ்ணவ்யாஃ ॥

(நகூ)

ஸவருப நாஸகதேரீடு ஸஹவாஸம் பண்ணுனாக் அநாததமாகை
யாலே அவர்களை ஆஸத்திபண்ணக் கூசித்திரி, ஸவருபவர்த்த(யு-
க) கரோடு சேர்நது பேர்நத நீ இவர்களைபடியை அறிந்து, தத்ஸஹ
வாஸம் துஸ்ஸஹ மென்று தூரே வர்த்தித்துப்போரு; அவர்களை
யறியும்படி எங்ஙனே பென்னில், (க) “ தபாஹி விவரீதாசுதெ
ஷு-ஸு ரா வாரவஜி-தா - ததாஹி விபரீதாதே புத்திராசார
வரஜிதா ” என்கிறபடியே அவர்கள் தூர துஷ்டாநத்தாலே
அவர்கள் தூர்ப்புத்தியை அதுமித்து அவர்களைக் கண்டால் ஸர்
ப்பாக்கிகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வுத்தித்துப்போரு
அவைகள் தேஹநாஸகங்கள், இவர்கள் ஸவருப நாஸகரீதே. இத்
தால் * ஸுந-கருஷ்யஸுஷு-ஆகூலயஸ்ய ஸங்கல்பத்
தோபர்தி* ப்ராசிக்ருஷ்யஸுஷு-ந-ப்ராசிகூலயஸ்ய வர்ஜநமும்
வேணுமென்றதாய்த்து. “வியாக்கியைக னுள்ளதெல்லாம்வைய
மறியப் பகர்வோம்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. (நகூ)

பதவுரை.

பேதை	அறிவில்லாத
மனமே	மனஸ!
தெருள் உற்ற	(ஸர்வ விடியகமான) அறிவைப் பெற்ற
ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களுடைய
சீர்மை	பெருமையை
அறிவார் ஆர்	அறியத்தக்கவர்களார்;

ஸி. உபதேசரத்தினமாலை, ௩௧-பா, தெருளுற்ற வ்யாக்யானம்.

அருளிச்செய்த சீர்மையை

அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
திவ்ய ப்ரபந்தங்களின் பெரு
மையை

அறிவார் ஆர்
அருள் பெற்ற
நாதமுனி முதலான
நம் தேசிகையாலால்
உண்டோ
பேசு

அறியத்தக்கவர்களார்; [ற்ற
(ஆழ்வார்களுடைய) அருளைப்பெ
நாதமுனிகள் முதலாக உள்ள
நம் ஆசார்யர்களை யொழிய
ஆராகிலுமுண்டோ;
உண்டாகில்சொல்லிக்கான் (௩௬).

முப்பத்தாரும்பாட்டு. - கீழ்ப்பாட்டில் விவக்ஷண ப்ரமாணப்ர
மா த்ருப்ரமேய வைபவாந பிஜ்ஞர், பரித்யாஜ்யரென்று அரு
ளிச்செய்த வித்தாலே தத் வைபவாபிஜ்ஞரே ஆதரணீயரென்ற
நாய், அப்படி ஆதரணீயரா யிருக்குமவர்கள் தான் ஆரென்ன,
வேறுண்டோ, ஸ்ரீமநாதாதிகளான நம ஆசார்யர்களை யொழிய
வென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டிலவர்களும் இப்பாட்டிலவர்களும் நிகதிப்
பாரையும் வந்திப்பாரையும் போலவார். (தெருளுற்றவாழ்வார்கள்
சீர்மையறிவாரார்) ஸமயர்வற மதிகலமருள ப்பெற்றவை எல்லாக்
கும் ஒத்திருக்கையாலே “தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள்” என்றதுவே
நிருபகமாக விருத்திபடி. (க) ஜ்ஞாநாநாதியஜ்ஞாநோஸெஷாஹி
வாஸாதித்யம் - ஜ்ஞாநாநாத மயஸ்த்வாத்மா ஸேஷேஷாஹி ப்ரமாத்
மநஃ” என்னுமாபோலே, அவன் ப்ரஸாதத்தாலே உணர்வு முயிரு
முட்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெற்று(க)
உணர்வெனும் பெரும்பதந்தெரிந்து” என்றும், (உ) “மெய்ம்மையை
மிகவுணர்ந்து” என்றும், (ஈ) “தாமரையாள்டுகள்வ னொருவனையே
நோக்குமுணர்வு” என்றும் (ச) “உணர்த மெய்ஞ்ஞானியர்” என்றும்
(ரு) “ஜ்ஞாநிநஸ்துஷ்டஸிந்நம் - ஜ்ஞாநிநஸ்தவ தர்ஸிநஃ” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே தத்வ யாதாத்மய தர்ஸிகளாய், அத்தால (ஈ)
“ஜ்ஞாநீஸாநெத்ய வ ரெதி தித்ய - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவமேமதம்”
என்றும் (எ) “அறிவாருயிரானாய்” என்றும் சொல்லுகிற
படியே ஈஸ்வரனுக்கு தா(யா)ரகராய் ஜ்ஞாநிநாம் அக்ரே

- (க) (உ) திருமாயை ௩௮. (ஈ) க திருவ கவு.
(ச) ராஜ க. (ரு) கீ (ஈ) கீ
(எ) திவாய் ௮௮ க.

உப்தேசரத்தினமாலி, ௩௬-ப், தெருளுற்ற வ்யர்த்தபாநம் ௯௭

ஸாரா யிருக்குமவர்கள். அல்லாதாரடைய அர்த்தகாமச
பிபூ (விஹி) தராய் உந்மத்தரைப்போலே * இருள் தருமா
ஞாலத்திலே மருள்கொண்டாடித் திரியாநிற்கிறவர்கள். (௧) “வண்
குருகூர்வண்சடகோபன்” என்னும்படி அஜ்ஞாந கந்த(௨௦௮)
ஶ்விதராய் அநத ஜ்ஞாநபலமாக ஒளிக்கொண்ட மோஷம் தேடி
வீதி பெற்றவர்களா யிருப்பர்களாய்த்த ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞா
நம் விஞ்சியிறே இவர்கள் விஷயத்திலிருப்பது தெருளுற்றிருக்
கையாவது - அதிலே ஊன்றியிருக்கை பென்றபடி.

இப்படி * “நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை
நண்ணி யிருக்குமிவர்கள் சீர்மையாவது: - ஆத்மஜ்ஞாநம் கைவர்
திருக்குமவர்களிற் காட்டில் * பர்வத பரமானுவோட்டை வாசி
யை யுடையருமாய் விலக்ஷணமான ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களை
யுடையராயிருக்கிற வைபவமாய்த்து. அதாவது - “ஆழ்வார்க
ளேற்றம்” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ப்ரபாவம். சீர்மை - பெரு
மை. (௨) “திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி” என்
கிற இடத்துக்கு - கௌரவ மென்றிறே அருளிச்செய்தது.

“இதுக்கு மூலமென்று அடங்கி, பட்டபோது எழுபோது
அறியாதிருந்த ப்ரபாவம் என்றிறே நாயனரும் அருளிச்செய்தார்
(௩) “விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்” என்றும் (௪) “பேராளன் பேரோ
தும் பெரியோர்” என்றும் (௫) “மிக்கசீர்த்தொண்டர்” என்றும்
சொல்லும்படியிறே இவர்கள் சீர்மையிருப்பது அன்றிக்கே
“தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மை” என்று தெருளுற்றிருக்கைதா
னே இவர்களுக்குச்சீர்மையாகவுமாம். இப்படியான இவர்கள் ப்ர
பாவத்தைத்தாம் அருளிச்செய்யப் புகுகிறவர்களை யொழிய அறி
வார் ஆர் என்கிறார்.

“ஆழ்வார்கள் சீர்மை அறிவார் ஆர்” என்று முதலடியிலே
ப்ரக்ருத்தயாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதவர்களோ அவர்
கள் ஜ்ஞாந வைபவத்தை யறிந்தவர்களாவுஞ் சென்று அவர்கள்
சீர்மைஐய அறியப்புகுகிறார்கள். (அறிவாரார்) தேஹாத்மாபி(வி)
மாதிகள் தொடக்கமான ப்ரதிகூலரானாரோ அநுகூலராயிருக்கிற
ஆழ்வார்கள் வைபவத்தை அறிந்துபோருவர். ஆகையாலே

(௧) திவ்ய சககே. (௨) முமுக்ஷுப்படி ௧.(௩) திருவி எக.

(௪) திமொ எ ச ச. (௫) திமொ கககக.

௧௦௮ உபதேசரத்தினமலை, ௩௬-பா, தெருளுற்றவயக்யாரும்.

“அறிவாரார்” என்று அருமை தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். அது க்கு மேலே அவர்களாலே ப்ரணீதங்களாய் ப்ரபத்யர்த்த பரதிபாத கங்களான அருளிச்செயலை யறிவாரார்;-அவர்கள் திவ்யஸூக்திக ளான திவ்யப்ரபதங்களை ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌவத்தை யறிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணி அப்யஸிப்பாரார்?; இவ்விடத்திலும் “அருளிச்செயலின் சீர்மையை அறிவாரார்” என்று கூட்டி நிர்வ ஹிப்பது.

கீழும், “ஆழ்வார்களேற்ற ம்ருளிச்செய லேற்றம்” என் றன்றோ அருளிச்செய்தது. * “கொருள கொள்ளச்சொன்ன ஓராயிரம் தொடக்கமானவற்றின் வாசியறிந்து ஆதரிக்கும்போது, ஆழ்வார்கள்தாங்கள் அருள்பெற்றவர்களாக வேண்டாவோ? தவ கள் ஸ்வாகத்தர்யாதிகளுக்கு அதுகுணமான ஆர்ஷவசநாதிகளை ஆதரித்துப்போருவர்கள்; (க) “பாலோடமுதென்ற வாயிரம்” என றும், (உ) “தொண்டர்க்கமுது” என்றும் (௩) “செஞ்சொலா லெடுத்த தெயவநன்மலை” என்றும், சொல்லும்படி நிரதிஸயு போக்யமான திவ்ய ப்ரபதங்களை (௪) “பத்தராக்கூடும் பயிலு மின்” (௫) “உரியதொண்டராக்கும்” என்று இத்தை ஸ்வரூபலா பத்துக்குறுப்பாச அறிந்து ஆதரித்துப் போருவர்களே”? அனைத் தாழ்வார்கலைப்பொருளையும் அறிந்து உரைக்குமவராய்தது இவர் தான்.

இனி அவ்வைபவாபி(வி)ஜ்ஞர்தான் ஆரோனிகிறார். (அருள பெற்ற நாதமுனி முதலானந்தேசிகரை யலலால)அவர்களாகிறார் “அருள்மாறனருளைப்பெற்ற ஸ்ரீமநாதமுனி தொடக்கமாக நட ந்து செல்லுகிற ஆசார்யபதஸ்தராய், அருளிச்செயலை யாதரித்து ப்ரவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போருமவர்கள்தான். (௬) “நாடூர வஹ்நெஞ்ஞ-நாதம் பங்கஜநேத்ர” என்று தொடங்கி, “பெவாயி வாம” - தேவாதிபாந்” என்றுதேவாதிபாளவும் தர்ஸிப்பிக்கப் பட்ட தேசிகர்கள். * தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திரு மலையாழ்வா ரிறே தம்முடையதேசிகர்; இவர்களை, “நந்தேசிகர்” என்கிறது-இவர்களை நாதரென்றிருக்கும் தம்முடைய ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலே.

(க) திவாய் அ ௬ ௧௧. (உ) திவாய் ௧ ௪ ௬. (௩) திமொ ௧ ௧ ௧௦.

(௪) திவாய் ௩ ௬ ௧௧. (௫) திவாய் ௬ ௬ ௧௧. (௬) தனியன்.

உபதேசரத்தினமாலே, உள்-பா, ஓராண் வ்யாக்யாநம். ௧௦௯

மூ.—ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிராச நின்னருளால் — பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க் கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று
பேசுவரம்பறுத்தார் பின். (௬௭)

வனகெகவபுரூஷஸூரகூதவம்ஸரீத்யா
மஹாபூவதிவடிவம்ஸூலி: வாராடுணை: |
ராரோநஜஸூவரயாடிய்யாடியாஸூ:
ஸீராரீரோகியயளஜமதாஹிதாய|| (௬௭)

(அருள்பெற்ற நாதமுனி) ஆழ்வாரருளையாதல், அதுக்கடி-
யான மன்னனாருடைய அருளையாதல் பெற்றவரென்னவுமாம்.
இப்படி பகவத பாகவதர்களுடைய க்ருபைக்கு இலக்கானவவர்க
ளிறே ஆழ்வார்கள் சீர்மையையும் அருளிச்செயலின் சீர்மைய
யும், அறிநதுபோருவார். அல்லாதவர்களுக்கு இத்தை அறியத்
தரமோ? (பேதை மனமேயுண்டோ பேசு) முக்த(யு)மான மநஸ்ஸே
இப்படி விதக்த(யு)ரான இவர்களை யொழியவுண்டோ? சொல்
லிக்காண. இவ்வர்த்தம் இல்லை யென்றபடி. ஆகையால் திருவுள்ள
மறிய ஒருவருமில்லை யென்கிறார். இத்தால் ஸ்வயத்நத்தாலே
அறியவொண்ணாதது அயத்நத்தாலே அறியலாயிருக்கும், அருள்
பெற்றவர்களுக் கென்றதாய்த்து. (௬௮)

பதவுரை.

நர் ஆண் வழியாய்	ஓரொரு மஹா புருஷர்கள் வழி
	யாக
முன்னோர்	முன்புள்ள ஆசாரியர்கள்
உபதேசித்தார்	உபதேசம்பண்ணிப்போந்தார்கள்;
பின்.	அநந்தரம்
நர் ஆர்	அழகு மிக்க
திராசர்	யதிகளுக்குத் தலைவரான எம்பெரு
	மானார்
பின் அருளால்	(தம்முடைய) இனிமையான (நிர்
	ஜேமதுகமான) க்ருபையினால்

கக0 உபதேசரத்தினமாலே, ஈள-பா, ஓரான் வயாகயாரம,

ஆரியர்கள்	“ஓ ஆசார்யர்களே!
பாருஸில	பூலோகத்தில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம்	(இவ்வர்த்தத்தில்) ஆசையுடையவர்
	களெல்லாரும்
கூறும்.	சொல்லுங்கோள்”
என்று பேசி	என்று நியமித்து
வரம்பு அதுத்தார்	கட்டமுத்துவிட்டார். (கௌ)

வ்யா.-முப்பத்தேழாம்பாட்டு, இனி ஸ்ரீமன்னதமுநிகள் தொ
டக்கமானாலே அறிந்து ஆதரிக்கப்படுமதான அருளிச்செயலில்
தாப்பர்யமான ப்ரபத்யர்த்தமானது, ஓரான்வழியாய் நடந்து
செல்ல, அத்தை எம்பெருமானார் தம்முடைய நிரவதிக் கருபை
யாலே பேசி வரம்பறுத்து, பெருவழியாக்கி நடத்தியருள்ள
படியை அருளிச்செய்கிறார்.

(ஓரான்வழியா யுபதேசித்தார்முன்னோர்) என்று தொடங்கி,
ப்ரபத்யர்த்தமென்ன, திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்தமென்ன,
பேத(ஹே)மில்லாமையாலே திருவாய்மொழியை ப்ரவர்த்திப்பிப்
பாராக ப்ரபத்யர்த்தத்தை முந்துற அருளிச்செய்தபடி சொல்லுகி
றது. “த்வயர்த்தம் தீர்க்கசாணுகதி பென்றது ஸாரஸங்க்ரஹ
த்திலே” என்றிறே அருளிச்செய்தது. “த்வயத்தையும் திருவாய்
மொழியையும் யாவனொருவன் உபதேசிக்கிறான், அவனுக்கிறே
ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளது” என்று அருளிச்செய்வார். பெரிய
முதலியார்க்கு (க) “வஹு ராஜ்யபாஹயஸ்ய - ஸமக்த்ராஜ
த்வயமாஹயஸ்ய” என்று த்வயபூர்வகமாயிறே ஆழ்வார் திருவாய்
மொழி முதலான ப்ரபந்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினதும். அப்படி
யே உபயத்தையும் வர்த்திப்பித்தருளுமவரிறே எம்பெருமானார்.
ஆகையால் இத்தைமுந்துற ப்ரவர்த்தி(பி-4)ப்பித்தருளினார். த்வயா
திகாரி ஆகையான பின்பிறே ருவாய்மொழியை ‘அதிகரித்துப்
போருவது.

(ஓரான்வழியாய்) ஓரொரு மஹாபுருஷர்களைக் குறித்து உப
தேசித்திறே முன்புள்ளார் இந்த மார்த்தத்தை நடத்திப்போர்த்தது

உபதேசரத்தினமாக, உள-பா, ஓராண் வியாப்யசநம், கருண-

(முன்னோர்) அவர்கள்தான் எம்பெருமானுக்கு அவ்வருகுண்டான அருள்பெற்ற நாதமுனிகள் துடக்கமான ஆசாசயர்கள். அவர்கள் தாம் அர்த்த கௌரவத்தைப் பார்த்திறே மறைத்து உபதேசித்து, ரக்ஷித்துப்போந்தது. கம்பிதாமும் சூழரவுகொண்டிறே இவர்க்கு, இவ்வர்த்தகதை உபதேசித்தருளினார். (ஏராரெதிராசர் நின்னருளால்) அப்படியன் றிக்கே யதிகளுக்கு நாதராயிருக்கிற எம்பெருமானார், அர்த்தத்தின் சீர்மையைப் பாராதே இவர்கள் அர்த்தத்தையே பார்த்து, அதுகரணைக ஸீலமான அருளாலேயாய்த்து இப்படிவெளியிட்டது.

(ஏராரெதிராசர்) அதாவது (க) 'ர-ருவரெவாடுவெழுத்தவளி ரோருவா லுவுடி - ருபமேவாஸ்யைதம்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே' என்றும் 'ஏராரும் செய்யவடிவு' என்றும் சொல்லுமபடியான தம்முடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் ப்ரகாஸிக்கிற ஸௌந்தர்ய பூர்த்தியாலேஸர்வரையும் வஸீகரிக்கும்படியான வெம்பெருமானார் ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தம்முடைய கிரீஹைக க்ருபையாலேயாய்த்து இப்படி உபதேசித்தருளிற்று. இவர் தாம்ருபுணத்தானும் ஆத்மகுணத்தாலுமீய்த்துஜகத்தைத் திருத்தி ரக்ஷித்துப் போந்தது. இதுதான் ஆர் அதிகாரிகளாகவென்னில், (பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம்) இந்தபூமியிலேஇருந்ததே குடியாக ஆஸாலேஸமுடையவர்களுக்கெல்லாம் (ஆசையுடையோர்) 'நிதியுடையோர்' என்னுமாபோலே: "பத்துடையடியவர்க்கு" என்னக்கடவதிறே. பாருலகிலாசையுடையோர் தான் அரிதாயிறே யிருப்பது ஆகையால் அவர்களுடைய ஜகம் வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களாலுண்டான உத்கர்ஷாஉபகர்ஷங்கள் பாராதே ஆபி (வி) முக்யஸ-ஞ்சகமான ருதியையே பார்த்து, நான் உங்களுக்குச் சொன்ன பதமார் தத்தைநீங்கள் அவர்களுக்குச்சொல்லுங்கோன்: (உ) "மறறென் றில்கை சுருங்கச்சொன்னோம் மானிலத் தெல்லுயிர்க்கும்" என்னுமவருடைய அடிபணிந்தஆகாதத்தாலே "பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம்" என்றருளிச்செய்கிறது.

(ச) அங்குமேத உ (உ) திவ்யக் க உ.

கச0 உபதேசரத்தினமாலே, உக-பா, ஓராண் வ்யாப்யாநம்.

(ஆரியர்காள்) (க) 'காய-ஹோ-ணா-யெ-ண-கார்யங்கணு
மார்யேண' என்கிறபடியே நீங்களும் கேவல க்ருபையாலே உப
தேசித்துப் போருங்கோள். தாம் இன்னருளாலேயிறே பேசிவரம்
பறுக்கிறது. அப்படியே அவர்களையும் உபதேசிக்கும்படி அருளிச்
செய்கிறார். (ஆரியர்காள்) ஆரியர்களென்று அப்போது தகமு
டைய ஸந்திதியிலே தெக்காழ்வார் திருமுன்பே தம் உபதேசம்
பெற்றிருக்கும்வர்களெல்லாரையும் பார்த்து "நம்மைப்போலே நீநீ
களும் ஆசாலேஸமாத்தரத்தையேபற்றாசாகக்கொண்டு, ஸர்வர்க்கும்
உபதேசியுங்கோள்" என்று, தடைவிடுகிறார். அன்றிக்கே, "ஆரியர்
காள்" என்று ஆசார்ய பதஸ்தராகத்தாம் அபிமானித்தருளின ஆழ்
வான் ஆண்டான் முதலான எழுபத்துநாலு முதலிகளையாகவுமாம்.
இத்தால் ஒருபெருமதிப்பணை ஆசார்யனுடனே கேட்டாரடைய
உபதேஷ்டாக்களாகவும்கூரத்தையுடையவர்கள் உபதேஸ்யராகவும்
கடவர்களென்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்று.

(ஆரியர்காள் கூறுமென்றுபேசி வரம்பறுத்தார் பின்) முன்
புள்ளார் இத்தை (உ) 'ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-
காய' இத்தாதிப்படியே ஒருவர்க்கும் உபதேசியாதே உங்களளவு
களிலே அதுஸந்தித்துப் போருங்கோளென்று, மறைத்துப் போந்
தார்கள். பின்பு இவர் பரஸம்ருத்யைக ப்ரதையாலே இத்தை ப்ர
ஸித்தமாம்படி சொல்லுங்கோளென்று முக்தகண்ட(ண)மாக அரு
ளிச்செய்கிறார்.

(முன்னோர் வரம்பறுத்தார் பின்) முன்பு முதலிகளாலே
கட்டின வரம்பைப்பெருமாள் அடைத்துத் துடைத்தாற்போலே
இவரும் அவர்களாலே கட்டினமர்யாதையையும் அமர்யாதமாகப்
பண்ணியருளினார். மர்யாதாஸ்தாபகரிதே இப்படி செய்தது. (க)
'ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-ஹோ-
வாணாலயஸ்ய' என்னும்படியானக்ருபைக்கடல் கரையழிப்பப் பெ
ருகின்படி, அதாவது ஓரடிப்பாடாயிருக்கிற வழிகளைப் பெருவழி
யாக்கி நடத்தும் ராஜாக்களைப்போலே, (ஓராணவழியாய் நடந்த
வழிப்பாட்டையதிராஜரானஇவரும் தம்முடைய இன்னருளாலே
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் கூறுமென்று பெருவழியாக்கித்

மூ.—எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதுக்கு
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—அம்புலியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்த
அந்தச்செயலறிகைக்கா. (௩௮)

சுவெஸாவிதாஃ பரஃ வெவிகுபுர-நவஸு
ராஜாநாஜபுரவிக்ஷாவக்யகிங்குதஜ்ஜி: |
ரஜேஸ்வர: ப்ரபுயிதாஃ ரவயாணகார
ராஜாநாஜவஸித சீத்யவிபாநவஸு || (௩௮)

தடையறும்படி, நடத்தியருளினார். 'ஸ்ரீராமே' ராஜபயம்வகாரபு
யயாராஜாநாஜபுரவிக்ஷாவக்யகிங்குதஜ்ஜி: - ஸ்ரீமாத்ராஜபதஞ்சகாரதயயா ரா
மாநாஜாரயோமுநி: என்க்கடவதிமே. தாம் "ராமாநுஜப் பெரு
வழிவெட்டி" என்னும்படி நடத்தினார்போலையய்த்து இதுவும்;
இவர்தாம் (௧) * ஸ்ரீவிஷ்ணுவெகாசுணிக்ஷணப ராம-பாய்-ஸ்ரீவிஷ்
ணுவோக மணிமண்டபமார்க்கதாயியுமே". (௩௯)

பதவுரை.

இந்தத்தரிசனத்தை	இந்த ஸித்தாந்தத்தை
எம்பெருமானார் வளர்த்த	எம்பெருமானார் வ்ருத்தி (வி) பண் ஸீக்கொண்டுபோந்த
அந்தச்செயலை	அந்த க்ருத்யத்தை
அம்	(எம்பெருமானாருடைய க்ருபைக்கு விஷயமாய்) அழகாயிருக்கிற
புலியோர்	பூமியிலுள்ளவர்கள்
அறிகைக்கா	தெரிந்து கொள்ளுகைக்காக
எம்பெருமாள்	ஸ்ரீராமநாதன்,
இதுக்கு	இந்த ஸித்தாந்தத்துக்கு
எம்பெருமானார் தரிசனமென்	எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தமென்
மே	மே
பேரிட்டு	திருநாமம் சாத்தி
நாட்டிவைத்தார்	ஸ்தாபித்தருளினார். (௩௮)

(௧) தாயுபஞ்சகம்.

ககசஉபதேசரத்தினமாலே, உஅ-பா; எம்பெருமானார்வயாக்யநம்,

வ்யா.—மூபபத்தெட்டாம்பாட்டு, ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை ப்ர வர்த்திப்பித்தருளியும், தத்ரக்ஷணர்த்தமாக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைப் பண்ணியருளியும், அத்தாலே நிரபாயமான இதநர்ஸநத்தை எம் பெருமானா வர்த்தி (யி-ல்) பித்தீதைஸர்வரும் அறியும்படி நம் பெருமான அவருடையதர்ஸநமென்று அபிதா (னியா) நமாக்கிஸ்தா நித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (எம்பெருமானா தரிசனம்) என்று தொடங்கி. நாதயாமுநர்களும் தர்ஸந ப்ரவர்த்தகராயிக்க, இவரு டைய பரஸம்ருத்தபக ப்ரயோஜநதையைப் பார்த்து, “எம்பெரு மானாதரிசனம்” என்றய்த்து நம்பெருபாள் நாமநிர் ததேஸம்பண் ணி ஸ்தாபித்தருளினபடி. (க) “உய-பா-பா-நா-வ வொகஸ்யுகதி-பா கராயிதா-வஸ- மர்யாதா-நாஞ்ச லோகஸ்யுகர்த்தா கராயிதாச ஸ-” என்னக்கடவிதிதே.

அதாவது-திருக்கோட்டியூர் நம்பிபாடே பலகால் நடந்து பெற்ற பரமார்த்தத்தைத் தம்மையழியமாறி, தூளிதாநம் பண்ணி மீண்டெழுந்தருளினவநந்தாம், “நமக்காவாரைநாமே தேடிக்கொள் ளுவோம்” என்று அதுக்கு விஷயமான இவரை நம்பெருமாள், மிக வும் விசேஷாபிமாநம் பண்ணியருளி, இன்று தொடங்கி, “எம்பெரு மானார் தர்ஸநமென்னுங்கோள்” என்று ஐகத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பித் தருளினாரென்கை. அன்றிக்கே “நாட்டிவித்தார்” என்று பாடமான போது, இவர் ஆஜ்ஞா திலங்கநம்பண்ணி, அமர்யாதமரகப்ரபுத்திப்ர தாநம் பண்ணின ப்ரபாவத்தைக்கண்டு, திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் அப்படியே “எம்பெருமானார்” என்று திருநாமம் சாத்தி “இன்று மூதல்எம்பெருமானார் தர்ஸநமென்னுங்கோள்” என்று அருளிச்செ ய்து, ஆதரித்துப்போருகையாலே, அந்தநம்பியுடனே இத்தைவெளி யிடும்படி அருளிச்செய்த நம்பெருமாள் தாமே தத்த்வாரா இத்தை ஸ்தாபித்தருளினாரென்னவாமம்.

இவர்தாம்(உ) “ஆளுமாளார்” என்கிறவனுடைய தனிமையைத் தீர்க்கைக்கும் ஸம்ஸாரிகள் தனிமையைத் தீர்க்கைக்குமிதே இப் படி உபதேசித்துப் போத்தது. இப்படி நம்பெருமாள் தர்ஸந ஸ்தாபகம் பண்ணுகைக்கு அடிபெண்ணென்னில், அம்புவிபேரூர் இங்

உபதேசரத்தினமலை, நுக-பா, பிள்ளான் வ்யாக்யாநம். ௧௩௫

சூ—பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை

தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்—புள்ளை

மணவாளரேயாகி திருவாய்மொழியைக் காத்த

குணவாளமென்று நெஞ்சே கூறு.

(五)

உவ்ஹராயதீந, ஜயெய: காராகாயிவாய:

ஸ்ரீராமபெரவாரம்-நிரம்மாவுவி கட்டிவந்தார்.

யோஜித்யவாநாவசொணி ஸஹஸ்தமாயா

விராவிர்வாயுயம் ஹி-ஃய! தா.நநிசாண்டெஜயோ:

(五五)

தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார்வளர்த்த அந்தச்செயலறிகைக்
காகவென்கிறார். எம்பெருமானார்அபிமான விசேஷத்தாலே அழ
கியதாயிருக்கிற பூமியிலுண்டானவர்களெல்லாம் பரமவைதிகமு
மாய், அதவவ நிரவத்யமுமான இந்தத்தர்ஸநத்தை. (எம்பெருமா
னார் வளர்த்த)தம்உபதேஸமுமகத்தாலேவர்த்தி(யி-4)ப்பித்துக்கொ
ண்டுபோனத. (அந்தச்செயலறிகைக்கா)அநதவரியசெயலை அம்புவி
யோர் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காக, அதாவது, அவர்களுடையபா
மாகச் செய்த அந்த க்ருத்யத்தை ஜகத்திலுண்டானவர்களெல்லா
ரும்அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி, எம்பெருமாள் பேரிட்டுநாட்டிவைந
தாரென்கை. இத்தால் இவருடைய தர்ஸந ப்ரவர்த்தகத்வம் ப்ர
பத்திஸாஸ்த்ரமுமேகவென்னுமது ப்ரஸித்தமாகஸ்தாபிக்கப்பட்ட
தாய்த்து. (உஅ)

பதவுரை.

பிள்ளைகள்

நஞ்சீயர்

பெரியவாச்சான் பிள்ளை

தென் ஆர் •

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை

மணவீரலாயோகி

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்.

நஞ்சீயர்,

அபயப் பதராஜர்,

ஜ்ஞாநா திகழாந்

புரீக்ருஷ்ணபாதர்,

அழகியமணவாளச்சீயர் (ஆய்மதிவ
ந்தள்)

ககக உபதேசரத்தினமாலே, உக-பா, பிள்ளான் வ்யாக்யாநம்.

திருவாய்மொழியை	திருவாய்மொழியென்னும் திவ்ய ப்ரபத்தத்தை
காத்த	வ்யாக்யாநம் செய்தருளி ரக்ஷித்த
குணவாளரென்று	குணவான்களென்று
நெஞ்சே	ஓ மநஸ்ஸே!
கூறு	செல்லு. (உக)

வ்யா.—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. இனி த்வயார்த்தமான திருவாய்மொழியை(க) ‘சுன்ற முதற்றாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாபிராமாறுசன்’ என்னும்படி இத்தை வர்த்தி (யி-4) ப்பித்துக்கொண்டுபோந்தவராகையாலே தத் ப்ரஸாதமடி யாகத் ததபி(4-அ)ப்ராயமான அர்த்தங்களாலே அருளிச்செயலில் ஸாரமான திருவாய்மொழியை வ்யாக்யாந நிர்மாண முகேந ரக்ஷி த்துப் போந்தவர்கள் பிள்ளான் முதலான வாசார்யர்களென்கிறார்.

(பிள்ளானென்று தொடங்கி) பிள்ளானுகிறார், திருக்கோட் டியூர் நம்பிசெய்தருளின மஹோபகாரத்தை அறுஸத்தித்து அதில் க்ருதஜ்ஞராயிருக்கும் எம்பெருமானாராலே புத்ரத்வாபிமாநம்பண் ணப்பட்டு, “திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான்” என்று திருநாமஞ் சாத்த, இப்படி நம்பிதன்நாமமான ஏற்றத்தை யுடையராய், அத் தாலே அல்லாதார்க்கு அவரோபாதி உத்தேஸ்யராய் அவரிடத்தி லே அகில + வேதாந்த தாத்பர்யங்களையும் அதிகரித்து ஸகல ஸா ஸ்த்ர வித்தமராய் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட ரூபமான உபயவேதந் தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகரா யிருப்பாரொருவர்.

(நஞ்சியர்) அவராகிறார், ஸர்வஜ்ஞரான † கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராய் ஸகல ஸாஸ்த்ர வித்தமான பட்டராலே “நம் முடைய ஜீயர்” என்று அபி(அ)மாநிக்கப்பட்டு, அவர் ஸர்வீதி யிலே ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்ஸாப விபர்யயமறக்கேட்டு, பின்பு னுறுரு திருவாய்மொழி நிர்வஹித்து, அத்தாலே ஸ்தாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றவராய்த்து.

† வேத. † நம்பெருமாள்.

(க) திவாய்-தனியன்.

உபதேசரத்தினமால், நகூபா, பிள்ளை வ்யாக்யாரம். ககன

(பெரியவாச்சான் பிள்ளை) அவராகிறார், ஆழ்வாருடைய திருவவதாரத்தோபாதியான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்துத் தத்ஸேவைக்கு விருத்த(ஐ)ங்களான ததி(ஜி)தர புருஷார்த்தங்களை யெல்லாம் ஸவாஸமமாகப் பரித்யஜித்து, ஸகலஸாஸ்த்ரங்களைபும்க அவர் ஸந்திதியிலே நன்றாகக் கற்றுக்கேட்டு அவர்க்கு அப்யந்தம் அபிமதராயிருக்குமவர்.

(தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை) திருவாய்மொழியில் அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கும்படியான மிக்க தெளிவையுடையராய், அத்தாலே (க) 'வாக்யஜ்ஜயன் - ஸக்ருஷணத்வயன்' என்னும்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளையோடு ஒரு கோவையாய் நம்பிள்ளை திருவடிகளுக்கு அப்யந்தம் அந்தரங்கராய், அதிக்ருதபரமார்த்தராய் அபி(வி)மந நிஷ்டாக்ரகண்யராயிருக்குமவர்.

(மணவாளயோகி) அவராகிறார், அப(ஊ)ய ப்ரதராஜ புத்ர. என்னும்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குக் குமாரரான நாயன. ராச்சாம பிள்ளை திருவடிகளை, (உ) 'வாக்யவெவெயஸூராதீ - ஸதாஸேவைஸ்வரயாதீ' என னும்படி பழுக்க ளேவிதது, தர்ஸந ரஹஸ்ய தாத்பர்யார்த்தங்களையும் திவ்ய ப்ரபந்த தாத்பர்யார்த்தங்களையும் அவருபதேஸுமுகத்தாலே லபித்து, மற்றும் ஸகலஸாஸ்த்ரங்களையும் அவர் ஸந்திதியிலே ஸாங்கமாக அதி(யி)கரித்து இதர தர்ஸநநிஸந்ததுக் குறுப்பாக, "வாதிகேஸரி" என்னும்படி வாக்வைத(வ)ரியையுடையராயிருக்குமவர்.

ஏவம்விதரான இவர்கள் (திருவாய்மொழியைக் காத்த) அதாவது; ப்ரமாண ஸ்ரேஷ்டமான திருவாய்மொழியை அல்பமதிகளால் அவிசால்யமாம்படி ஸ்வஸவ வ்யாக்யாரங்களாலே ஸுரக்ஷிதமாக ரக்ஷித்த மஹாகுணத்தையுடையவர்களென்றபடி. அவர்கள் தான் ஆறுயிரப்படி தொடங்கி, பன்னீராயிரப்படி அறுதியாக வ்யாக்யாரம் பண்ணியருளினைபடியை மேலே இவர்தாமே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். (காத்தருணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு) இப்படி வ்யாக்யார விஸேஷங்களாலே ரக்ஷித்துப்போந்த குணத்

ககஅ உபதேசரத்தினமாலே, சௌ-பா, முந்தறவே வ்யர்க்யாகம்.

மு.—முந்தறவே பிள்ளன் முகலானோர் செய்தருளும்
அந்த வியாக்கியைகள் என்றாகில்—அந்தோ
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல
குருவாரிக் காலம்நெஞ்சே கூறு, (சௌ)

வனத, ஸாரிகுதமீகிலுமவசுரபிகா
கூர்வாநவெசுராவகெரெஃ காரகெரெவெஷுஃ!
தவ்யுபுஷ்யதிகவயுவிவநவாஃ
ஜாநதிகொஷுஷ்யபகெரெஷுபெயாஃ || (சௌ)

த யுடையவர்களென்று அக்குணங்களிலே வணங்கியிருக்கிற
நெஞ்சே! அக்குணங்களடியாக வுண்டான அவர்கள் வைபவத்தை
உன் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாக (க) “தவ்யுபுஷ்யதி - தத்
வாசாவதி” என்னும்படி சொல்லு. மஹனுக்குத் தவாரமாயிறே
மற்றைக் கரணங்கள் தானிருப்பது. அந்த வண்மையைப்பற்றி
“கூறு” என்கிறார் “புஷ்யாஃ ஸாரிகுதமீகிலுமவசுரபிகா
யக் கூபயா யகீரெஃ ஜகாரா ஃவபநிஜா வாய்வாணாத்!
வசுரவெவெஷுபெயாஃ ஸாரிகுதமீகிலுமவசுரபிகா
கூர்வாநவெஷுபெயாஃ ஜாநதிகொஷுஷ்யபகெரெஷுபெயாஃ
ஜாநதிகொஷுஷ்யபகெரெஷுபெயாஃ” என்னக்கடவதிறே.

பதவுரை.

நெஞ்சே	ஓ மஹனே!
முந்தறவே	முன்னமே
பிள்ளன் முதலானோர்	திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளன்
	முதலான ஐந்தாசார்யர்கள்
செய்தருளும்	அருளிக்கொடுத்த
அந்த வியாக்கியைகள்	அந்த வ்யாக்யானங்கள்
அன்றாகில்	இல்லையாகில்,
இக்காலம்	இந்தக்காலத்தில்
திருவாய்மொழிப்பொருளை	திருவாய் மொழியினர்த்தத்தை
தேர்ந்து	ஆராய்ந்து
உரைக்கவல்ல	சொல்லத்தக்க
குருகுர்	ஆசார்யர் ஆருளார்;
கூறு	சொல்லு;
அந்தோ	ஐயோ!

(சௌ)

(ச) ஆரணம்-க-பந்த,

உபதேசரத்தினமலை, ௪0-பா, முந்திறவே வ்யாக்யாநம். ௧௧௯

வ்யா;-நாதபதாம்பாட்டு. முற்காலத்திலே அவர்கள் செய்த வ்யாக்யாநங்களின் அருமையை வ்யதிதேக முகத்தாலே தமதிருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (முந்திறவே பிள்ளை முத்தலானோர் செய்தருளும்) என்று;-அதாவது (௧) “ஜ்ஞாநாநிவ்யகிஷ்யதே” என்று ஸம்பந்தாயங்கள் ஸங்குதிதமாவதற்குமுன்னே, ஏதகவே முற்கேரலிப்பு பிள்ளான் முத்தலாக, ஜ்யாநாவாக வுண்டான ஐந்தாசிரியர்களும் செய்தருளும்

(அந்த வியாக்கியைகள்) அந்த விலக்யுணமான வ்யாக்யாநங்களானவைகள். (அன்றாகில்) அன்றப்படி அவர்களாலே செய்யப் பெற்றனில; அன்றென்றது - அல்லவென்றபடி, (அந்தோ) அக்காலத்திலே தீக்கதாஸிகளான அவர்களாலே அப்படி வ்யாக்யாநம் பண்ணுதொழியில், இன்று நாமிருந்து எனபடக்கடவோ மென்று விஷணணராகிறார். (உ) ‘நவெபுரோநுநெஜெதேஷா வகிஷ்ய வகிஷ்யா’ 1 காலவஸூரம் பரவடினெ ஜனவொ ஹணாரோ-நசேத் ராமாநுஜேத்யேஷா சதூரா சதூரகூரீ! காமவஸ்தாம் பரப்த்யந்தே ஜந்தவொ ஹந்தமாத்ருஸி” என்றுமாபோலே.

(திருவாய் மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல குருவாரிக்காலம் நெருசேகூறு) திருவாய் மொழிப் பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கும்போது, தெள்ளாருனமுடையராக வேண்டநவோ? இத்தை இப்போது நிரூபித்துச் சொல்லவல்ல வெளிச்செறிப்பையுடையாரா? அவர்களை எங்கே காண்பது? ஏதக் காலத்திலவர்களுடைய ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும் ‘பூவியவெகிஷ்யாமாஸு - த்ராவிட வேதஸாகரம்’ என்னும்படி, * அளவியன்ற வந்தாதியான இதினுடைய அர்த்த காமபீர்யத்தையும் கண்டு, இத்தையறிந்து இதுக்கு அநுகுணமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணவல்ல ஸத்தியையுடையார் ஆர் என்கிறார். (தேர்ந்துரைக்க வல்ல குருவார்) அவர்கள் செய்தவ்யாக்யாநங்களின் சீர்மையறிந்து, (உ) “அநியக்கற்று வல்லார்” என்னுமாபோலே அத்தைப் பரவர்த்திப்பித்துப் போருவார்தாம் ஓரொருந்த ரென்னும்படி அபூர்வாயிருக்கையாலே ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி, அதுக்கு அநுகுணமாக

கூல உபசேரத்தினமலை, சுக-பா, தெள்ளாரும் வ்யாக்யாநம்,

மூ.—தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்
பிள்ளா நெதிராசர் போருளால்—உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன் மறைப்பொருளை யன்முறைத்தது
இன்பமிது மாறாபிரம். (சக)

நிலிநிலிபுயியாகுருகையிவெந
ஐயாபுவுவாஃவஹீஃ யத்வஃமவவஃ |
மாயாவஹவரவிஷயா விவிநா விநிகா
வஃமஹீவகஹீவகஹீவஹீ || (சக)

வ்யாக்யாநமபண்ணுவார் அரிதாயிதே யிருப்பது உரைக்கவல்லவென்
கையாலே, ஸந்தாந்தஸந்தர்ப்பகாரணத்தில அருமையிருக்கிறபடி.

(உரைக்கவல்ல குருவாரிக்காலம்) அர்த்தபஹாரம் பண்ணு
கிற காலத்திலே அர்த்தபரகாஸகரைக் கிட்டுமோ?; உண்டாகிலும்
தன கைப்பொருள்கொண்டு தப்பியோடுங் காலமிதே *பிறர்நன்
பொருளையிதே அபஹரித்துப்போருகிறது. (க) 'கடலளவாயதிசை
யெட்டினுள்ளுமகவியிருளேமிடைதருகாலத்து' என்னும்படி, க்ரு
தமான காலத்திலே கூரியமெய்ஞ்ஞானத்தாலே திருவாய்மொழிப்
பொருளை ஓர்ந்த உணர்ந்து உரைப்பார் ஒருவரைக் கிட்டுமோ?
(நெஞ்சேகூறு) படிப்பகாரர் காலநதொடங்கி உண்டான திருவாய்
மொழி யாசார்யர்களிடங்களிலே ப (ஊ) வ்யமாய்ப்போருகிற நெ
ஞ்சேலிவர்களைப்போலே ஏததர்த்ததர்ஸிகளாய்ப்போருமவர்களை
இக்காலத்திலே இன்னொன்று ஒருவரையாகிலும் சொல்லிக்காண்;
ஆகையால் அவர்கள் அலப்(ஹீ)யராயிதே யிருப்பது. (ச௦)

பதவுரை.

தென் ஆரும்	விவேக பூர்ணமான
ஞானம்	ஜ்ஞாநத்தையுடைய
திருக்குருகைப்பிரான்	திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான்	பிள்ளானுவர்
நெதிராசர்	எம்பெருமானாருடைய
போர் அருளால்	பெரிய க்ருபையினால்

உபதேசரத்தினமாலே, சக-பா, தெள்ளாரும் வ்யாக்யாகம். கஉக

உள் ஆறும்	உள்ளாள்உரவு (அக்யப்பாயோ ஜநமாய்நிரவதிகமான)
அன்புடனே	ப்ரீதியோடே
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
*மறை	வேத ரூபமான திருவாய்மொழி யுடைய
பொருளை	அர்த்தத்தை
அன்று	உடையவர் காலத்தில்
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது
இன்பம் மிகும்	ரஸக(வ)நமான
ஆறுயிரம்	ஆறுயிரம் க்ரந்தமாயிருக்கும்.

வ்யா.—நாற்பத்தொன்றும்பாட்டு. கீழே “பிள்ளான்றஞ்சி
யர்” என்று தொடங்கி, ‘திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவா
ள்” என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாந பஞ்சக ஸங்க்
யையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்வாராய், அதில் இப்பாட்டில்,
“குருகைப்பிராற் கன்பா மெதிராசர்” என்னும்படி ப்ரபங்கஜகூ
டஸ்த்தரான எம்பெருமானாருடைய நிரவதிக்ருபையாலே திருக்
குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழிக்குப் பண்ணியருளி
ன வ்யாக்யாந ஸங்க்யை ஷீட்ஸஹஸ்ரமென்கிறார். (தெள்ளாரும்
ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான்) திருவாய்மொழிக்கு
ப்ரதம வ்யாக்யாகம் பண்ணுகைக்கு அநுருணமாக விவேகபரிபூ
ர்ணமான வெளிச்செறிப்பை யுடையரான திருக்குருகைப் பிரான்
பிள்ளான். அன்றிக்கே, தெளிவு மிக்கிருந்துள்ளஞ்ஞாததையுடை
யவரென்னவுமாம். (எதிராசர் பேரருளால்) ‘உன் பெருங்கருணை
தண்ணை” என்னும்படியானஎம்பெருமானாருடைய நிரவதி(யி)கக்கு
பையாலே இதுவாய்த்து இவர் வ்யாக்யானம் பண்ணுகைக்கடி.

(உள்ளாரும்புடனே) க்யா(வ்யா)திலாபா திகளாலன்றிக்கே
திருவாய்மொழி விஷயமாக வுண்டானநிரவதிக்ப்ரேமத்தாலே பெ
ன்னுதல். சேதநர் பக்கல்நிரவதிக ஸ்நேஹத்தாலே பென்னுதல்.

கூஉ உபதேசரத்தினமலை, சஉ.பா, தம்சீரை வ்யக்யம்.

மூ.—தஞ்சீரை ஞானியர்கள் தாம்புகமும் வேதாந்தி
நஞ்சியர் தாம்பட்டர் நல்லருளில்—எஞ்சாத
ஆர்வமுடன் மாறன் மறைப்பொருளை யாய்க்துரைத்தது
ஏரொன்பதினாயிரம். (சஉ)

புஜிதவதஃ நிரவயிபுயிதாஹுதா

ஹாராகவ்யபயாமிதாஹுதாமி |

யாதாதகாநஸாஜிதமஸிஸுடிகா

ஸாமயபகோநவஸஹஸிதாஸிஸுடிகா || (சஉ)

(மாறன்மறைப்பொருளை)(க)*அருட னுனவ்வுருமறையின் பொருள்
என்கிறபடியே ஆழ்வாருடையதான வேதருபமாய், ஸ்வார்த்தநிர்
ணயத்தில, அல்லாதார்க்கு அருமைதட்டி யிருப்பதான திருவாய்
மொழி யினர் தத்ததை அருளிச்செய்தது ஆரூயிரமாய்த்து.
* அவாவிலத்தாதி க்கு அநுகுணமான அன்புடனே யாய்த்து
உரைத்தது. (அன்றுரைத்தது) அதாவது, பாஷ்யகாரர் ஸநிதி
யிலே கேட்டு மகம் பண்ணி, அர்த்தவஸத்தயம் பிறந்திருக்கிற
அக்காலத்திலே யாய்த்து இவர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிறறென்கை.

அதின் ஸங்க்யை எவ்வளவென்னில், (இன்பயிசுமாறாயிரம்)

(உ)“அமர்சுவையாயிரம்” என்னும்படியாக(வ)கமாயிருப்பதாய்
*அடியார்க்கு இன்பமாரியாயிருக்கிற இதுக்கு. இன்பயிசுமாறாயிர
மாய்த்துஇவர் அருளிச்செய்தது. இதுவும் அப்படியேயாயிருக்கை;
மூலத்தைப்பற்றி வருகிற ரஸமிதே. அன்புடனே பண்ணுகையா
லே இதுவும் இன்பம் மிகுந்ததே யிருப்பது. இவர்தாம் பெளராணி
கபுத்ரராகையாலே யாய்த்து, புராணரத்ந ஸங்க்யையிலே யருளிச்
செய்தது. (சக)

பதவுரை.

தம் சீரை

ஞானியர்கள் தாம்

புகழும்

வேதாந்தி

நஞ்சியர்தாம்

தம்முடைய குணங்களை

ஜ்ஞானவான்கள்

கொண்டாடும்படியான

வேதாந்தி பென்று ப்ரஸித்தான

நஞ்சியரானவர்

உப்தேசரத்தினமாலே, சஉ-பா. தம்சேர வ்யாக்யாரம். ௧௨௩

பட்டர்	பெரிய பட்டருடைய
நல் அருளால்	விலக்ஷணமான க்ருபையினால்
எஞ்சாத	குறையாத
ஆவமுடன்	ப்ரீதியுடன்
மாறன் மறைப்பொருளை	நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திரு
	வாய்மொழியினர்த்தத்தை
ஆய்ந்து	பரிசீலித்து
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது,
வர்	அழகிய ஸப்தார்த்த ஸந்தர்ப்பங்
	களையுடைய
ஒன்பதினாயிரம்	ஒன்பதினாயிரம் க்ரந்தமாயிருக் .
	கும். (சஉ)

வ்யா.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு அதின்பின்பு பெரிய பட்டருடைய க்ருபையாலே விசேஷித்து, நஞ்சியர், ஆறுயிரத்திற்காட்டிலும் அரைவாசி துடித்திருக்கும்படி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரமாக ஒரு வ்யாக்யாரம் செய்தருளினமடியை அருளிச்செய்கிறார். (தஞ்சேர) இப்பாதியால். அதாவது—திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாரம் பண்ணுகைக்கீடான தம்முடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை ஜ்ஞாதாக்கஸெல்லாரும் ஸ்துதிக்கும்படியாயிருக்குமவ ரென்னுதல். அன்றிக்கே, தம்முடைய ஜகந்மங்களேறுதுவாயிருக்கிற ஆசார்யாதுவர்த்தநாதிகளாகிற ஆத்மகுணங்களை, 'ஆவாய்வாந்—ஆசார்யவாந்' என்னும்படி ஆசார்யபரதந்த்ராயிருக்கிறவிசேஷத்தாலே ஜ்ஞாதாக்கஸெல்லோருங் கொண்டாடும்படியானவைபவத்தை யுடையராய், வேதாந்திகளென்று நிருபகமாயிருக்கிறநஞ்சியரென்னுதலாகவுமாம். இப்போது 'வேதாந்தி' 'நஞ்சியன்' என்கிற விசேஷணத்தாலே, பட்டர், நெடுந்தாரமெழுந்தருளி திருத்துகைக்குப் போரும் பெருமையுடையவரென்று சேர்ந்துகிறான் (நஞ்சியர்தாம்) வேதாந்திநஞ்சியர்தாம்; இப்படிபெருமதிம் விரானநஞ்சியர்தாம்.

கூட உபதேசரத்தினமாலே, சகட-பா, நம்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

ஸ்ரீ—நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளா லேனியிட
பின்பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யதனால்—இன்பா
வருபத்திமாறன் மறைப்பெருனைச் சொன்னது
இருப்பத்து நாலாயிரம். (சகட)
வஸூக்யவாஸூக்யஜீதம் கலீவெவரிசாவஸூ
தோமாரொஷூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்ய
யாரொஷூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்ய
வஸூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்ய
வஸூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்யவஸூக்ய (சகட)

(பட்டர் நல்லருளில்) பட்டருடைய நிர்ஹேதக க்ருபை
யாலே. இவர்க்குபட்டருடைய க்ருபை ந்ருஷ்டமாகப்பவித்தது;
திருவாய் மொழிக்கு வ்யாக்யாநம்பண்ணும்படியாகப் பவித்ததினே.
(பட்டர் நல்லருளில்) (க) “நல்லருள் நம்பெருமான்” என்னுமாபோ
லே. அங்கு திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்தியனுடைய க்ருபை.
இங்கு ப்ரதிபாதி(டி)ப்பாருடைய க்ருபை, அவனுடைய க்ருபை
யைக்காட்டும்விஞ்சியினே இவருடைய க்ருபையிருப்பது. அதுஆயி
ரத்திக்கு அடியாயிருக்கும். இது ஒன்பதினாயிரத்திக்கு அடியாயி
ருக்கும். இதுதான் ஒன்றுக்கு ஒன்பதாயிருக்கிறபடி. (அருளால்
எஞ்சாத ஆர்வமுடன்) இவர்நல்ல வருளாலே இவர்க்கு நலம்.
உண்டாய்த்து. (உ) “நல்லருளினன்” என்னுமாபோலே. இப்படியா
ன அருளாலே யாய்த்து, இவர்க்கு அவங்குசிதமான அபி(வி)நிவே
ஸ்முண்டாய்த்து. எஞ்சல் - சுருங்குதல்.

(ஆர்வமுடன் மாறன் மறைப் பொருளையாய்த் தரைத்தது).
*ஆராதகாதலை யுடையவருடைய ப்ரபந்தத்துக்குத் தகுதியாக.
(க) “ஆர்வம்பெருக” என்னும்படியான அபி(வி)நிவேசத்தாலே (க)
“மாறன் பணித்ததமிழ்மறை” என்னும்படி ஆழ்வாருடையதாய்த்ரா
விடவேதருபமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை கிருபித்து,
தததுகுணமாக வ்யாக்யாநஞ்செய்தது எவ்வளவென்ன; “எரொண்
பதினாயிரம்” என்கிறார். ஏரார்த்த தமிழ்மறைக்குத் தகுதியாயிருக்
கை. இதுஏரார்த்த திருக்கையாவது; ஸப்த ஸந்தர்ப்பத்தினுடைய
சாதார்யத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலுமுண்டான அழகின்
மிகுதியை யுடைத்தாகை. இவர்தாம்வேதார்த்தி கஞ்சியாகை
யாலே வேதார்த்த ஸாஸ்த்ரமானபிரிபாஷ்ய ஸங்க்யையாலே யாய்த்
து இத்தை இப்படி அருளிச்செய்து இவர்க்குநித்தது. (சஉ)

(ச) தி-வாய்-இ-க-க-க- (உ) தி-வாய்-க-க-க- (க) தி-வாய்-க-

உபதேசரத்திணைமலை, சச-பா, நம்பிள்ளை வ்யாச்யாநம்.. ௧௨௫

பதவுரை.

நம்பிள்ளை	நம்பிள்ளையானவர்
தம்முடைய நல் அருளால்	தம்முடைய விலகாணமான க்ரு
	பையினாலே
ஏனிட	நியமித்தருள;
பின்	அந்த நியமநாந்தரம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை	*அபயப்ரதராஜான பெரியவாஜ்
	சான்பிள்ளை
அதனால்	அந்த நியமனத்தினால்
அன்பா	ஸுகருமாய்
வரு	மேன்மேலும் வருகிற
ப	பக்தியையுடைய
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
மறைப்பொருளை	திருவாய்மொழியி னர்த்தத்தை
சொன்னது	அருளிச்செய்தது
இருபத்து நாலாயிரம்	இருபத்து நாலாயிரப்படியாம்.

வ்யா.—நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. அநந்தரம் நம்பிள்ளையுடைய நியோகத்தாலே பெரிய வாசசான்பிள்ளை ஆழ் அருளிச்செய்ததில் மும்முடங்கென்னும்படி இருபத்துநாலாயிரமாக ஒரு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினபடியை அருளிச்செய்க்கிறார்.

(நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருள்களேனிட) ஸுத்தஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகராய், “காரணஸூத்ரம்” கலிவெளிதாவுட்காருண்ய பூர்ணம் கலிவெளி தாவும்” என்னும்படி, தேவவ க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யராயிருக்கிற நம்பிள்ளை, தம்முடைய ப்ரப்யோஜனைக பரதையான * கொள்வதிலையகியருளிர்ந்தவருளாலே திருவாய்மொழிக்கு ஒருவ்யாக்யாநம்பண்ணுமென்று நியமித்தருள, அப்படியே அந்த அநுக்ரஹகரீலமான அவருடைய நியோகத்தை, (க) ஆகியதாதிதி க்ரியதாமிதிபோலவும், (உ) கூறியபணிகொள்வாய்” என்னுமது பேரலவுமெண்ணி, (பின்பெரியவாசசான்பிள்ளை) இப்படி ஆஜ்ஞாபித்தருளினவந்தரம், (க) வ்யாக்யாந

கஉக உபதேசசரத்தினமாலே, சஉ-பா, நம்பிள்ளை வ்யாக்கியாநம்.

ஹி-பரவாநஸ்யி' என்னும்படி அங்குத்தைக்கு அத்வந்த ப்ரதந்த்ரான ஆச்சான் பிள்ளை.

(அதனால்) அந்த ஆசார்ய நியமகத்தைப்பற்ற, இத்தால் ஸ்வயத்தந்தாலே செய்த நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டரையும் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டரையும், வ்யாவர்த்திக்கிறது. (அதனால் இன்பாவருபத்திமாறன் மறைப்பொருளை) ராக(ம) ப்ரபத்தமாயிருக்கு மதக்குவிதியுண்டானால் கடுகப்பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்கையாலே * பாலோடமுதெனவாயிரமான இதுக்கும் அப்படியே ஆசார்யநியமகம் உண்டாகப்பெற்றது. அதினாலே யாய்த்து (இன்பாவருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது) (இன்பாவருபத்தி) ஸமர்த்தவ்யவிஷயஸ்வாரஸ்பத்தாலே, (க).ஸு-ஸு-வ்யு - ஸு-ஸு-கம்" என்னும்படி கிரதிஸய ஸுகருபமாயிருக்கிற பக்தியை, ப்ராப்தருமாய் ஆப்தருமாயிருக்கிற ஆம்வார், மேன்மேலெனப்பெருக்காறுபோலே பெருகிவாராநிற்கிற அந்தப(ஹ)க்தி பலாந்காரத்தாலே அருளிக்கெய்த த்ராவிடவேதமான திருவாய் மொழியின் அர்த்தத்தை இவர் வ்யாக்யாநமாக அருளிச்செய்தது.

(இருபத்துநாலாயிரம்) (பத்திமாறன்) (உ) 'காதல் குருகூர்ச் சடகோபுன்' என்னுமாபோலே இதுதான் இன்பாவருபத்தியடியாக வந்ததாகையாலே, * ஹதூரீ-த - பத்தாம்ருதமாய் அவதரித்ததிதே. இப்படி கிரதிஸயபோக்யமான (மூ)றன் மறைப்பொருளைச் சொன்ன இருபத்துநாலாயிரம்) (க) 'உதூ-வி-ஸு-ஸு-ஹவஸ ராணிஸூகாநாஸூ-தூவாநுஷிஃ - சதுர் கிம்ஸத் ஸஹஸ்ராணி ஸ்லோகாநாமுக்தவாந்ருஷிஃ' என்னுமாபோலே இதிறா ஸஸ்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயண ஸங்க்யையாய்த்து இவர் இப்படியருளிச்செய்தது. (இன்பாவருபத்திமாறன் மறைப்பொருளை) * இராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளத்தின் படியாயிதே இருப்பது. ஆகையாலே வ்யாக்யாநமும் தத்துல்யமாயிருக்கை. 'ஸ்ரீராமாயணமென்றும் திருவாய்மொழி பென்றும் இரண்மேலா ப்ரபத்தங்கள் உண்டு' என்றிதே இவற்றினுடைய ஸாம்யமிருப்பது. (உக)

உபதேசரத்தினமாலே, ச.ச.பா, தெள்ளிய வ்யாக்யாரம், ௧௨௪

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறி தன்னை
வள்ளல்வடக்குத் திருவிதிப—பிள்ளையிந்த
நாடறிய மாறன மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது
ஈடுமுப்பத் தாறாயிரம், (சச)

பெணுத்தநாநவிஜநாநநுமூணுதாயா
ருஜெயபயநுநிநாவஸுடவெஹவெத |
வித்யவ்யுபாயிஸுஜிநிசஜெஸ்யவெயம்
மருஜெஸ்யிஷஸுஸுமெஜெஸுஷிசமெநாதி || (சச)

பதவுரை.

நம்பிள்ளை	நம்பிள்ளையினுடைய
தெள்ளியதாம்	தெளிநதும் ஸாராஸார விவேகஜந
	கமுமாயிருக்கிற
செப்புநெறிதன்னை	ஸ்ரீஸூக்திக்கரமத்தை
வள்ளல்	உதாரரான
வடக்கு	வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை பென்ப
	வர்
இந்தநாடு	இந்தவுலக;
அறிய	தெரிந்து கொள்ளும்படி
மாறன் மறைப்பொருளை	நம்மாழ்வாருடைய வேதரூபமான
	திருவாய் மொழியினுடைய அந்
	த்தத்தை
நன்கு	வ்யக்தமாகத் தெரியும்படி
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது
ஈடு	வ்யங்க்யார்த்தப்ரதாநமான
முப்பத்தாறாயிரம்	முப்பத்தாறாயிரப்படியா யிருக்கும்.

அவ;-நாற்பத்து நாலாம்பாட்டு. அநந்தரம் நம்பிள்ளையுடைய
திவ்யஸூக்திக்கரமத்தை வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை ஜகத்ப்ரஸித்த
புமாம்படிதிருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநமாக அருளிச்செய்தது, ஈடு
முப்பத்தாறாயிரமென்கிறார்.

(தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை) ப்ரஸங்க கம்
பிரமாய்ஸாராஸாரவிவேக சதுரமாயிருந்துள்ள நம்பிள்ளையுடைய

கஉஅ உபதேசாத்தினமலை, சச.பா, தென்னியதா வ்யாக்யாநம்.

திவ்யஸூக்தி க்ரமத்தை 'செப்புநெறிதன்னை' என்கையாலே அவர் அருளிச்செய்த மார்க்கமொழியத் தமக்கொரு மார்க்காந்தர் மில்லை யென்று தோன்றுகிறது. (க) "மாராபுரணிக்ருதவித்ருதய: - குருப்ரமணீக்ருதகித்தவ்ருத்தய:" என்னும்படியிறே இவர் ஆசார்யவர அடியொற்றி நடக்கும் க்ரமம்.

(வள்ளல வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை) ஸம காலத்தில் வர்களை யொழிய, பின்புள்ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குப்படி க்ரம தலதமாக எழுதி உபகரித்த ஓளதார்யத்தையுடைய வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை, (இரதநாடறிய)(உ)"நாடுகரமுநன்கறிய" என்னுமாயேலே விசேஷஞ்ஞரோடு அவிசேஷஞ்ஞரோடுவாசியற ஒரு நாடாக அறிந்து ஈடுபடுமபடி, (மாறன் மறைப்பொருளை) ஆழ்வாருடையகாய் வேதரூபமானதிருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை* (உ) "மாறனசெந்தமிழவேதத்தின்செழும்பொருளை" என்னக்கடவதிறே

(நாடறிய நன்குரைத்தது) அவர் * ஊருநாடுமுலகமுந்தமமைப்பேலேயிருக்கும்படி திருவாய்மொழி பாடினாற்போலே இவரும்நாடறியவாய்த்து, ஈடுநன்குரைத்தது அதாவது ஆனைக்கோலம்செய்தாப்பேலே ஸுவ்யக்தமாம்படி அருளிச்செய்தது, (சுடுமுப்பத்தாறாயிரம்) பெரியவாச்சாண பிள்ளை வ்யாக்யாநத்தைக்காட்டிலும் பன்வீராயிரம் அதிகமாம்படியிறே இவர் அருளிச்செய்தது. (சுடு) என்பது-பொருள். மாறன் மறைப்பொருளைஈடுபடுமபடியிறே அருளிச்செய்தது. "இதுதான்ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் கட்டளையிடே" என்றிறே அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்தருளினார். அந்தக் கட்டளையிலேயாய்த்து அருளிச்செய்தது (ச) "மாராபுரணிக்ருதவித்ருதய: - குருப்ரமணீக்ருதகித்தவ்ருத்தய: யோஜித:" என்றிதபடியே இங்கும்ஸ்ருதமான அர்த்தத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. கம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை யிறே இவர் எழுதியருளினார். "எழுது எரார் தமிழ்வேதத் திடுதன்னை" என்று இவாமேலே அருளிச்செய்கையாலே இவர்க்குலேககாந்வயமாத்ரமே யுள்ளது; இதுதான் ஸ்ருதப்ரகாஸிகைக்கு முன்னே அவதரித்ததானுதும் பின்புள்ளார் இதன்படியை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யக் குறை யில்லை.

(சச)

(க)

(உ) தி-பதனா-ச,

(உ)

(ச)

தேசாத்தினமாகில், கடுபா, அன்போடு வ்யாப்யாகம். கஉக

அன்போடழகிய மணவாளச் சீயர்
புனபோருங் கறற்றிநது பேசுகைக்காத்—தம்பெரிய
போதமுடன் மாறன் மறையின் பொருளுரைத்தது
ஏதயில பள்ளீராயிரம் (சுரு)

வயூதந நலிஜநாந ஸ்மயஸ்தாபா
ரஸ்யோவபஸ்ய ஸ்மயஸ்தாபா ஸ்மயஸ்தாபா
வ்யூதந நலிஜநாந ஸ்மயஸ்தாபா
ஸ்யோவபஸ்ய ஸ்மயஸ்தாபா ஸ்மயஸ்தாபா (சுரு)

பதவுரை.

பாடு	(ஜங்கனிடத்தில) பீரதியுடன்
மணவாளச்சீயர்	வாழ்கேஸரி யென்பவா
பாடு	பிறைசுத்தி லுள்ளவாகுறும்
அறித்து	அப்பயித்து
பேசுகைக்காத்	தெரிந்துகொண்டு
தம்	பிறைசுத்திபுத்திபுத்தி
பெரிய போதமுடன்	தம்முடைய
மாதல் மறையின் பொருள்	மயமத்தான ஜநகத்தினால்
உரைத்தது	கமமாப்யாசுநாநிச்செய்த திருவா
ஏதம இல	யமொழியினர்த்தத்தை
பள்ளீராயிரம்	உரைசுத்திபுத்தி அருளிச்செய்தது
	தோஷமில்லாத
	பள்ளீராயிரப்படியாம். (சுரு)

வ்யா.—காற்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இனி வாழ்கேஸரி அழகிய
மணவாள ஜீயர் தம்முடைய அதிசயிதமான் ஜநகத்தாலே திரு
வாய்மொழியின் அருத்தத்தைபுரைத்ததுபன்னீராபிரம் என்குறர்,
(அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்) திருவாய்மொழியில் தமக்குண்
டான ப்ரேமம்பெருக்கவாய்த்து அருளிச்செய்தது, “வ்யூதந
ஸ்யோவபஸ்ய - பாஷ்யபக்தி ரகுகதத்” என்றுமார்போலே. அன்
றிக்வே “அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்” என்றுசேதநர் பக்கல்

௧௩௦ உபதசரத்தினமாலே, சக-பா, பெரியவாச்சான் வ்யாக்யாநம்

மு—பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய
அருளிச்செயல்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போ
தருளிச்செயலாய்த்தறிந்து

புரையெணவாழ்மவாழ் விவாமகோதரம்

டிகாடுகூதாய்க்கையுடையபுரையாழ்வாரை

தெனெனவதெனும்மஹாதேவம்மதிமகோதரணம்

தொகொவபெரு வாகையுடைய நாவிரஜா. (சக)

வாதஸல்பாதிசுபத்தாலே அருளிச்செய்தாரெனவாம, (க) “நெ
றியுள்ளியுரைத்த கணக்கறு நலத்தனன்” என்னுமார்போலே

(பின்போருங் கற்றறிந்து பேசுகைக்கா) பின்புள்ளாரும் இத்
தைக்கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்குமிதே. அதுக்கு அது
குணமாகப் பின்புள்ளாரும் இத்தை அப்பளித்து அதில் தாப்பாய
ங்களை நன்றாக அறிந்து பார்த்திபாதம் பண்ணவல்லராய்படியாக,
இத்தையொழிய நாலுவ்யாக்யாந முண்டானாலும் ஸப்தார்த்த நிர்
ணயத்துக்கு இத்தைக்கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டுமிதே (தம்பெ
ரிய போதமுடன்) திருவாய் மொழியைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல தம்
முடைய மஹத்தான புத்தியாலே.

(மாதன் மஹயின் பொருளுரைத்தது) ஆழ்வாருடைய திரு
ப்பவளத்திலே அவதரிக்கையாலுண்டான அதிசயத்தை யுடைய
தாய், தர்மவிடவேதமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை (உரை
த்தது) உரையாக;- பாரதிபிப வ்யாக்யாநமாக அருளிச்செய்தது.
(ஏதமில் பன்னிராயிரம்) * ஏதமில்லாயிரமான இதுக்கு ஏதமில் பன்
னிராயிர மாய்த்தது. ஏதமில்லாமை-குற்றமற்றிருக்கை. அதாவது
ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்பெல்லுகை. இதுதான் பிள்
ளானுடையவ்யாக்யாநத்தில் விருணமாய், ஆச்சான் பிள்ளை வ்யாக்
யாநத்தில் அர்த்த(ப-4)மாய் இப்படி ஏற்றி இறக்கியிதே அருளிச்
செய்தது. ஆகையால் அதிஸங்கரஹமும் அதிவிஸ்தாரமுமில்லை
யென்றபடி. ஏதத் தைக்கையக்கு அதுகுணமாகிலிவினைப் பரமான
முண்டாகில், தத்ஸங்கையாக அருளிச்செய்தாரென்று நிர்வஹிக்க
க்கடவது. (சக)

உபதேசரத்தினமாலே, சக-பா, பெரியவாச்சான் வ்யாக்யாநம்கூகி

பதவுரை.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை	அபயப் பதராஜர்
பின்பு உள்ளவைக்கும்	திருவாய் மொழிதவிர மற்றுமுள்ள
	திவ்யப் ப்ரபந்தங்களுக்கும்
தெரிய	விஸதமாக
விபாக்கியைகள்	வ்யாக்யாநங்களை
செய்வார்	செய்ததினால்
அரிய	தாமே ஆராய்ந்தறிகைக்கு அஸாத்தப்
	மான
அருளிச்செயல்பொருளை	ஆழ்வார்கள் க்ருபையுடன் திருவாய்
	மலர்ந்தருளிய திவ்யப் ப்ரபந்தங்க
	ளின் அர்த்தங்களை
இப்போது	இக்காலத்திலுள்ள
ஆரியர்கட்கு	ஆசாரயர்களுக்கு
அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
அருளிச்செயலாய்த்து	பரேசுபதேசம் பண்ணும்படி
	யாபிற்று (சக.)

வ்யாநாற்பத்தாரும்பாட்டு. பிள்ளான் நஞ்சேயரென்றுதொடங்கி, த்தேசித்தவடைவே த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணினவர்களையும் தத்த்ரந்த ஸங்க்யைகளையும் இவ்ளவாக தர்ஸிப்பித்தருளி, இவிரி ததங்கோபாங்கங்களுளான மற்றை அருளிச்செயல்களுக்கும் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார் இன்னாரென்னுத்தையும் அருளிச்செய்வாராய் அப்படியே அவை எல்லாவற்றுக்நம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாநம் செய்தருளின படியைம் அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

(பெரியவாச்சான் பிள்ளை) அவர் குமாரரான நாயனாராச்சான் பிள்ளையும் நாலுநாச்சான் பிள்ளையும் உண்டாசைவாலே "பெரியவாச்சான் பிள்ளை" என்று இவ்வாறே சேஷிக்கிறது. (பின்புள்ளவக்கும் தெரிய) ஸடகோப வாக்யமபமான திருவாய்மொழியை யாழிந்த திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி, திருமடல்களிறுக் வுண்ன திவ்யப் ப்ரபந்தங்கள் இருபத்து மூன்றுக்கும் (தெரிய விபா

மு.—நஞ்சியர்செய்த வியாக்கியைகள் நாவிரண்டுக்கு
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே—தஞ்சிரால்
வைபகுருவின்றம்பி மன்னுமணவாளமுநி
செய்யுமவை தாமுஞ் சில. (ச௭)

கெஷாஹிஷேவ விவ்யகிஃ ட்ரவிஷ, மஜாநாஃ
வெஷாநிவிவிபாவிதாநவ-நஸூரெஷாடி
புஜோஹாரபவா ஜெந்ஜயகூரொஹா
ஸூனஜோவபந்ய-மிநா கவித, ஸூக, ஸூகீ. (ச௭)

க்கியைகள் செய்வால்) தமமுடைய பரஸமருதயேக பாயோஜ
நதையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி வ்யாக்யாநம்செய்தருநாக
யால். (அரிய அருளிச்செயல் பொருளை) (அ) “அரியவினனிசை”
என்றும் (உ) “அறிவிததே னுழ்பொருளை” என்றும் சொல்லும்
படியாயிதே அருளிச்செயல்களினுடைய ஸப்தார்த்தங்களின் அரு
மை யிருக்கும்படி. (ங) “செஞ்சொல்கனி” என்றும், (ச) “செலிக
கினியசெஞ்சொல்” என்றும் (ரு) “செஞ்சொலா லெடுத்ததெயவ
நன்மாலை” என்றும் (க) “செந்தமிழ்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ஶ்ரவண மையமெய்தித்து, நிரதிஸய போக்யமாய், த்ராவிடப
ஷை பென்னுமத்தால் அதி ம்ருதுக்களாய அதவவ அதிஸுஸப
மாயிருந்ததேயாகிலும், தாதபர்ய நிர்ணயத்தில்வந்தால் அத்பந்த
தூர்க்ரஹமாயிதே யிருப்பது.

இப்படி அருமை பெருமைகளை யுடைத்தான அருவி
செயல்களின் அர்த்தமானது, (ஆரியர்க்கிப்போது) ஆச்சான்
பிள்ளைக்கு இவ்வருகிலுண்டான ஆசார்யர்கள் எல்லார்க்கும் (இப்
போது) இவர் வ்யாக்யாநம் செய்தருளின பின்பென்னுதல். அன
திக்ஷே தமக்கு ஸமகாலத்திலவர்களையுள்ளவர்களுக்குக் கென்னு
தல், அப்போது அவர் அப்படி செய்தருளுகையாலேயாய்த்து இப்
போது இப்படி அருளிச்செய்யலாய்த்து. (ஏ) “அரியது எனினாகும்”
என்னுமபடி அவர் ப்ரஸாதத்தாலே (அருளிச்செயலாய்த்தறிந்து)
அதாவது அதி தூர்க்ரஹமான வர்த்தங்களை இவர் வ்யாக்யா
நிதேஷிக்கனாலே நன்றாக அறித்து அதனை ஸ்வாநுபவருபமாக
வும் ப்ரோபிதேஸ ரூபமாகவும் அருளிச்செய்யும்படியாய்த்து. அல்
லாத ஆசார்யர்களிற் காட்டில் இத்தே இவர்க்கு வைபவம். (ச௭)

உயர்தரத்தினமாலே, சௌ-பா, நஞ்சியர் வ்யாக்யாநம். ௧௩௨

யதவுரை.

- நாவிரண்டுக்கு
நஞ்சியர்செய்த வியாக்கியைகள் நஞ்சியர் செய்தருளின வ்யாக்யாநம்
நற்குணமு
- எஞ்சாமை
யாவைக்கும்
இல்லை
வையகுருவின் தம்பி
- மன்னு
- மணவாளமுனி
தம்சீராவ
- செய்யும்
அவைதானும்
- கில
- கிலதிவ ப பிரபந்தங்களுக்கு,
ஸங்கோசமற
ஸகலதிவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும்,
கிடையாது
பிள்ளைவாகாகார்யருடைய திரு
த்தம்பியாரும்
திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் பொருத்த
முடைய
ஆசிரிய மணவாளசீயரும்
தாமுடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்க
ளாலே
செய்தருளின
அந்த திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாந
ங்கள் தானும்
கிலவற்றுக்கே யுள்ளது. (சௌ)

வ்யா. — நார்பத்தேழாம்பாட்டு. இதிலே நஞ்சியர் தொடக்க
மான வாகார்யர்களுக்கும் சிறிது ப்ரபந்தத்துக்குவ்யாக்யாநம் செய்து
தருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

(நஞ்சியர் செய்த வியாக்கியைகள் நாவிரண்டுக்கு) என்று
அதாவது — பெரியவாக்களே பிள்ளையைப்போலே அபேஷ திவ்ய
ப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையன்றிக்கே, அவுத்த
லே நாவிரண்டு ப்ரபந்தங்களுக்காய்த்து அவர்முன்னே வ்யாக்யா
நம் செய்தருளினதென்கை. (நாவிரண்டுக்கு) என்று வ்யாக்யாநித்த
தே(௧-௧)ஸமன்னு. ஒரு முழுச்சொல்லிருக்கிறபடி, அதாவது
அஸ்பத்திலே நாற்ப்யம். மேலும் கிலவென்றிறே யருவிச்செய்தது
இவ் தாம் செய்தருளினதாய்க்கண்டது திருப்பாவைக்கும் கண்ண
துண்டுகுத்தாம்புகுமிறே யுள்ளது. பின்னையு முண்டாகில் கண்ட
கொள்வது.

ARA PUBLIC

163

கருணா உபதேசாத்தினமாலே, சள-பா, நஞ்சேயர் வ்யாச்யாநம்.

(எஞ்சாமையவைக்கு மில்லையே) அதாவது - ஸங்கோசமநைகல திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாச்யாநம் செய்தருளவில்லை பென்றபடி. இல்லையே என்று தேற்ற மிருக்கிறபடி. எஞ்சுதல - ஒழிதலும் சுருங்குதலும். (க) 'எஞ்சாமையிறதடக்கி' என்னக் கடவதிறே (தஞ்சோல் வைபகுநவிசையமபி) அருளிச்செயலிலே வந்தால் அல்லாத வாசார்யர்கள் எல்லாரையும் காட்டிலும் அத்யந்தாஹுதத்தையுடையராய்படியான தமமுடைய ஜஞாநாதி கல்பாண குணங்களாலே "காத்தகுணவாளா" என னுமாபோலே தஞ்சோலேயாய்த்து இவரும் சிலவறுக்குச செய்தருளினது. "மன்னுபதினம் மறைப்பொருளும் மாறனசோ, தன்னு மதராகவி சொற்பொருளும், அன்னகடைத, திங்கணமுகவலலியுரை செம பொருளுத் தென்முடும்பை, எங்கணமணவாளாக்கிறை" என்னும் படியிறே இவற்றில் இவருடைய அவகாஹுத மிருப்பது.

(வைபகுநவிவின்றம்பி) இதுக்கெல்லாமடி, அவர் பின் பிறப்பாய்த்து. அதாவது பின்னாலே காசாரயரென்று ப்ரஸித்தியையுடையானவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனரென்கை. இவர்க்கு அதிசயாவஹமான ஸம்பந்த மிருக்கிறபடி. * ராமாநுஜனென்னுமாபோலே, இவர்க்கும் ஜகத் குருவராதாஜ ரென்றிறே நிரூபகம். "தம்பியுடன் றுசாதியானு னும்" இத்யாதி. (மன்னுமணவாளமுனி) இவ்வர்த்தத்தில் பெருநத்தமுடையவராய், வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சேயரென்று நிகழிவின்ற நிரூபகத்தை யுடையாரானவர், இப்படி திருநாமத்தை யுடையாரான இவர்கள் இருவரும்.

(செய்யுமவைதானஞ்சில) இவர்களாலே செய்யப்படும் வ்யாச்யாநங்கள் தானும் சிறிது ப்ரபந்தங்களுக்கென்றபடி. (அவைதானும்) என்று தீழிலவற்றோடே ஸமுச்சயிக்கிறது. திருப்பாவைக்கும் கண்ணிதன் சிறுத்தாம்புக்கும் நாயனார் செய்தருளினதாயும் திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேஸவ்யாச்யாநம் ஜீயர் செய்தருளினதாகவுங் கண்டது. இன்னமும் இவற்றையொழிய உண்டாகிவங் கண்டுகொள்வது.

உபதேசரத்தினமலை, சஅ-பா, சீரார் வ்யாக்யாநம். ௧௧௫

மூ.—சீரார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையெழு

தேரார் தமிழ் வேதத் திடுதன்னைத்—தாருமென

வாங்கி முன் நம்பிள்ளை ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத்

தாங் கொடுத்தார் பின்னதனைத் தான். (சஅ)

காங்கு ஷ்வபாடிவிதாஃ ஸ்வெவரிவெடி

வ்யாவ்யாஃ ஷ்வபாடிவிதாஃ ஷ்வபாடி

சூராயபெஸிகவாஃ க்லெவெரிபாவாஃ

பூரடிதூராயவமஃ ரொடிபரோநவெதாஃ (சஅ)

சீர் ஆர்

வடக்குத திருவீதிப்பிள்ளை

ஜ்ஞாநாதிருணை ஸூர்ணரான

நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை யெழுந்

தருளியிருக்கிற திருவீதிக்கு

வடக்குத் திரவீதியிலெழுந்த

ருளியிருக்கையால வந்த திரு

நாமத்தையுடைய வடக்குத் தி

ருவீதிப்பிள்ளை

எழுது

ஏரார் தமிழ்வேதத்து ஈடுதனை

எழுதின

திருவாய் மொழியின் கிறந்தவ்யாக்

யாநமான முப்பத்தாறுபிரப்படி

யென்னும் ஈட்டை,

முன்

நம்பிள்ளை

தாரும்என

வாங்கி

தாம்

பின்

அதனைத்தான்

ஈயுண்ணிமாதவர்க்கு

முற்காலத்தில்

நம்பிள்ளைகள்

கொடுமென்று

அவர்கையில் சின்னம் வாங்கி,

அந்த நம்பிள்ளை தாம்

பிற்பாடு

அந்த ஈட்டையே

ஈயுண்ணியென்னும் திருவம்சத்தி

லவதரித்த மாதவப் பெருமானாக்

கு

கொடுத்தார்

கொடுத்தனர்.

௯௩௯ உபதேசரத்தினமலை, ச.அ.பா, சீரார் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா — நாற்பத்தெட்டாய்பாட்டு, ஆகக் கீழ் தாம் பன்னின் பர ரஜ்ஞா நுபுமிக வியாக்கியைகள் உள்ளதெல்லாமென்றத்தை உபபாதித்தருளினவா, “நம்பினைசெப்புகெறி” என்றுப் ப்ரஸ்துத மாய் ஸகலதிவ்ய ப்ரபந்த வயாகயாநாத்தகனையும் தனக்குள்ளே உடைத்தாம்படியிருப்பதாய், ஏதத் ஸ்வணத்தாலே எல்லாம் ஸ்ரவித்ததாம்படியான ஸ்ரஷ்ட்ட்யததையு முடைத்தான சட்டி னுடைய வரவாறறையும் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள் ளம்பற்றி அத்கையும் இரண்டு பாட்டாலே எல்லாரும் அறியும்படி “இவரீடளித் கற்கேய்த்தம” தவர்” என்று சொல்லுகிறவடைவே அருளிச்செய்கிறார்.

(சீரார்வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை) இவர்க்குச் சீரார்ந்திருக் கையாவது-ஆசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே அவர் அருளிச்செய்த அாத் தவிஸேஷங்களை யெல்லாம் தெரிந்தெழுதி எல்லார்க்கும் உபகரித் தும்படியான ஜ்ஞாநாதிசுணபூர்த்தியை யுடையராயிருக்கை. அன் றிக்வே, திருவிதிக்கு விசேஷணமானபோது (க) “சீரார்நெடுமறுகு” என்னுமாபோலே இவர் தொடக்கமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் பூ ண்மாயிருக்கும்தென்றுமாம். (வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை) நடு வில் திருவிதிப்பிள்ளையு முண்டாகையாலே அவரில் வ்யாவ்ரு த்தி; அவா எழுந்தருளியிருக்கிறதாக்கு வடக்குத் திருவிதியிலேபா ய்த்து இவர் எழுந்தருளியிருக்கிறது. அதுதான் தவராசன் துறை க்கு அருகான ஆகேசவப்பெருமாள் கோயிலுக்கு அடுத்த அணி த்தாயிருக்கும். இப்படி வ்யாவருத்தமான ஸ்தலத்திலேபாய்த்து இவர் வ்யாக்யாநம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருப்பது ஆகையால் அதுவே நிரூபகமாய்த்து இவர்க்கும், இவர் ஆசார்ய னான நம்பிள்ளைக்கும் மட்டத்திருவிதிப்பிள்ளையென்றிறே நிரூபகம். (உ) “கோயிலில் வரீழும் வைட்டணயன்” என்னுமாபோலே. இப் படி ஜ்ஞாநவர்த்த(ப-உ) கமானதேசத்தை யிட்டு நிரூபிக்கும்படியாக விருக்கிறவீவர் (எழுது ஏரார்தமிழ் வேதத்திடுதண்ணைத் தாருமென வாங்கி) அதாவது நம்பிள்ளைசெப்பு நெறிதண்ணையிறே இவர்எழுதி யது, ஆகையாலே எழுதினவங்வய மாத்ரத்தைக்கொண்டு பிள்

உயிர்சூத்திரமாவது, சஅ.பா, சேரர் வ்யாக்யாநம். ௧௩௭

னான் முதலானாரோடே ஸஹபடிதராய்த்து. இத்தால்முமுதாம் நம். பிள்ளையுடைய திவ்யவஞ்சுத்தியிறே.

(ஏரார் கமிழுவேதத்தினை) “ஏரார்ந்ததமிழ்மறை” என்கிற படியே, லிஷணமான ஸப்தாத்த ஸநகர்ப்பாங்களால் வந்த அழகின மிகுதியை யுடைய த்ராவிடரூபமான வேதத்தினுடைய, வயாக்யாநத்தை, திருவாய்மொழி சுடுதான் ஆணைகோலம் செய் தாற்போலே அத்யாகாஷிகமாயிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்றி ஏரார்ந்திருக்கை சுட்டுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்.

(சுடுதனைத்தாருமெனவாங்கி) இப்படி அதிமநோஹரமாய்ப்படியான சுடுமுப்பத்தாறுயிரத்தையும் எழுதி, நம்பிள்ளை ஸந்தியிலே வைக்க, அப்போது அத்தை அவிழ்த்துத் திருக்கணசாத்தி, போதவும் உகந்தி, ஆனாலும் நம்முடைய காலத்திலே நம்முடைய அதுமதியுயிர்நிற்குக எழுதினீர், இப்படி எழுதினநம்முடைய க்ரந்தத்தைத் தாருமென்று அவர் திருக்கையில் நின்றம்வாங்கி, (முன்நம்பிள்ளை) முற்காலத்திலே நம்பிள்ளை, அதாவது ஸிஷ்யாசார்பு, ஸம்வயவஹார க்ரமம் நன்றாக நடந்து போருகிற பூர்வகாலத்திலே அந்தக்ரமத்தை நன்றாக நடத்திப் போருகிற நம்பிள்ளை, (சுயண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார் பின்) தம்முடைய ஸந்தியிலே வைத்தபின்பு, சுயண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார்.

அதாவது சுயண்ணியென்கிற குடியிலே அவதரித்தவராய், தம்முடைய திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த வந்தரம், மாதவப்பெருமானென்று தமக்கு ஆதாரபரான நஞ்ஜியருடைய திருநாமத்தைச் சாததப்பெற்றவராய், தமக்கு அத்யந்த அபிமத விஷயமாயிருக்கிற வர்க்கு. (தாங்கொடுத்தார் பின்) “மாதவகிஷ்யச்” என்றும் “சீமாதவனடிக்கன்புசெய்யும்” என்றும் அத்தையே நிரூபகமாகவுடையராய் திருவாய்மொழிக்கு முப்பத்தாறுபிரம் க்ரந்த ஸங்கையாய்ப்படி உபந்யஸித்தருளின தாம், இவர் இப்பேறபெறும்படி கொடுத்தார். அதமதாம் ஸ்வத்தைத் தம் தாம் வேண்டினவர்களுக்கு விசியோகிக்குமாபோலே “இத்தை ஒருவர்க்கும் ப்ரகாஸியாதே அதுஸத்தித்துக்கொண்டுபோகும்” என்று அவர் கையிலே காட்டி

கூட அ உபதேசரத்தினமாலே, சக-பா, ஆங்கவர் வ்யாக்யர்மம்.

மூ—ஆங்கவர்பால்பெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை

தாங்குகொடுத்தார் தம்மதனார் தங்கையிள்—பாங்குடனே

நா லூர்பிள்ளைக்கவர்தாம் நல்லமகனூர்க்கவர்தாம்

மேலோர்க்கீந்தா ரவரே மிக்கு (சுக)

தரங்கராயவஃ பஃதரஃபரஃகரஃதரஃதீஸஃபஃதரஃ

ஸொஷலிசீய கரூணாவு வராமலவ்ஞரெஃ

வெளிவிடக்கூடியது வரலாறு:

பெயராத நானுஜிவ்யகூடாதீவதெய்யம், (சக)

டிக்கொடுத்தார் மாதவப்பெருமானுக்கு இந்த மஹாதேசுவர்யத்
தைக் காட்டிக்கொடுத்தார். (பின்) அவர் திருமுன்பே வைத்த
அநந்தரத்திலே (அதனைத்தான்) அப்படி அனாமதியின்றிக்கே எழு
தின க்ரந்தத்தைத்தான். முழுச்சொல் இருக்கிறபடி. ஆகையால்
இப்படி சீரியதான அர்த்தத்தை ஸ்ரீமாதவரிடத்திலே மேலெல்லாம்
க்கும் உதவும்படி சேமித்து வைத்தருளிராய்த்து. (சஅ)

பதவுரை.

ஆங்கு

அந்தக்கோஷ்டியிலே

அவர்டால்

அந்த நம்பிள்ளைபிடத்தில் நின்றும்

பெற்ற

(சட்டை) லபித்த

செரியாழ்வானப்பிள்ளை

ந யுண்ணி மா தவப்பெருமாள்

தாம்

தரம்

தம்மகனூர் தம்

தம்முடைய திருக்குமாரரான பத்ம

நாபப்பெருமானுடைய

ஊக்டிஸ்

இருக்கையில்

கொடுத்தார்

(அந்த ஈட்டை) ப்ராஸாதித்தீராளி

அர்: *

அவர்தாம்

அந்த பத்மநாபப் பெருமாள்தாம்

பாங்குடனே

ஆறுகல்யத்தினுள்

உபதேசரத்தினமாலே சகலா, ஆங்கவர் வ்யாக்யாநம், கருக

நாலூர்பிள்ளைக்கு

நாலூர்பிள்ளைக்கு (ப்ராஸாதித்தரு
ளினார்)

அவர்தாம்

அந்த நாலூர்பிள்ளைதாம்

நல்லமகனுக்கு

ஜ்ஞானாதிகளினால் விலகூணராய்

தம்முடைய திருக்குமாரரான

நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு (ப்ராஸா

தித்தருளினார்)

அவரே

அந்த நாலூராச்சான் பிள்ளையே

மிக்கு

அதியுயித்து

மேலோர்க்கு

மேலுள்ளவர்களுக்கு

சந்தரர்

கொடுத்தருளினார். (சக)

வ்யா.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு இப்படி நம்பிள்ளையுடைய
ப்ராஸாதத்தாலே சிறியாழ்வானபிள்ளையென்று திருநாமத்தை
யுடையரான சுயண்ணிமாதவப் பெருமாளுக்கு ப்ராப்தமான சுடா
னது, தம்முடைய ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையளவும்
ஸம்ப்ரதாயமாக நடந்துவந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (ஆங்க
வர்பால் பெற்ற சிறியாழ்வானபிள்ளை) என்று, (ஆங்கு) திவ்ய
கோஷ்டியா யிருக்கிற அவர் திருமுன்பே, அன்றிக்கே, வடக்
குத்திருவீஜிப்பிள்ளை திருக்கையில் நின்றும் வாங்கின அத்தஸை
யிலேயெனனவுமாம்.

(அவர்பால் பெற்ற) அந்த கோஷ்டிக்கு நாயகமாய்
அந்த சுட்டுக்கு ப்ரதாந வக்தாவான அந்த நம்பிள்ளையிடத்தி
லே நிதிபெற்றும்போலே * உறுபெருஞ்செல்வ மடியாக வந்த
அர்த்தத்தைப் பெற்றவராய்த்து இவர்தாம், ஒரு தேசமும் தேஸி
களும் கோஸமுமிருந்தபடி, (சிறியாழ்வானப்பிள்ளைதாம்) இவரு
டைய சிறுபேர் இருக்கிறபடி. இப்படியான இந்த நிதியைப்பெற்
றுடைய தாம்கொடுத்தார் தம்மகனார் தம்மகையிலு;- ஸஞ்சிதங்காட்
டுவாரைப்போலே மாதவப் பெருமானான தாம், பத்மநாபப் பெரு
மர்வென்று நிருபகமாயிருக்கிற தம்முடைய குமாரர் கையிலே
காட்டிக்கொடுத்தார்.

௯௦ உபதேசரத்தினமாலே, சக-பா, ஆங்கவர் வ்யர்த்யாநம்.

அதாவது அவர்க்கு, ௪௮ முப்பத்தாறுபிறத்தையும் ப்ரஸாதித்
துப்பின்பு அவர் திருக்கையிலே திருவாராதாமாயிருந்த ஸ்ரீகோ
ஸ்தையுங் காட்டிக்கொடுத்தா ரென்கை. ஆகையிறே "மாதவ
பத்பநாப" என்றது. இப்படி இவர்கள் இரண்டுபேர் ஒருடைய
வாலத்திலும் ஓராண்வழியாய் உபதேசித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகோ
ஸ்தையும் ப்ரகாசிப்பியாமல கோயிலாழ்வாரிலே திருவாராதா
மாய்ப் பேணிக்கொண்டு பிள்ளையுடைய நியமத்தின்படியே
கூடந்துபோந்ததாய்த்து திருவாய்மொழியின் ஈடுதான்.

இப்படி நிதியை கோக்கிக்கொண்டு போருமாபோலே இப்போ
கோக்கிக்கொண்டு போந்ததுதான் பெருமான்கோயிலில் பட்ட
கள் திருவீதியில் திருமாளின்கையிலே யாய்தது. (புங்குடே
நாலூர் பிள்ளைக்கவர்தாம்) அதாவது பதமராபப் பெருமாள் தி
வாகளிலே ஆஸ்ரயித்தது, அவரை பரணிபாத நமஸ்கார ப்ரியவா
ருகளாலே *குருக்களுக்கதுகலராய், அவரை மிகவும் உகக்க
ண்ணி, இப்படி பல் ஸாதக ஸாஸ்த்ருஷ்டியை யுடையராய் இருக்க
நாலூர் பிள்ளைக்கு ப்ரணிபாத ப்ரஸங்கராயிருக்கிற பத்மநாபப்
பெருமாள், ஈட்டை இவர் ஒருவர்க்குமே ஓராண்வழியாக முடிபு
ந்தது போந்தபடியே ப்ரஸாதிபதமாக இவரைப் பேரருளாளப்
பெருமாள் திருமுனபே கொண்டிபுக்கு, ப்ரமாண புரஸ்ஸரமா.
சூழரவுகொண்டு செல்லவேணுமென்று ஸ்ரீ சடகோபனை அர்ச்ச
முனே இவர் திருமுடியிலே ஊனறவைக்க, அவர் அதனை ஒரு
ர்க்கும் வெளியிடாமெக்குணன்றவைக்கிற ஆகாரத்தைப் ப்ரா
ஜ்ஞரான இவர் ஆற்றிந்து, பெருமாள் திருமுகமண்டலத்தைப் ப
த்திதம் திருமுடியிலேவைத்த அந்தச்சடகோபனை (க) "அருளா
திருவடி பூன்றினவர்" எனனுப்படி தாம் திருக்கையாலே ஊன்
ஊம்ஜனாபண்ண, அது, ஸர்வஜ்ஞரான, பெருமாள் திருவுள்

சுசு உபதேசரத்தினமலை, ௫௦-பா, நம்பெருமாள் வ்யாக்யாநம்

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார்நாடு தம்முடைய பரீத்யதியாயம் தோற்ற
சீயர் நம்பிள்ளை என்பர் 'நம்' என்றபதத்தைச்சீர்த்து

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நாடு
சீயர்நம்பிள்ளை என்றருளிச்
செய்வார்கள்

அன்புடையோர்

சார்ந்து

திருநாமங்கள் தான்

என்று

நீ

இன்று

அதனைச்சொல்லி

ஏத்து

இப்படி யருளிச்செய்த

ஸநேஹமுடையவர்கள்

இட்ட

திருநாமங்கள் என்ன அழகாயிருக்

கிறதோ! என்றுவினைதது

அவாகளித்தில் ப்ராவண்யமுடை

இப்பொழுது

[ப நீ

அத்திருநாமங்களைச் சொல்லி

ஸதோதரம் பண்ணு.

(௫௦)

வ்யா.-ஐம்பதாம்பாட்டு;-இனி வருளபூஷணதி தீவ்ய ப்ரபநத
வ்யாக்யாநநந்தரம் அதில தாற்பாயமான ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்த
விஷ்டாக்ரமங்களையும் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று அதுககுஅடி
கோலுகிறார். அது எங்ஙனே யென்னில, கீழ் ப்ரஸதுதமான நம்
பெருமாள் தொடக்கமான வர்களுக்கு அதிஸயிதமான திருநாமங்
கள் வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்த ப்ரஸங்கத்திலே நம்பிள்ளை
யென்று ப்ரஸதுகாரனவர்க்கு லோகாசார்யமென்று திருநாமம
வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்தத திருநாமமானது பிள்ளைலோகா
சார்யருக்கு ப்ராப்தமாய் அவாடியிகள்கும் வநது ப்ரந்தபடியைய
பும் ஓரொரு பாட்டாக முன்று பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.
அதில் இப்பாட்டில் முன்புசொன்ன நம்பெருமாள் தொடக்கமா
னுக்கு அதிஸயமான திருநாமங்கள் வருகைக்கு அடி இன்ன
தென்கிறார்(நம்பெருமாள்)என்றுதொடங்கி. அதாவது;- (க)“இவை
‘பெல்லாம்’ நமக்கு நம்பெருமாள்பக்கவிலே காணலாம்” என்னும்
படி ஆசார்யர்களுக்கு அதுபாவ்யரான் நம்பெருமாள்.

(நம்மாழ்வார்)* முகில்வண்ண னடியிணையையடைத்தருள்
ருடியுயர்ந்த நம்மாழ்வார், (நஞ்சீயர்) நம்பெருமாள் குமாரரான
பட்டராலே விஷயிக்குந்தரான நஞ்சீயர், (நம்பிள்ளை) நஞ்சீயரா
லே விசேஷாபிஷி)மாகம் பண்ணப்பட்டவராய், “நம்பிள்ளை கோஷ்
டியோ? நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ?” என்று விதல்பிக்கலாம்
படி அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகைக்கு ஆஸ்தேதிகை
யால்வத்த மஹாஸம்ருத்தியையுடைய நம்பிள்ளை.

உபதேசரத்தினமலை, ௫௦-பா, நம்பெருமாள்வயங்கியாரம், ௧௪௫.

(என்பர்) என்று சொல்லுவார்கள். (என்பரன்புடையோர்) இரண்டிடத்திலும் அன்புடையோரென்று கூட்டக்கடவது (அவரவர்தம் ஏற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்றுதிருநாமங்கள் தானென்று) அவரவர்களுடைய ஆதிக்கத்தாலே அவர்களிடத்திலே அதிஸ்நேஹத்தை யுடையவர்கள், அவர்கள் ஏற்றமறிந்து உதவி சாத்தின திருநாமங்கள் தானே; இவையும்கூட அதிஸயமான திருநாமங்கள் இருந்தபடி என்காணென்று, “இன்றதனைச் சொல்லி நீ ஏதது” என்று மேலே அவையம்.

அன்புடையோர் சாத்தனை யாவது (க) “இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கவிலே காணலாம்” என்றும் அருளிச்செய்தாரிதே. முன்பொருகாலத்திலே ஒரு கலபையிலே க்ஞாராயிருப்பார்சிலர் பெருமானையும் அததேசத்திலுண்டானவம்பெருமான்களையும் கொண்டுபோந்து, “கெட்டான்” என்னும்படி வரிவடக்கே கொண்டிபோது, அப்போது, பெருமான திருவடிகளுக்குப் போர நல்லராயிருக்கிற ராஜகண்ட கோபாலரென்கிற விண்ணப் பஞ்செய்வார், (உ) “என்னனைதரிக்கே னுன்னைவிட்டு” என்கிறபடியே பெருமானைப்பிரிய கூடிமரன்றிக்கே *இருநிலங்கைதுழா விக்கொண்டு போய், அங்கேசென்று, அவனைக்கண்டு தம்முடைய (உ) “நுடங்குகேள்வியிசை” என்னலாமபடியான பண்களாலே அவனைப் பண்படுத்த, அவனும் அதிபிரீதனும் “உமக்கு வேண்டிவது” என்னென்ன, “நம்முடைய பெருமாள் இங்கேவந்தார் அவனாந் தரவேணும்” என்ன, ஆகில் “கொண்டுபோம்” என்று பல விக்ரஹங்களையும் கொண்டுவந்த காட்ட, அப்போது அவர்கள் நடுவே தேடிக்காணாமல், (ச) “சிந்திக்குந் திசைக்கும்” இத்யாதியிற்படியே க்லேபரித்திருக்க அப்போது அவனுடையபெண்பிள்ளை அழகியமணவாளப் பெருமானான இவரைத்தன் அந்திபுரத்திலே ஆதரித்துக்கொண்டு போரா நிற்க, அச்சேதியறிந்து அவன் அவனை யறியாமல் கொண்டு வந்து, “இவனோ உம்முடைய பெருமாள்” என்று காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு (௫) “ஸ்ரீரஹுநாயகேநாய - ஸ்ரீரங்கநாதமநாத” என்றும், (சு) “அரங்கமானியென்னாளி” என்றும், (ஏ) “என்னந் கத்தின்னமுதர், குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர்” என்றும் சொல்லுகிற்படியே அழகியமணவாளப் பெருமானை அதிபிரீதியுட-

(க) முருகாப்படி-உ. (உ) தி-வாய்-எ-உ-ச. (உ) தி-வாய்-உ-ச-சு.

(ச) தி-வாய்-உ-ச-ச.

(௫) ஸ்ரீரங்க கத்யம்.

(சு) தி-மொ-எ-உ-ச. (ஏ) எய்ச்சி-தி-கக-உ.

கமல உபதேசரத்தினமாலை 100-111, நம்பெருமாள் வரலாற்றுநூல்

னே "இவர் தாம் நம்பெருமாள்" என்றனைகதெடுத்துக்கொண்டு, அதிவஸ்யபுடனேகோயிலேற எழுந்தருளப் பண்ணிகொண்டு வந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்போது சிலர், ஆழ்வாரும பெருமாள் அன்றென்று சங்கித்ததுககு ஆயி ஆழ்வார பிள்ளையும் "இவர் நமமுடைய பெருமாளாம்" என்று நிர்சயித்து மேலெழுந்திட்டருளினாராம். அன்றுதொடங்கி, அவர்ககு அதுவே நிரூபகமாய்தெனையும் அருளிச்செயவர்கள்.

இனி, நம்மாழ்வாரென்று திருநாமமாகக்கு அடி, முறகாலத்திலே பெருமாள் அலவாத ஆழ்வாருகிற காட்டிலும் ஆழ்வாரை "நம்மாழ்வார்" என்று அபிமானித்தருளி, பெரிய திருவத்யயநத்துக்கும் அப்படியே திருமுகம் எழுதிக்கிறுகுகிருப போகவிட்டருளுவரென்றும் உண்டிறே. அதுவுமன்றிகே, ஒருகாலமேலகாட்டிலே பெருமாள் வலஸையாக எழுந்தருளினபோது, மற்ருளும் உண்டான திருப்பதியில் எம்பெருமான்களும் ஆழ்வாரும் அங்கேயா த்ருக்கிவலங்கதராக, அப்போது, பெருமாள், ஆழ்வாரை, (க) "பலாடியார் முன்பருளிய" என்கிறபடியே மிகவும்க்ருபபண்ணியருளி, "நம்முடையாழ்வார் நமருகேவாரும்" என்று தமமுடைய திவ்ய விம்மலானகத்திலே வைத்துக்கொண்டு, முத்தினசட்டை, வட்டமணை முதலானவரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, தம்மையே யொக்க வருள்செய்தார்" என்றும் அருளிச்செய்து பேசருவர்கள்.

(உ)அத்தைப்பற்ற "நஞ்சடகோபனைப்பாடினே யோவென்றுநம்பெருமாள் விஞ்சியவாதாதத்தாற்கேட்ப" என்றாய்த்து அவனும் சொன்னது. அதுவுமன்றிகே, பெரிய முதலியார், மற்ற ஆழ்வார்களிற காட்டில் அங்கேன்கேஷ ப்ரதிபத்திபண்ணித்வயபுரஸஸாமாகத் திருவாய்மொழி முதலான ப்ரபத்தக்களை பெல்லாம் அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்று அந்தவ்யாவ்ருத்திதோன்ற நம்முடைய ஆசார்யரென்னுமோபுதி "நம்முடைய ஆழ்வார்" என்றாய்த்து அபிமானித்துக்கொண்டு போருவது. அத்தைப்பற்றலிறே (உ) "நிகுலவதெவங்குலாவிராஜ்ய - நிகுலமதேவருளாரபிராமம்" என்று அருளிச்செய்தது.

(க) (உ) சடகோபந்தாதி தனியன். 101 அருள் - - -

உபதேசஜத் தினமலை, ரு.பா, நம்பெருமாள் வ்யாக்யானம். சசுரு

இனி நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் அநவரதபரி
ஸ்ஸநத்தாலே அபிவித்தரான நஞ்சேயருக்கு இந்நாமமாகைக்கு
அடி, இவாபட்டாதிருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த வநந்தரம், பேலநாட்டி
லே ஸநயஸித்தது, அநுருணடான ப்ரிக்ரஹங்களைபடைய ஸவாஸந
மாகப பரிதயஜித்தது, கோபிஸ்ஸநவநது, பட்டா திருவடிகளிலே,
ஸீஷித்து நிறக்கககண்டு, பாரவுமுகநது 'நம்முடைய ஜீவ்வந்.
தார' என்று கட்டி எடுத்துக்கொண்டு உபாஸித்த வன்று தொ.
டங்கிவதாந்திகளுக்கு 'நஞ்சேயர்' என்று திருநாமமாய்த்தென்கை.

இனி இவர்க்கு அத்யந்தா (அ)பிமதராய், நம்மாழ்வாருடைய
அவதாரமென்னலாம்படிபான நம்பிள்ளைக்கு இத்திருநாமம் வந்த.
படி - நஞ்சேயர் திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிர க்ரந்த ஸங்க்யை
யாக ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தருளி, அந்தப் பட்டோலையை நன்
றாக எழுதிக்கொண்டு வரும்படிக்குத் தம் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த
வரதாராஜரான இவர் திருக்கையிலே கொடுத்தருள, இவர் ஊரே
றப்போகிறபோது ஆற்றிலே ஒழுகிப்போக, பின்பு ஓர் அலேகத்தி
லே அதின்படி ஒன்றும் தப்பாதபடி எழுதிக்கொண்டுவந்து, நஞ்
சேயர் ஸந்திதியிலே வைக்க, அதை அவிழ்த்துத் திருக்கண்சாத்தி
யருளி, அதுமிகவும் நன்றாயிருக்கையாலே, 'இதுவது' என்று கேட்
டருள, இவரும் தத்வேறுதுக்களை யெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்யக்
கேட்டு, 'இது ஒரு புத்தி விசேஷம் இருந்தபடி என்' என்று மிக
வும் உகந்தருளி, 'நம்முடைய பிள்ளை - திருக்கலிகன்றிதாஸர்'
என்று அருளிச்செய்ய, அன்றுதொடங்கி, 'நம்பிள்ளை' என்று
திருநாமமான இது லோகப்பாஸித்தமிறே,

அவரவர் தமேற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்று திருநாம
ங்கள் - இதுவாய்த்து. (நன்னெஞ்சே) இந்தத் திருநாமங்களின்
வாசியறித்து, உகந்திருக்கிற நெஞ்சே! (ஏத்தனைச்சொல்லி நீ நின்
று) இந்தத் திருநாமங்களை அதுஸந்திக்கைக்குப் பார்ப்பத காலமாண்
இன்று, இதின் கவன அறிந்த நீ! இவ்வயும் சில திருநாமங்கள் இருந்
தபடியே' என்று வாயாரச்சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்ணு அந்நி

கசக உபதேசரத்தினமலை, ரூக-பா, துன்னுபுகழ் வ்யாக்யாம்.

மூ—துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத தோழப்பர் தம்முடையபால்

என்ன வுலகாரியனெனவென்றுரைக்க—பின்னை

உலகாரியனெனும்பேர் நம்பிள்ளைகேகோங்கி

வினகாமல நின்றதென்மம் மேல

(ருக)

வாய-டு உவம்ஸதிக கொலிதவாரணாய-ம்;

வீரது சுடி விகலி வுலிநடி வவ-டுரே;

சூவ்யாஃ ஜஹார-ரிசிவ்யயிதாஜி காஷீத்

வூ-தூ வுஹிவிஸாநியகா வதவ்யநீ.

காலம் இததை அதுஸநதியாத இதுவு தீர ருசிபிறந்தவின்னு (க)

“வூதுகெஹிமாரலஹிசூ- - ப்ரதயகேசுதாவஸ்ஸத்யா” என்
றும்(க) “ம-ரே-ந-ப-வ-ஜ-பெ-”-குரோநாமஸதாஜபேத்”

என்றும் (க) “சொல வு-ராமவன் நாமவானே” என்றும் (க) “என்

மனம் ஏத்தியன்றி ஆறமகிலலாத” எனறும் சொலவுகிறபடியே

ஸ்துதிருபமான அதுகூலவ்ருத்தியைப புண்ணிஸவருபம் பெறப்
பார.

(ரு)°

பதவுரை

துன்னு

ஸம்ருத்தமான

புகழ்

யஸஸ்ஸையுடைய

கந்தாடை

கந்தாடை பெனனும் திருவம்சத்தி

லவதரித்த

தோழப்பர்

தோழப்பரொன்பவர்,

தம் உகப்பால்

தம்முடைய பரீதியினால்

என்ன உலகாரியனே

என்ன லோகாசார்யரோ!

என்று உரைக்க

என்றருளிச்செய்ய,

பின்னை

அதன்பின்

உலகாரியன் என்னும்பேர்

லோகாசார்யரொன்னும் திருநாமம்,

நம்பிள்ளைக்கு

நம்பிள்ளைகளுக்கு

மேல்என்றும்

மேலுள்ள காலமெல்லாம்

ஓங்கி

உயர்ந்து

வினகாமல்நின்றது

பேராமல் நிலைநின்றது.

(ருக)

உபதேசரத்தினமாலே, நுக-பா, தன்னுபுகழ்வயாக்யாநம், கசுள

வ்பா — ஐம்பத்தொன்றாய்ந்து இனி இவர்களில் தூய்மையான நம்பிள்ளைக்கு அதிலும் அக்யநத விஸக்ஷணமான லோகாசார்யமொன்று திருநாமம் வருகைக்குஹை உவை அருளிச்செய்கிறார் (தான் னுபுகழ் இரயாதியால்). அவராகிறார், அ 9(வி) ஐநவிய்யா வருத்தர் கோலுண்டான யஸஸ் ஸம்ருத்தியை யுடையராய், பசுசைவாரணப்பெருமானென்னும் திருநாமத்தை யுடையராய், முகலியாண்டானுடைய திருப்பேரனாராய், கருதாடையாண்டானுடைய குமாரராய் இருப்பார் ஒருவரிடே. ஏவம்பூதரானவர், செய்தபடி சொல்லுகிறது.

(தம்முகப்பால்) என்று; அதாவது, நம்பிள்ளையுடைய ஜ்ஞாந ஸம்ருத்தியையும், ஸிஷ்ய ஸம்பததையும்கண்டு, அஸஹிஷ்ணுவாய் அஸூயை கொண்டாடி அவரைப் பெருமாள் திராவோலக்கத்திலே பரிபஹ்னிதது. பின்பு, திருமானிசையிலே எழுந்தருள, அது கூலையிருக்கிற இவர் தேவியார், இதனைக்கேட்டு, அதுதாபஹை துவாசச சிலவார்த்தை சொல்ல, அப்படி சொன்ன அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு (க) “பெராரிபாஸ்யாஜிதொவாலி யசாமஃ கிரபகெவதாபுசுநுதஷ்வஹுதாநெவகூலா ஓபஹிந்யூரஸஸி-ப்ரமாதாப் புத்திதோவாபி யதாகஃ க்ரியதேஸதாம அதுதப்பத்ஸு தாரேவ கூராமயேநாநப தாஸமஃ” என்கிறபடியே அஸூயையால் வந்த கலக்கம் தெளிகிறது, அதயந்தம் அதுதாபத்துடனே கெடுத்த விடத்திலே கேடுபெடி அவரை ஷாமணம் பண்ணுவதாக ஸஹ காரிகளுடனே புறப்பட்டுவது, அவவளவிலே (ச) “கெஹமொரா விவகெராயசிவஹ்நிஷு-சுவிர்யபுபுரவொயுவிவிமெயய-மெஹ்வராமெஹ்நிஷு: வரஸாபெபஃ - அஹைதோரபிஸக் ரோத மர்ச்சயந்நசுபுத ப்ரியம் | பரபோத்யவிவிதைர்யத்தநஃப்ரஃஜ் னோபிகஃ ப்ரஸாதமேத்” என்கிறபடியே தம்மை உகப்பிப்பதாகச் சத்ம திருமானிசை வாசலிலே வந்து, கைப்புடையிலே கிடக்கிற நம்பிள்ளையுடைய அத்தந்த நைசயமான உக்திவருத்திகளைக்கண்டு கேட்டு மிகவும் ப்ரீதராய் “இது ஒரு பரிமாற்றம் இருந்தபடியென்?” என்று தபமுடைய ஆதராதிரயததாலே இவரைப்பார்த்து, “தேவ

சுசுஅ உடசேரத்தினமலை, ௫௨-பா, பின்னை வயங்கியாகம்.

மூ:—பின்னை வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை பன்பால்
அன்னதிருநாமத்தை யாதரித்து—மன்னுபுகழ்
மைந்தர்களுக்குச் சாத்திகையால் வந்து பரந்ததெங்கும்
இந்தத் திருநாம மிகு (௫௨)

தாங்குஷ்வாசி உபலாபயகிஷ் வுஜோ
க்யூதூதூவாநிதஸு திஜஸுலு-௫௫௫
தெனெவலு, ஜகநிதாய மூவிபுலுதூ
வாஜோஜகதூராரிதி பூபிதாஸுஜாக. (௫௩)

ரீர் இத்தனை நாளும் சிறிதுபேர்க்கு ஆசார்யராயிருந்தீர் : இப்
போது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யராக ப்ராப்தராகாநின்றீர்
என்ற.

(என்ன உலகாரியரோ வென்றுரைக்க) ‘என்ன லோகாசாராய
வென்று அருளிச்செய்ய, (க) “லோகாசாராயநாயபாநிதாய
கவிஜிஜாஸுலு-௫௫௫ | ஸ்யா-மேலாஸுலாணளகாநெனாஜி
ராஸ்யபெய்யாயாநெனாஜிஸு லோகாசாராயாஸுலு-௫௫௫
கவிஜிஜாஸுலு-௫௫௫ | ஸ்யா-மேலாஸுலாணளகாநெனா
ஸ்த்ரிபிராஸ்யேதயாம் தேவராஜஸு தாசாரயாரய ஸந்ததேஃ
அபிவ்ருத்தி காமவந்தேஹரிதத்திப தேசிகம்” எனனக்டவதேறே.

(பின்னை யுலகாரிய நென்னும பேரித்யாதி) அப்படி அவ
ராலேபாபெற்றபின்புலோகாசாராயரென்னுமிதிருநாமமானதுஉச்
சாராயத்தை யுடைத்தாய், ஸ்ரீஸாலோகத்திலும் நமபிள்ளைக்குப்பே
ராமல் மேலாய்கின்றது. ஆஸ்ரயம்போகதிருக்கையாலேபேரானது
பேராமலிருக்கிறபடி இத்தால் இவர் லோகாசாரயத்வம் கூரகூலத்
திலவர்களும் வானுல வம்ஸ்யரும் அதுவாத்தித்து ஆஸ்யிதத்
போதே ஸர்வலோக ஸம்ப்ரதிபந் மென்றதாய்த்து. இப்பாட்
டில் சொல்லுகிற அந்தமும் இதின் கீழ்மேல் சொல்லுகிற வர்த்
தங்களுமெல்லாம் அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பரமா
சார்புரான பெரிய பட்டர்பிரான ஜீயர் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்
செய்தருளினார், அதிலே கண்டுகொள்வது. (௫௪)

உபதேசரத்தின்மாலே, ௫௨-பா, பின்னை வ்யாக்யாசம். ௧௪௯

பத்வரை

அந்தரம்

வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை	வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை யென்ப வர்
அனபரல்	தம்மாசார்யரான நம்பிள்ளையிடத் தில் ப்ரீதியினால்
அன்ன திருநாமத்தை	அந்தப்படி நிரதியை வைப்பதை யுடையலோகாசார்ய ரென்னும் திருநாமத்தை
ஆதரித்து	ப்ரீதிபண்ணி
மன்னு	பொருத்தியிருக்கிற
புகழ்	கோத்தியையுடைய
மைந்தறகு	தன் குமாரரான பிள்ளைக்கு
சூகதுகையால்	இடுகையால்
இஹு எங்கும்	இவ்விலகமெல்லாம்
இத்த திருநாமம்	இந்த லோகாசார்ய ரென்கிற தீரு நாமமானது
வந்து பரத்தது	வந்தது வ்யாபித்தது. (௫௨)

வ்யா—ஐம்ப, ௫௨-பாம்பாட்டு. இனி இந்த லோகாசார்யரென்னும் திருநாமமானது லோகமெங்கும் வந்து பரத்தது இன்னத்தாலே யென்று தக்ஷேனுவை தர்சிப்பித்தருளுகிறா (பிள்ளை) என்று தொடங்கி, அதாவது : நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்னும் திருநாமம் நன்றாக நடந்து செல்லுகிற வக்காலத்திலே அதிவிரக்தராய் ஆசார்ய கைங்கர்யமே அநவரதம் செய்துகொண்டு போருகிற வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளைக்குத் தந்தியோகமடியாக, தத்ஸம்வத்ஸரத்திலே ஒரு குமாரர் திருவவதரிக்க அந்தரம் ஆசார்யாபிமாந்நிஷ்டரான அவர்.

(அன்பால் அன்ன திருநாமத்தை ஆதரித்து) அன்புடையோர் சாத்தப்பட்டதாகையாலே தாமும் அப்படியே அன்பாலே - அவர் திருவடிகளில் ஸ்நேஹத்தாலே அவாங்கமளவு வைப்பவரான அந்தத்

கூடும் உபதேசரத் தினமாலே, ஓந்-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யாநம்.

பூ:—அன்னபுகழ் முடும்பை பண்ண லுலகாசிரியன்

இன்னருளில் செய்தகலை யாவையிலும்—உன்னில்

திருநம் வசந்யூடணத்தின் சீர்க்கை யொன்றுக்கில்லை

புழலலனவ் வார்த்தை மெய்யிப்போது. (ருங்)

கொலாபுரைய ஐவரொகம-ரொபுரவெனெ

லூபுரூபுரெகி வகலெஷ்விவாடிபெஷா |

கஞ்ரவிகிம் வவநவகுஷணகூரூபுரூபுரூ

வகூரூ வுஷிதித்திபெவவநம் நரிபூர. (ருங்)

திருநாமத்தை ஆதரித்து, (மன்னுபுகழ் மைந்தர்க்குச் சாத்துகை யால) திருநாமம் சாத்துகைக்குப் போரும்படியான பொருத்தின புகழையுடைய தம் குமாரருக்கு. அதாவது நமஸ்கரு வரதருடையவும் திருவத்தியூர் வரதருடையவும் திருவவதார மாகையாலே * ஏற்கும் பெருமபுகழையுடைய தம் குமாரருக்கு, இப்படி மன்னுபெரும்புகழை யுடைய மஹாத்மாவான மைந்தர்க்கு அதுருபுமாகச் சாத்துகையாலே. இப்படி கருஷ்ணபாதராலேகாத்திகசப்படுகையால ததஷ்ருவாவானவீவருடைய இந்தத் திருநாமமானது இங்கு எங்கும் வந்து பரந்தது.

ஒருபேர் வெள்ளமிட்டபடி, இவருடைய இந்தப்பிள்ளைளையோ காசார்யரென்னும் திருநாமமானது இந்த லோகமடையஏறிப்பாய்ந்துபலித்தது பரந்தது-பலித்தது. கண்ணகம் உடைகுலைப்பட்டடுகளெங்கும் வெள்ளம் பாய்ந்து பரக்குமாபோலே, இப்பேர் வெள்வாரேகாடுமேளமானது, ஜூர்ஜூவிஹா - ஜ்ஞர்ஜ்ஞவிபாகமற எல்லாரும் அறிந்து அநுஸந்தித்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படிஎங்கும் விஸ்தருதமாய்த்து. ஜ்யந்தாமும் (க)“வாழியுலகாசிரியன்” என்கிற திருநாமத்தைத் தாமும்பலகாலும் அநுஸந்தித்தருளி, தயக்கு அந்தரங்கரானவர்களுக்கும் உஜ்ஜீவநத்துக் குடலாக உபதேசித்தருளியும் இதில் விமுகராயிருப்பாரையு முட்பட ‘இப்படி எளிதும் இனிதும்மான திருநாமமிருக்க இத்தை அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியாமல் அநர்ந்தப்பட்டுப்போவதே” என்று வெறுத்தருளுவாராம். (ருஉ)

உயதேசரத்தினமாலே, நுக.-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யானம். கடுக

பதவுரை.

அன்ன	அப்படி நிர்வதிகமான
புகழ்	சீர்த்தியையுடைய
முமும்பை	முமும்பை யென்னும் திருவம்சத்தி
	லவதரித்த
	ஸ்வாமியான
உலகாசிரியன்	பிள்ளைலோகாசார்யர்
	இனிய (நிரஹேத கமான)
அருளால	க்ருபையினால்
செய்த	செய்தருளின
கலை யாவையிலும்	ஸாஸ்த்ர ரூபங்களான ரஹஸ்யங்க.
	ளெல்லாவற்றிலும்
உன	ஆராயந்து பார்க்கில
திகழ்	விளக்காதின்றுள்ள
வசந்நு	ஸ்ரீவசந்நுஷணத்தினுடைய
சீர்மை	ஸ்வரூபத்தை
ஒன்றுக்கு	மற்றொரு பரபந்தத்துக்கு
	கிடையாது;
இப்போது	இப்பொழுது சொல்லுகிற
	இந்த சொல்லானது
புகழ் அல்ல	அத்தவாத(உ)மன்று;
மெய்	யதார்த்தமாம். (நுக)

வ்யா;—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு. இப்பரபந்தாரம்பத்திலே “தாழ்வாது மில்குரவர்” என்றும் “அவர்கள் உரைத்தவைகள்” என்றும் ஏதத் விவரணமான “ஆழ்வார்களேற்றம்” என்கிற பாட்டிலே “அவர்கள்செய்த வியாக்கியைகளுள்ள தெல்லாம்” என்றும் அருளிச்செய்தவற்றில், பேரஹமானதான பிள்ளைலோகாசார்யருடைய வைபவத்தையும் அவராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய் “வருளபூஷண ஸாஸ்த்ரஸாரம்” என்றும் (க) “வாஹ்விஷ்ணு வம்ஸபுகழ்-ருவபெருமாராபு-வஹ்விஷ்ணு-ஹம்ஸாங்காதி தாவிட னம்ஸக்ருதரூபவேதணாரார்த்த னங்கரஹம்” என்றும் சொல்லுகிற

உருவ உபதேசரத்தினமாலே, நுட்பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யாநம்.

சொபடியே திருவாய்மொழியினுடையவும் மற்றை அருளிச்செயல் கரினுடையவும் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்குமதாய பூர்வோக்த மாண அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யாநார்த்தங்களையும் பொதிங் ஁கொண்டிருப்பதாய் அதுதான் பசுவதசிப்ராயம் என்னுமது தோற்ற பகவதவதார விசேஷமான அவராலே அருளிச்செய்யப் பட்டதுமாய் ஸ்ரமமடிக த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய் சுரமபர்வ த்வீடையை முடிவரம்படி அத்கை முடிவிலே யுடையதுமாய், அத்தாலே அஸத்ருஸமாயிருப்பதான ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாக அருளிச்செய்வவரான இவர், இப் பாட்டில் இப்படி லோகாசார்யரென்று லோகப்ரஸித்தரான இவர் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தம்முடைய க்ருபையாலே செய்தந றின ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களிற் காட்டில, ஸ்ரீ வசநபூஷணத்துக்குண் டானசீர்மையை அருளிச்செய்கிறார்(அன்னபுகழ் முடிம்பையண்ண லுலகாசிரியன்) என்று.

(க) “கஷ்யநாபிஹ்யஸஃ - தஸ்யநாமஹத்யஸஃ” என்கிற: படியே திருநாமடியாக வந்ததாயிருப்பதானஎண்ணிறந்த யஸஸ்” ளையுடையவராய், “முடிம்பையிறைவன்” என்னுப்படி முடிம்பை யென்னும் மாநகர்த்துக்குநிர்வாஹகரானலோகாசார்யர். அன்றிக் கேமுடிம்பையுலகாசிரியனு அண்ணலென்னுதல். முடிம்பை-குடி ப்பேர். கீழே “நயுன்னிமாதவர்” என்றற்போலே இவரையும் “முடிம்பையுலகாசிரியன்” என்கிறது. ஜ்ஞாநாதிகருடையஸ்யப்ரந்த முள்ளடக்கலும் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கும்மே.

(உலகாசிரிய னின்னருளால் செய்தகலைபாவையினும்) இவர் அபேஷாநிரபேஷமாகத் தம்முடைய அஹேதுகமான க்ருபை யாலேயாய்த்து அசேஷ திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் அருளிச்செய் தது. அண்ணலான முறைபாலேயிறே இவற்றை இன்னருளாலே செய்து போந்தது. அவைதான் அநேகங்களாகையாலே ‘பாவை’ என்னுமித்தனை, (பாவையிலுமொன்றுக்கு இப்படி அருளிச் செய்த அசேஷ ரஹஸ்யங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு ரஹ

உபதேசரத்தினமாலே, திரு-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யானம், கருக
ஸ்யத்துக்கும், (உன்னில்) நன்றாக ஆராய்ந்து நிரூபிக்கில், (திகழ்
வசநபூடணத்தின சோமை பொன்றுக்கில்லை) அகபுஜ்வலம்'ன ஸ்ரீ
வசநபூஷணத்தினுடைய கௌரவம் ஒன்றுக்கில்லை.

அவை பல என்னுங்காட்டில, அவற்றில ஒன்றுதான் அர்த்த
பூர்த்தியையுடைத்தான இதினுடைய பெருமைக்கு ஒப்பாகவல்ல
தோ? அகாவது: ஆர்ஷவசங்களான அக்பா(யு) தமஸாஸ்த்ர
களிற்காட்டிலும், மயர்வரமதிரல மருளப்பெற்ற ஆழவாரகன் அரு
ளிச்செயல்கள் மேலாய், அத்தைக்காட்டிலும் ஆழவாரகனருள்
பெற்று அவர்கள் அருளிச்செயலில தாத்தர்யங்களை வெளியிடுகிற
ஆசார்யர்கள் திவ்ய ஸடுத்திகள் மேலாய், அவற்றிற்காட்டிலும்
ஆசார்யர்க்ளில இவருடைய மந்தாகர்யமான திவ்ய
ஸடுத்திகளாயுள்ள அசேஷரஹஸ்யங்களுமே மேலாய், அவற்றிற்
காட்டிலும் அதிஸுயிதராத வைபவத்தை யுடைத்தாய், "யஜ்ஹா
ஷு-யதிஹாஸதி" இத்யாதியிறபடியே கீழ் உக்தமான அர்த்தங்
களையும், அறுத்தமான அர்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்
டிருக்கையால், வந்த பெருமையை யுடைத்தாகையாலே ஸ்ரீ வசந
பூஷணம் ஸ்வபர ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் அதிஸுயிதமா
யிருக்கத் தட்டில்லை. ஆகையாலேயிதே இவாஇப்படி அஸத்ருஸ
மாக அருளிச்செய்தது. ஆசார்யர்கள் திவ்யஸடுத்திகளிலும் இவர்
திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் அதிஸுயிதமாகிறது-இவற்றைக்கொண்டே அவ
ற்றின் தாத்தர்யம் அறியவேண்டுகையாலே.

(புகழல்லவிவவார்த்தை) (க) 'புகழ்வில்லை' என்னுமாபோலே
இப்ப்ரபந்தத்தினிசேஷமாகச் சொல்லுகிற இவ்வார்த்தைகேவலம்
அர்த்தவாத(௧) நாய்ஸ்துதிபரமாயிருப்ப தொன்றன்று, (மெய்யிப்
போது) இப்போது இதன் வைலக்ஷண்யத்தை நிரூபித்துச் சொல்
லுகிற இப்ப்ரபந்த விஷயமாகச்சொல்லுகிறனவார்த்தை ஸத்யமே.
இவர்தாம்பொய்யிலாதவ ராகையாலே "மெய்யிப்போது" என்று
இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்திக்குடலாகஸத்யம்பண்ணி ஸாதி(யி)த்
தருளுகிறார். (வசநபூடணத்தின், சீர்மையொன்றுக்கில்லை.) என்கிற
இவ்வார்த்தை(மெய்) 'ஸத்யம்ஸத்யம்' என்னுமாபோலே, இத்தால்

கருசு உபதேசரத்தினமாலே, ருசு-பா, முன்னம் வ்யாக்யாரம்.

மூ.-முன்னங்குராவோர் மொழிந்த வசனங்கள் [யாச்
தன்னையிகக் கொண்டுகற்றோர்களை தம்முயிர்க்கு—மின்னணி
சேரச்சமைத்தவரே சீர்வசநபூடணமென்னும்
பேரிக்கலைக்கிட்டார் பின். (ருசு)

புரவாம்புவதி வடிவீயதாம் உருகுணம்
உருவவநாநதகருவகெத
வனதாங்குதிம் உபயவெதவவாடாதிவகுஷாம்
உருவாரம் வவநவகுஷண நாபெய்யு, (ருசு)

இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபதங்கள் பலவென்னுமதுவும் அவற்றி
லும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் அஸத்ருஸமான வைபவத்தையுடைய தென்
னுமதுவும் தயோதிப்பிக்கப்பட்டது. (ருசு)

பதவுரை.

முன்னம்	முறகாலத்தில்
குராவோர்	ஆசார்யர்கள்
மொழிந்த	ப்ரஸாதித்த
வசனங்கள் தன்னையிக	ஸ்ரீ ஸூத்திகளை
மிக	பகுவாக
சேரக்கொண்டு	சேர்ந்து
கற்றோர்களை தம்	ரஹஸ்யார்த்தங்களை அப்யஸித்தவ
	ர்த்தருடைய
உயிர்க்கும்	ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கும்
இன்	அழகிய
அணியாய்	அலங்காரமாக
சமைத்தவரே	இந்த ப்ரந்தத்தைப்பண்ணின பிள
	ளை லோகாசார்யரே
பின்	செய்தபின்பு
இக்கலைக்கு	இந்த ஸாஸ்திரத்துக்கு
சீர் வசநபூடணமென்னும் பேர்.	ஸ்ரீ வசநபூஷணமென்கிற திருநா
	மத்தை
இட்டார்	சாத்தினர்.

உபதேசர்த்தினமாலே, ஓச பா, முன்னம் வ்யாக்யாநம். க

வ்யா.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஏவம்வித வைலக்ஷணயத் தையுடைய இப்ப்ரபத்ததைக்கு வகதாவானவர் தாமே, தத்துகு ணமாகத் திருநாமம் சாத்தினபடியை அருளிச்செய்கிறார், (முன் னங்கூரவேவர்) என்று தொடங்கி. அதாவது: பூர்வகாலத்திலே பிள்ளை லோகாசார்யருக்கு அவ்வருகுண்டானவர்களாய், நமக்கு நாதராவ பூர்வாசார்யாதன, ஸர்வாத்மாக்களுடையவும், ஹிதத் தைக்குறித்து அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகளை தன்னை மிகவும் தத் ப்ரகாசமாய்ப்பி இதுக்கு ஆப்தப்ரமாணமாக அங்கீகரித்ததாய்தது இவர் இத்தை ப்ரபத்திரித்த தென்கை.

(மொழிந்தவசநங்கள்) ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாஸகமாக அரு ிச்செய்த திவ்ய வசநங்களை. அவர்கள் தாம் பலராகையாலே ஆப்திக்குடலான வவர்கள் வசநங்களும் பலவாயிருக்கிறபடி. (வச நங்கள் தன்னைமிகக் கொண்டு) (க) “யஜுஷ்யஸ்யபுரோணம் வெ ிபுஸு - தர்மஜ்ஞஸமபி ப்ரமாணம் வேதாஸ்ச” என்கிறபடியே அல்லாத ப்ரமாணங்கள் அநேகங்கள் உண்டாயிருக்கவும் அதில் அறுஷ்டாதாக்களான விவாகளுடைய மந்தராகர்பூமான வதில் ஸூக்திசுளாகையால் அத்தை இதுக்கு முக்யப்ரமாணமாக அங்கீக ரித்து, அந்த வசநப்ரகாசமாயிறே இத்தை அருளிச்செய்தருவிறறு. ரத்ரபூஷணம் சமைப்பார், பல சதங்களை முந்துறச் சேத்துக் கொண்டு சமைக்குமாபோலே இவரும் வசணபூஷணம் சமைக்கிற வராகையாலே அர்த்தவத்தான வசநங்களை மிகவுங்கொண்டு கூட் டினபடி. (உ) “ஸூஹு ஹுதாநிபிஹதாஸ ஸூக்யத, நித்தவூதஃ! ஸுனிஹீத சூலீத ஸிவஹாஸிலிவாயஸா-ஸுவயாஹ்ருதாஸிவஹ தாம் ஸூக்ருதாநிததஸ்ததஃ! ஸஞ்சிவந்தீர ஆலீத விலஹாரி ஸிலம்பதா” என்னக்கடவதிறே.

இப்படி இவற்றைக்கொண்டு செய்கிறது ஆர்க்கு என்னில, (கற்றோர்கள் தம் முயர்க்கு) கற்றோர்க்கு வரிசைகொடுக்கக்கூக. அதாவது: தங்களுக்கு ஹிதைஷிஷாஸிரூக்கிற ஆசார்யர்களு டைய ஷக்ஷிதியிலே ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தங்களையும், நன்றாகக் கற்றுக்கேட்டிருக்கிறவர்களுடையஸவரூபத்துக்கு (உ) “நின்றிருந் வ ட்டெழுத்துக்கற்ற” (க) “அறிபக்கற்று வல்லார்” என்னக்கட

கடுக உபதேசரத்தினமாலே, நுசுபா, முன்னம் வ்யாக்யாநம்.

வதிதே. (மின்னணியா) ஏவம விசரான அதிகாரிஞுடைய ஸ்வரு பெளஜ்வலயத்தை யுண்டாக்கும்படியான ஒளிவையுடைய பூஷணமாக.

(உயிர்க்கு மின்னணியா) அநித்யமான உடலுக்கு பூஷணம், சடைப்பார் நடுவே இவா நித்யமான உயிருக்கு பூஷணம் சடைத்தாரிதே. (உயிர்க்கு மின்னணியா) கௌஸ்துபததக்கும் கௌஸ்துபமென்னலரம்படி யிருக்கை. வைகுண்ட ப்ரியகண்ட பூஷண மாயிதே இருப்பது. (மின்னணியாச் சோசசமைத்தவரே) ஞானஜ்வல்யருபமான ஆபரணமாய்ச் சேரும்படியென்னுதல் ஸவருபத்துக்குச் சேருமபடியென்னுதல். கீழ்ச்சொன்ன வசநங்க ளெல்லாம் அந்யோநயம் ஸநதர்ப்பமாம்படி சமைத்தவரே, பேரிட்டார். “சமைக்க” என்கிறது-பண்ணவென்றபடி. “ஆரஞ்சமைக்க” என்றிறே இவர்கள் ஜாதிப்பேச்சிருப்பது. (சமைத்தவரே லோ வசநபூடண மென்னும் பேரிக்கலைக்கிட்டார்பின்) அதாவது: ஆபரண நிரமாணகர்தாமே அந்தஆபரணத்துக்கு அதுருணமானதோர் அபிதா (விடா) நத்தைக் கட்டுக்குமாரோலே வசநஸந்தர்ப்ப ருபமான வசநபூஷணத்தை நிர்மித்த அந்தப்பின்னை லோகாசார யர்தாமே ஸ்ரீவசநபூஷணமென்கிற இந்த அபிதாயிதயான திருநாமத் தை இந்த ப்ரபந்தத்துக்குச் சாத்தியருளினரென்கை.

(பின்) சோசசமைத்தபின் மென்னுதல். அந்த ரஹஸ்யங்களை அருளிச்செய்தபின்பென்னுதல் (அவரேபேரிட்டாரா (க) ‘வ்யாக்யானசூத்ராநிகாயம்’-பிதாபுத்ரஸ்யநாமகுர்யாத்” என்கிற படியே தமக்கு அதிகசயமான திருநாமத்தைத் தமப்பொர் ஆதரித்துச் சாத்தினார்போலே இத்தை ஈன்ற தாயான தாமும் அப்படியே இதுக்கு அதிகசயமான திருநாமத்தைச் சாத்தியருளினராய்த் து. இப்ப்ரபந்த மூலமாகவிதே இவருடைய ஜ்ஞாந ஸந்தானம் அவிச்சிந்மாய் நடந்து செல்லுகிறது. (வசநபூடணமென்னும் பேர்) ரந்தப்ரகரமான பூஷணத்துக்கு ரந்பூஷணமென்னுமார்போலே ஆசார்யவசந ப்ரகரமாய் அதுஸந்தாதாக்களுக்கு ஸ்ரீஜ்வல்ய கரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாய்

உபதேசரத்தினமலை, திடு-பா, ஆர்வசு வ்யாக்யாநம், கருள்

மு. — ஆர்வசு பூடணத்தி னுள்பொரு ளெல்லாழ்வார்
ஆரதுசொன்னேரி லதுட்டிப்பார்—ஓரொருவா
உண்டாகி லத்தனைகா ணுள்ளமே யெல்லார்க்கும்
அண்டாத தன்றோ வது, (திரு)

ஜாந்நிகெ வவந ஹஷண வாரிராஸெ
யாய-ம் வசு, ஹஷிஸதாஜிபெயாநுதீ !
கெததீரபிஸி-தவபெந வ ஸனாரதி
யுகொவிஸ ஹவதிவெ லிரொஹிதஜீ, (திரு)

த்து” என்று ஜீயா தாமே இதின வயாக்யாந ப்ரவேசத்தலே
அருளிச்செய்தருளி னுமே.

(வசுபூடணமென னும் பேரிக்கலைக்கிட்டார்) இந்த வசுபூஷண
திவ்ய ஸாஸ்த்ர த்துக்கு இப்படி திவ்யமாயி ருப்பதொரு நாமத்தை
நிரததேஸித்தருளி னார். முகமறிந்தவன் சோதத முததுவடத்தை
“இதொருகோவை இருநதபடி என்” என்று அதின் வாசி
யறிந்தவர்கள் கொண்டாடுமாபோலே இதுவும் (க) “வ ஷ்ணிஸார
மெய்யுடைய ஹஷிஸதாஜிபெயாநுதீ-வாங்மணிஸாக்கரை வேட பூஷாத்மகம்”
என்னும்படி வசுஸந்தாப்பத்தை யுடைத்தாகையாலே “இக்கலை”
என்று இவர்க்கு சுடுபாடாயிருக்கிறது (திரு)

பதவுரை.

வசுபூடணத்தின்	புரீ வசுபூஷணத்தினுடைய
ஆழ்பொருளெல்லாம்	அநாதமான அர்த்தத்தை பெல்
	லாம
அறிவார் ஆர்	அறியத்தக்கவர்கள் எவர்?
அது சொல்	அதில் ப்ரபத்திக்கப்பட்ட அர்த்தத்
	தை
நேரில்	செவ்வையாக
அதுட்டிப்பார் ஆர்	அதுஷ்ட்டிக்கத்தக்கவர்கள் எவர்?
உள்ளமே	மநஸே !

சுதி அ உபதேசரத்தினமாலே, குருபா, ஆர்வசக வ்யாக்ஷணம்.

ஓர்வாருவர்

உண்டாகில்

அக்தனை காண்

இது

ஒவ்வொருவர்

இருந்தார்களாகில்

அவ்வளவே யென்றறி

இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினர் ததமர்

னது

எல்லார்க்கும்

அண்டாததன்றே

வாகலகைங்களுக்கும்

அடங்காததன்றே ? (கைபுருராத
தன்றே). (ருரு)

வ்யா. — ஐம்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. சிழ் வசநபூஷணமென்று
திருநாமம் சாத்துப்படியான இதின் பெருமைபை அருளிச்செய்
தார். இதில் ஏதத்திர்த்த தாஸிகளுடையவும் ஏதத் பரஜ்பாப
அதுஷ்டாதாக்களுடையவும் அருமையைத்தம் திருவுள்ளத்தைக்
குறித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஆர்வசநபூஷணத்தி னுழ்பொரு
ளெல்லா மறிவார்) ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய அகாத(காப)யான
அர்த்தத்தை அதிலே அவகாஷித்து உள்புகுந்து உள்ளதெல்லாம்
அறிவாரார்? எத்தனை அதிசயித ஞ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் இத்தை
ஸ்வயத்கத்தாலே அறியவென்றால் தரவகாஷமுமாய் அனாதரமு
மாயிறே யிருப்பது முதலடியிலே அல்லாதவற்றில் இதுக்குணடா
னவாசியறிந்து, இத்தைப்பாடம் பண்ணுவார் அரிதாயிருக்கும்.
அதொருபடி செய்தார்களாகில், அர்த்தமறிகை அரிதாயிருக்கும்.
அதுவும் பெருவருத்தத்தாலேகூட மேலெழ ஒருபடி சிறிது அறி
ந்தார்களாகிலும் ஆழ்பொருளெல்லா மறிவார் மிகவும் தேட்டமா
யிறே யிருப்பது.

(ஆழ்பொருள்) ரத்நகரமனது, (க) “மலைகளும் மாமணியும்
மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல்” என்னும்
பே. ஆழ்கடலான தனக்குள்ளே மணிபூத்தாதிகளான சிறியபதார்
த்தங்களைக் கொண்டிருக்கும்; அதுக்குதேசிகளான முழுக்குவரிதே
முழுதியெடுப்பார். மஹைபார்க்குத் கரையருகும் செல்லவாண்
னாதாயிருக்கும். அப்படியே “வசநபூஷணவாரிராசி” யான இது

உபதேசரத்தினமாலே, சக பர, ஆங்கவர் வ்யாக்யானம். ௧௧௧

திலே உற்று இத்தை நீர் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியுமென்று அர்ச்சக முகேச திவ்ய ஜ்ஞானாபிட்டருள, அத்தைக் கேட்ட பத்மநாபரும் எண்ணினவாறு ஆகாமையாலே “திருவுள்ளமானபடி” என்று பின்பு உகப்புடனே, ப்ரஸாதித்தருளி னென்கை.

இவர் இத்தை எல்லார்க்கும் வெளியிடவேணுமென்ற தம்முடைய பரஸம்ருத்தையக ப்ரயோஜனதாரூபமான திருவுள்ளக்கருத்தாலே பேரருள்ளப்பெருமானைக் குறித்து, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிக்களைப்பண்ணியும் அநதீக்ரமண ஹேதுவான ச உரணக்ரஹணம் பண்ணியுமாய்த்து இவர் இப்படி அத்தித்தது. அவரும்* அர்த்திதார்த்தபரிதாந தீக்ஷிகராகையாலே இப்படி செய்தருளினார். ஆகையிறே “வஸுஜிதகொவெஸ டேவாயிவாந-ஸுமகஜோலேஸு தேவாதிபாந” என்று அருளிச்செய்தது. அப்படியே ஜீபரையும் அரங்கர் தம் தானேண்டு முனித்திறே திருவாய்மொழியின ஈட்டைப் பவர்த்திப்பித்தது. “வரணாஸ்ய வஸிவக்ஷணாத் டேவாயிதா ம-உரஹநா-ஸு-வ-பூரிஷா-வ-நிஷிஜி-ஸ-சரணாபஜ ஸமர்ப்பணத் தர்ஸபத்னர்க்ரஹாநர்த்தாந த்ரமிடோப நிஷித்திராம” என்னக் கடவதிறே.

(எல்லமகனார்க்கவர்தாம்) அந்த நாலூர் பிள்ளையும் தம்முடைய திருவுள்ளக் கருத்தின்படியே பேருமாள் தலைக்கட்டியருளுகையாலே பெற்றுப் பேரிடம்படியான அந்த உபகாரத்துக்குத் தமக்குக் குமாரர் அவதரித்த உடனே “தேவப்பெருமான்” என்று திருநாமம் சரத்த, இப்படிப்பேர்பெற்று ஸகல கலாபூர்ணராய், வளர்ந்து போருகிற எல்லமகனான நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு இத்தை வர்த்தியிப்பித்துக்கொண்டுபோருமென்று ஈட்டைபாஸாதித் தருளிநார். அவர் ஸௌமஸ்யம் போலேயாய் த்துஇவர் குணஸாஸியானதும்

அன்றிக்கே, “இவரருளாள் திருவடிபூன்றி னவர்” என்கிறதாக்கு “இவர்” என்று பத்மநாபரைச்சொல்லி, அவருடைய அருளையுடையவென்று நாலூர் பிள்ளையைச் சொல்லி, திருவடிபூன்றின வரென்று ஈட்டை ப்ரஸாதிக்கும்படி பேரருளாளப் பெருமானாலே ப்திருவடிபூன்றியபட்ட நாலூ

சசு-உ உபதேசரத்தினமலை, சசு-பா, ஆங்கவர் வ்யாக்யாநம்.

வப்பெருமானை கைக்கொண்டருளார் திருமலைபாழ்வார்” என்று திருவாய்மொழிப்பிள்ளையைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்துள்ள பெருவர்கள், இந்த யோஜனை, “மேலோர்க்கேநோய்மே மிக்கு” என்கிறதற்கு மிகவும் ரேர்க்கியாபிருக்கும்

இனி இது பிறத்தபடி சொல்லுகிறது “மேலோர்க்கேநோய்மே மிக்கு” என்று அதாவது, கீழிலவர்களைப்போலே ஓராண்வழியாய் நடத்திப்போருகையன்றிக்கே, தம்முடைய ஒள்தாரியத்தினுலே கோலவரஹப் பெருமானாலே கொடுக்கப்பட்ட தேவப்பெருமானான தாம், திருமலைபாழ்வானைக் கைக்கொண்டருளின அவர் தொடக்கமாகத் திருநாராயண புரத்தல ஆய், பிள்ளை இவர்களுக்கும் ப்ராஸாதித்தருளினார். ஆகையிதே “மேலோர்” என்று பஹுவசகப்ரயோகம்பண்ணிப்பருளிற்று (க) “தெயுய வரவத்யுக்ஷவிபு: வரயயாங்கு: ர-த்ரேதாப்ரவர்த்தய புனியப்ரதபாமசகார” என்றும் (உ) “ஸீரெஸெஷநாயமாரா” “நாயமாரா” ஆதி. ஆரம் ஸீரவகுதிபேசிகவ ரெணயவஸூரெயெஷ்ட-ஸ்ரீஸைல நாத குருமாத்ரு குருத்தமாப்பாய் ஸ்ரீஸ-விநதி தேசிகவரேண: யஸ்த்ரிதைவம்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே

“அவரேமிதகு” என்கையாலே இவர்களுடைய அரத்திதவமும் மிகையென்னலாம். பிடி தம்முடைய ஒள்தாரியத்தினுலே தாமே கைக்கொண்டருளி, அருளிச்செய்தாரென்னுமது தோனறுகிறது; அவ்வுளவுமன்றிக்கே, அருளிச்செயலனைத்துக்கும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு நாலுராச்சான் பிள்ளை ப்ராஸாதித்தருளினதுக்குத்தேயாதகமாக (உ) “மாற்றத்தாய்” என்கிற பாட்டின வ்யாக்யாநத்திலே ஜீயர்தாமே ஸகுசிப்பித்தருளினார் பிள்ளை யருளிச்செய்தருளின பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம் பலவிடங்களிலும் “நாலுர்பிள்ளை ப்ராஸாதித்ததாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்வார்” என்றிதே அருளிச்செய்தருளுவது. பிதாபுத்தர்களுக்குத் திருவாய்மொழிமுதலாக வுண்டான ஸிஷ்யாகார்ய ஸம்பந்தம் கரேஸபட்டாரியர்களிடங்களிலும் அபயப்ரதராஜ தத் புத்தர்களிடங்களிலும் க்ருஷ்ணபாத லோகாசார்யர்களிடங்களிலும், மாதவ பத்மநாபர் கனிதங்களிலும் கோலேஸ தேவாதிபர் கனிதங்களிலும் தர்ஸிக்கலாபிருக்கும். தேவப்பெருமானை கைக்கொண்ட

(க)

(உ)

(உ) பெரி-தி-உ-உ-சு.

வும் * மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொரு ளான “ஆசார்யாபி
மாரமே உத்தாரகம்” என்கிற அகாத(மாய) அர்த்தத்தை யுடைத்
தாயிருக்கும். இதுவும் (க) “அறிவித்தே னுழ்பொருளை” என்னும்
படி, தேஸிகர் அறிவித்தாலாய்த்து அறியலாவது; “வாக்யஸம்ம
திநித்யாஹிஸ்தம் விநாஹதாஹிஸ்தாநி - வாக்யஸங்கதி
நித்யாநிஸ்ருதம்நிரா மஹதாமப்யஸக்யாநி” என்றிறே அறிகையி
லுள்ள அருமையிருப்பது. அங்கும் (க) * செழுங்கடலமுக்கநிற்
பிறந்தவவள் ப்ரயோஜனமாயிருக்கும். இங்கும் * புருஷகாரஸவப
வம் தொடங்கி, * ஆசார்யாபிமாநமீருக ஆறு ப்ரகரணத்தாலும்
சொல்லுகிற பதார்த்தங்களெல்லாம் ஆழ்பொருள்களாய் இருந்த
தேயாகிலும் சரம ப்ரகரணத்தில், சரமோபாயததுக்குச் சேஷமா
யிறே யிருப்பது.

ஆகையிறே, (க) “திருமாமகள் தன் சேருளேற்றமும்” என்று
தொடங்கி, “மன்னியவிற்பமுமாகதியுந் ருருவென்னு நிலைபெறு
மினிப்பொருடன்னையும்” என்றிறே பொருள முடிவாக அருளிச்
செய்தது. பெருகிலையனான ஆபரணததுக்கு நாயகக்கல் போலே
யாய்த்து, வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேஸம் நாயகரத்நமாயிருக்
கும்படி. “இத்தனையும் அருளிச்செய்கையைப்பூற்ற அதிஷ்டிகை
யிட்டுக் கொண்டுவந்தது கீழ் அடங்கலும்; மேல் அடங்கலும் இதின்
நிஷ்டையை ஸதாபிக்கிறது” என்றிறே “ஆசார்யாபிமாநமே உத்
தாரகம்” என்கிற இடத்துக்கு ஜீயர் வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று;
ஆகையால் இதுவே ஆழ்பொருளாகக்கடவது.

“வேதமொருநான்கினுட் பொருள்தந்த மெய்ப்பொருள்”
என்று தொடங்கி, “திதில்சரணாதித்த தன்னிறைவன் ருளையா
ணகு மென்னுமது” என்றிறே அருளிச்செய்தார். அன்றிக்கே,
“பேறுதருவிக்குமவள் தன்பெருமை” என்றுதொடங்கி, “நல்குரு
வின் வண்மையோடெல்லாம் வசநபூடணமதில் தேறிடநமக்கருளெ
ன்னையாலே, ஆறு ப்ரகரணத்தில் உக்தமான அஸோஷார்த்தங்க
ளும் ஒரு சேதநனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு ஒரொன்றே ஜ்ஞாதவ்
யமாக வேண்டுகையாலே, எல்லாம் ஆராய்த்தறியவேணுமென்று
“ஆழ்பொருள்” என்கிறாராகவுமாம். முத்தி யோஜனையில், “ஆழ்

௩௩௨ உபதேசரத்தினமாலே, ௫௫-பா, ஆர்வசந வ்யாக்யாரம்,

பொருளெல்லாம்” என்கிறதுக்குச் சேர, மற்றை அர்த்தங்களெல்லாம் ஆசார்யணவிதி ஸேஷங்களாய் அறியப்படும்தாயிருக்கும். தன்னை அறியும்போது, உக்தலக்ஷணயுக்தனை தான் என்றறிய வேணும். ஆசார்யனை அறியும்போது ஆறு ப்ரகரணத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஷட்பதநிஷ்டனாக அறியவேணும். ஆகையால், ஆழ்பொருளெல்லாம் அறியவேணும், இதில் அர்த்தங்கள்தான் ஸாப்தமாக மேலெழுத் தோன்றியிருந்ததே யாகிலும் இதுக்கெல்லாம் ‘வஸு-ரூப-ரூப’ விவரீதாந ஸு-ஸர்வார்த்தந விபரீதாம்ஸ்ச’ என்னுமபடி விபரீதார்த்தத்தைக் கற்பித்து, அநர்த்தத்தைச் சூழ்ததுக்கொள்வார் ஒழிந்து, இதில் யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், இத்தை விஸுவலித்து, உஜ்ஜீவிப்பார் அரிதாயிறே யிருப்பது. (க) “ஆமரறிவுடையராவதரிதன்றே” என்னக்கடவதிதே, ஆகையாலே, ‘அறிவாரா’ என்கிறார்.

இனிமேல இதின் அநுஷ்டாதாக்களின் அருமையை அறிவிக்கிறது (ஆரது சொன்னேரி லதட்டிப்பார்) என்று அறிவாரைக்கிடைக்க அரிதாயிருக்க, அநுஷ்டிப்பாரைக் கிடைக்கை அரிதென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? அநுஷ்டாநமாவது: அதற்காம நிலையிலே நிற்கை, அதவது: (க) “மதுரகணி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்” என்கிற ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டையை யுடையராயிருக்கை யென்கை. அதில் ஸர்வார்த்தமும் ஸங்க்ரஹீதமாயிறே யிருப்பது. (அது சொன்னேரி லதட்டிப்பாரார்) தத்விபரீதங்களை அநுஷ்டித்துப் போருமதொழிந்து ததுக்தார்த்தத்தின்படி தேரே நெறியே ஆசரித்துப் போருவாரர்? வசந்நுஷண வழியிலே வழிபடுவார் உண்டாவது அரிதாயிறே யிருப்பது. அல்லாத ஸாஸ்த்ரங்களை அறிந்து அநுஷ்டிப்பார் உண்டாகிலும், இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரார்த்தத்தின்படி அநுஷ்டிப்பார் அரிதிதே. ஆகையாலே அருளிச்செய்தவர்தாமே, அதின்படியை “ஊனமற ஆசரித்திருக்கும் நாளெனை நினைந்து” என்று அந்தப் பரமரஹஸ்ய ப்ரதிபாதகமான அர்த்தத்தின்படி அஸங்குதிமாக அநுஷ்டிக்கும்படியையும் தத்பலமாக ஆசார்யாநுஸ்மாணத்தையும் அருளிச்செய்தாரிறே,

இதின் ஆழ்பொருளை யறிந்தும் அது சொன்னேரி லறுஷ்டித் தும் போருவார், உலகாரியனருள் தப்பாமலேய்திய தரத்தையு. டைய ஜீயர் தாம் ஒருவருமிதே யுள்ளது இனி இந்த மஹாப்ருதி வியிலே எல்லாம் ஸம்பாவிதங்களா யிருக்கத் தாத்ருசரான இவர் களைக் கிட்டாதோவென்று தம் திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக,, (ஓரொருவருண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே) என்கிறார். இத்தை, அறியவும் அறுஷ்டிக்கவும் அருமருந்துபோல ஓரொரு மஹாத்மா க்கள் உண்டாகில், உண்டாமத்தனைகாண. (ஓரொருவர்)†ப்ரதிவரதி. பயங்கரமண்ணனும் அவர்க்கு ஸபரஹ்மசாரிகளாய் செநதமிழ் சேர் பட்டட்பிரான் ஜீயரன்றித்தேவுமறறியாத அழகியமணவாளர் ஜீயரும, தத் பரதத்தாரிதே “அண்ணனை யெண்ணில் மற்றொரு வரை யெண்ணுதென்னணிவிரலே” என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸ ரான அண்ணுமதிக்கும்படியான மதரகவிதாஸர், அண்ணன்போல் வார் ஒருவர் உண்டாகில் உண்டாமத்தனை.

(க) “வஸுமஹா தூஸுமஹா ஹிமஹா த்மாஸுமஹா” என்றும் (உ) “வஸுமஹா ஹிமஹா த்மாஸுமஹா” என்றும் (உ) “தூஸுமஹா ஹிமஹா த்மாஸுமஹா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத பரமாயிருப்பார்கள் தான் தேட்டமாயிறேயிருப்பது. இனி அதுகூலரான ஆசார்ய பாரததீர அத்தயந்த அபூர்வராயிறேயிருப்பது. பகவத பாரததீர யத்துக்கு (க) “ராமோ ராமோ ராமோ உதி-ராமோ ராமோ ராம இதி” என்று ஒரு நாடாக உண்டாய்தது. ஆசார்ய பாரததீரயத்துக்கு பரதாநுஜரான ஸ்ரீ ஸத்ருக்நாழ்வரன் ஒருவரிடையுள்ளது. “உண்ட போதொரு வார்த்தையும், உண்ணாதோதொரு வார்த்தையும், சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே. வடுகநம்பி, “ஆழ்வரையும் ஆண்டாரையும் இரு கரையரென்பு.”” என்றிப்படி குருபக்தராகையாலே உத்தமோத் தமராய் ஸ்ரீகரங்களான அதிகாரிகள் ஓரொருவரையிறே அரு விச்செய்தது.

(உண்டாகில) என்கிற யதி(ஜி)ஸத்ததகாலே ஓரொருத்தர் தானும் துர்லபமென்று தோற்றுகிறது. இப்படி அஸப்பலாபமானது கிட்டற்றுகில் அவ்வளவுகாண். (உள்ளமே) வசநபூஷண பூஷிதமான மரஸ்ஸே! அதில் அகாத(மாய)மான அர்த்தத்தை அறிந்து, தனத்த மான அநுஷ்டாநத்தையும் ஆசரித்துக்கொண்டு போருமவர்களை ஆதரித்துக்கொண்டுபோருவாய் நீயேயன்றோ? என்? ஓரொருத்தர் க்கொழிய எல்லோர்க்கும் இது உண்டாகாதோவென்ன, (எல்லார்க்கு மண்டா ததன்றோவது) தாங்களும் தங்களிலே வைஷ்ணவர்க்கு ளென்றிருக்கிற, எல்லார்க்கும் அதில் கம்பிரமான அர்த்தத்தை ஸ்வயதநருப ஜ்ஞாநத்தாலே அறியவும், ஏதத் ப்ரதிபாத்தியமான விலக்ஷணநுஷ்டாநத்தை ஸ்வயதநருபமான ஸக்தியாலே அநுஷ்டிக்கவும் அஸக்யமாயிருப்ப தொன்றன்றோ? (அண்டாதது) அடங்காதது. அதுதானும் அஸக்யமானதென்றபடி. * ஆர்க்கும் அந்நேர் நிற்கை அரிதாம்" என்றிறே யிருப்பது.

[illegible]

பதவுரை.

உய்ய

நீனைவுடையீர்

உங்களுக்கு

சொல்லுகிறேன்

வையகுரு

முன்னம்

வாய்மொழிந்த

செய்ய

கலையாம்

வசன

ஆழ்

பொரு

கூற்று

அதனுக்கு ஆம்

நிலையில்

அறிந்து

நிலும்

அடிப்பாயமுள்ளவர்களே!

இவ்வடிபரையமுடைய உங்களுக்கு

போதிககிறேன்

பிள்ளை லோகாசார்யர்

பூர்வம்

திருவாய மலர்ந்தருளிய

சுத்தமான

சாஸ்தராரூபமான

புரீ வசநபூஷணத்தினுடைய

ஆழத்திலேயுள்ள (தாற்பர்ய பூக
மான)

அர்த்தத்தை

அப்யவித்து

அந்த அர்த்தத்துக்கு அறுகுண

மான

நிஷ்ட்டடையில்

அதின் கௌரவத்தை யறிந்து

ஸத்திரப்பட்டிருக்கோள். (ருக)

ஐம்பத்தாறும்பாட்டு.—கீழ் “ஒரொருவருண்டாகிலத்தனை கச
ணுள்ளமே” என்னும்படி அதிகாரிகள் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடி
யைக்கண்டு, ஸர்வரும் வசநபூஷணதிகாரிகளாம்படி இருந்துவோ
மென்று, திருவுள்ளம்பற்றி அபி(வி)முகராயிருக்கிறவவர்கள் ஆபி
முக்யமே பற்றாசாக இதில் அர்த்தநிஷ்டையுடையராம்படி அவர்
களைக் குறித்துப் பரோபதேசம் பண்ணியிருக்கிறார். (உய்ய நீனை
வுடையீர்) உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிற மகஸ்ஸையுடையவர்களே,
(க): “மனமுடையீர்” என்கிறபடியே மகஸ்ஸஹகாரமாகிற ஸம்பத்
தையுடையநீங்கள் இந்த ஸம்பத்தின்யேலேஎந்தஅதிகாரத்தைஆர்
ஜித்துக் கொள்ளப் போகிறீர்களே, ஸர்வரன் படியைப் பார்த்தா
லும் ஆபி(வி)முகப்பத்தக்கு அவ்வருகே (க) “சுநுஷ்வெஜ்ஜி-அந்
யக்ஷசேச்சதி” என்னும்படியிறே இருப்பது.

கூக உபதேசரத்தினமாலே, ஐசு-பா, தேசிகர் வ்யாக்யானம்.

திருமந்தரத்தினுடைய தாதபர்யமான இப்ப்ரபந்தா (ஹ்ரி)ப்ரஸா
ஸ அதுஷ்டாநங்களுக்குமஸ்ரத்தையேயேறேவேணமுடது ஆகையால்
இவ்வளவு ஆதிகூலயமுடைய உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்;—
உங்கள் உஜ்ஜீவரத்திலே ஊன்றியி நகதிற நான உங்களை நாயம்
பலிக்குரத்தினையும் இந்தப் பரமார்த்தத்தைச் சொல்லாநிற்கிறேன்.
சொல்ல உபக்ரமித்தல் சொல்லிமுடிததல செய்யவில்லை. நீங்கள்
அதிலே நிலைபெற்குந்தினையும் நான சொல்லுகைதவிடுன். ஆகில்
நீர் சொல்லப்புகுகிற அந்த ரஹஸ்யநதான ஏது என்னில, (வைய
குரு முன்னம் வாய்மொழிநத) பூவாசார்யாகளைப்போலே அர்த்
தத்தின் சீர்ப்பையைப் பார்த்து, ரஹஸ்யமாக உபதேசிததுக்கொ
ண்டு போருகையன்றிக்கே, பிள்ளை லோகாசார்யா தம்முடைய
கரைபுரண்ட க்ருபையாலே பின்புள்ளாரும் உஜ்ஜீவீக்கும்படி
முற்காலத்திலே (உ) ‘மொழிபட்டோடும்’ என்னும்படி தம்மு
டைய அதுபவத்துக்குப் போக்குவிடாக அருளிச்செய்தருளின.

(செய்யக்கூடியாமவசபூடணத்தினுழ்பொருளை) அதுகூலர்க்கு,
ஸ்வாராததப்ரகாஸத்தைப்பண்ணிக் கொணடிருப்பதான ஆர்ஜவத்
தையுடைசகாய்ஸ்ராஸ்த்ரருபமாயிருப்பதானஸ்ரீவசநூலிணத்தினு
டைய கம்பிரமான அர்த்தத்தை, (கற்று) ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்ட
ரான ஸதாகாயர்கள் ஸந்திதியிலே அவர்கள் அப்யஸிப்பிக்க அப்ய
ஸித்து, தத் பலமாக (அதனுக்காம் நிலையில் நில்லுமறிந்து) அந்த
அப்(ஹ்ரி)யஸதமான அர்த்தத்துக்கு அதுகுணமானநிஷ்டையிலே அதி
னுடைய கௌரவத்தையறிந்து நில்லுங்கோள், உங்களுக்கு உஜ்ஜீ
வரம் வித்திக்கும். ஆழ்பொருளைக் கற்றதனுக்காம் நிலையில
நிற்கை-யாவது “ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்” என்கிற அகாத
(உ) அர்த்தத்தை ஸ்வாசார்யர்கள் வந்திதியிலேஸ்ரவித்த(யி)திகரி
த்து இதின் கௌரவத்தையறிந்து அதுக்கு அதுகுணமானநிஷ்டை
யிலே நிஷ்டராயிருக்கை யென்றபடி (க) “கேட்டிருக்கையாயிருக்
கும்” என்று “கேட்டிருப்பார்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே-இத்தா
ஸ்ரீவசநூலிணர்த்தநிஷ்டையே உஜ்ஜீவரமென்றதாய்த்து, (கூக)

புத்தேசரத்தினமாலே, ஐள-பா, தேசிகர் வ்யாக்யானம்.

ககங்

மூ:—தேசிகர்பால கேட்ட செழும் பொருளைச் சிந்தைதன்னில்
மாசறவே யூன்றிமனனஞ்செய்—தாசரிக்க
வல்லார்களா தாமவசந பூடணத்தின் வான்பொருளைக்
கல்லாத தென்னோ கவர்ந்து.

(11 எ)

யெலேஸிகாடியிமதாநூபடுபெஸ வகூரா
நூவாஜுவெகலிதபூர வரிசுஃவஸூ:
தெய்துகொ வவநலகுணமகுலபூ:
நெநவா வரநி வரிஸீஸுகுகொநலிபூ:

பதவுரை.

தேசிகர் பால	ஆசார்யர்களிடத்தில்
கேட்ட	ஸ்ரவணம்பண்ணின
செழும்	ஸ்ராக்யமான
பொருளை	அர்த்தங்களை
சிந்தை தன்னில்	நெஞ்சில
மாச அற	ஸமசய விபர்யயருபமான அழுக்க ற்றுப்போம்படியும்
ஊன்ற	நெஞ்சில பொருள்தும்படியும்
மனனம் செய்து	அடிக்கடி ஆவ்ருத்திபண்ணி
ஆசரிக்க வல்லார்களா தாம்	அதுஷ்டிடிக்கதக்க சக்தியுடைய வர்கள்
வசநபூடணத்தின்	ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய
வான்	மஹத்தான
பொருளை	அர்த்தத்தை
கவர்ந்து	அபிநிவேசித்து
கல்லாதது	அப்யஸியாமலொழிகிறது
என்னோ	ஏதுக்காகவோ.

(11எ)

வ்யா:—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு, 'கற்றதனுக்காம்நிலையில்நிலு
மறிந்து' என்று அந்வயத்தாலே இதில் அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்த
வர், 'கல்லாததென்னோகவர்ந்து' என்றுவ்யதிரோகத்தாலும் இதில்
அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தருளுவாராய், அபி(வி)முகாராய், செங்கி,

கூ.அ உபதேசசாத்தமலை, இள-பா, தேசிகர் வ்யாக்யாநம்.

தேரமென்று ஆறியிருந்த சீழிலவர்களைக்குறித்து, இவர்கள்
கூ.அ.பி.வி)நிவேசத்துடன் அதிகரியாமைக்கு அடியொன்றும்காண்
கிறிலோமென்று, ஸ்வஸிசாரமாகப் பேசியருளுகிறார், (தேசிகர்பால
சேட்ட செழும்பொருளை) ஸ்வபரஹிதபராயிருக்கிற தேசிகர்கள்
ஊங்கியிலே ப்ரஸங்கால ப்ரதீக்ஷ ராய, ஸ்ரவித்த ஸ்ராக்யமான்
அர்த்தத்தை, (சிந்தைதன்னிலமாசறவே) ஸமஸபவிபாய யஸுபமான்
மநோமாலிந்யாதிகள் ஸவாஸநமாகப் போமபடி.

(உண்ணிமனனஞ்செய்து) (க) “ஸரூபவ்யாய-வ்யாயுதிதொ
நூலினுதம்? தநம் - ஸ்ருதஸ்யாரத்தஸ்ய யுகதிதோநு சிந்தநம்மந
நம்” என்கிறபடியே அநதஸ்ருதமான அர்த்தத்தைவ்ருத்த(ஈ) கமர்
க(க) “மோசற்றார் மனம்” என்னும்படி மநநம்பண்ணி (ஆசரிக்கவல்ல
வார்கள் தாம்) உக்தமான அநுஷ்டாநத்தில், ஒன்றும் நமுவாமல்,
ஆசரிக்கவல்ல ஸத்தியையுடைய தாங்கள், (வசநபூடணத்தின்
வான்பொருளை) தங்கன் அநுஷ்டாநத்துக்கு அநுகரணியோலே
யிருக்கிற ஸ்ரீ வசநபூடணத்தினுடைய சீரியதான அர்த்தத்தை,
கனத்த பொருளை,

(கல்லாத தென்றோ கவர்ந்து) குருவான அர்த்தத்தை குருக்
கள் ஸந்தியிலே அபிநிவேசத்துடன் இவர்கள் அதிகரியாமைக்கு
ஹேதுவென்றோ? “மானிதியாம் வசநபூடண முண்டே” அதின்படி
பைய யூனமறவாசரித்து” என்னும்படி மஹா நிதிபே.லே யிருக்கிற
இத்தைப்பெற்றுவைத்து, அந்த(ஈ) ஸந்திகண்டாற்பே.லே அபே
ஷைக்யோடே அதிகரிக்கவேண்டியிருக்க அத்தை உபேக்ஷித்து, “வ
ரில்பொகடேன், கெடில்தேடேன்” என்றிருக்கிறதுஎதோ? இவர்கள்
தங்களுக்கு ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளுண்டாயிருக்கஇதககு அர்த்தபூர்
த்தியும் உண்டாயிருக்க, இத்தை மேல்விழுந்து மண்டி அதிகரியா
மைக்கு அடியறிய அநிதாயிருக்கிறது.

அறிவைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்கும்டான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள்
தங்களுக்கு இல்லையென்னவொண்ணாது. அநுஷ்டேய, அர்த்தப்ரகாஸ
கமின இதுக்கு அர்த்த பூர்த்தி யில்லையென்ன வொண்ணாது. ஆசரி
ருக்கி இப்படி யிருக்கிறது அபி(வி)நிவேசமார்த்தயமிதே என்று அந்

உபதேசரத்தினமாவை, ஐயு-பா, சச்சம்பிரதாய வ்யாக்யரணம், கககக-

மூ:—சச்சம்பிரதாயந் தாமுடையோர் கேட்டக்கால

மெச்சும் விபாக்கியைதா இண்டாகில—நச்சி

அதிகாரிய நீர் வசந பூடணததுக் கற்ற

மதியுடையீர் மத்தியத்தராய.

(15-9)

ஸ்தம்பராயஸாயிபா ஸ்தம்தாவதாஸா

இஹைத் வெதுவந ஹிஷண வா க்யுடிகா |

ஸாவு) ஐதீஸகௌஸு) ப்ஃய-ஃஜாத்

உய்யுஷெயவசுயா நநுலாவநீயா.

(ரு அ).

தைத்தாம நிரூபிக்கிற முகத்தாலே அது உண்டாமடிக் கிருத்தியரு
ருகிறார். (க) ‘கதாஸாஸ்தாஸ்தாஸ்தா’-காதாஸாஸ்தார்த்த
வத்வாத” என்னும்படி ஸாஸ்தாறுஷ்டாக யோக்யமாயிதே மநு
ஷ்ய ஜம்மந்தானிருப்பது. இத்தால இவ்வாத்தாம பெற்றபோது
பெறுகிறோமென்று ஆறியிராமல் ஸத்வராய் ஸமக்ரமான இச்சை
யாலே ஸாதித்தரிய வேணுமென்று கருதது. (௫௭)

பதவுரை.

சச்சமபிரதாய முடையோர் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலே அந்வயமு

டையவர்கள் •

தாம்

ஸ்தஸுமப்ரதாயங்களை யறிந்த தநு
ங்கள

கேட்டக்கூர்ல்

கேட்டவளவிலே

மெச்சும்

கொண்டாடத்தகும்

வியாசுடையுள்ள

வ்யாக்யாநங்கள்

உண்டாகில்

இருந்ததாகில்

வசநூட்டணத்துக்கு அற்ற

ஸ்ரீ வசநபூஷண விஷயத்திலே நிலை
நின்ற.

மதியுடையர்

புத்தியையுடையவர்களே

நீர்

உஜ்ஜீவகேசனையுடைய நீங்கள்

மத்யஸ்தராய்

மத்யஸ்தராய்க் கொண்டு

நட்சு

விருமடி

அதிகாரியும்

அத்யயநம் பண்ணுங்கோள். (ருஅ)

(க) பார்வையளி-
பெற்றுள்ளதா?

௧௪0 உபதேசரத்தினமலை, ௫ அ.பா, சச்சம்பிரதாய வ்யாக்யாநம்.

வ்யா.-ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ‘உய்யநினைவுடையிர்’ என்று கீழே இவராலே உபதேசிக்கப்பட்டவர்கள் இந்த உபதேசமும், பவித்தவாமே, ‘வசநபூடணத்தி னுழம்பொருளைக்கற்று’ என்றும் ‘வசநபூடணத்தின் வான் பொருளைக் கல்லாததென்றே’ என்றும் இப்படி அதின் அர்த்தத்தை நாங்களும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்ஞும்படி அவ்வய வ்யதிரேகங்களாலே பலகாலும் அருளிச் செய்த யா நின்றிர், நாங்கள் இதின் அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணும் உபாயம் என்னென்ன, ஆகில், ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டராலே ஸ்லாக (வ)நியமான வ்யாக்யாநம் உண்டாகில் அத்தை அதி(யி)கரித்து அமமுகத்தாலே அறியுங்கோள் என்குரர். அன்றிக்கே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமான ஏதத(ஃ)ர்த்தவிஷயமாக வ்யாக்யாநமுண்டாகில் அத்தையும் நிருபணமுதேக அறிந்து ஆதரியுங்கோளென்குராகவுமாம்.

(சச்சம்பிரதாயத் தாமுதடயோர் கேட்டக்கால்) அதாவது- (க) ‘ஒதி ஒதுவித்து ஆதியாய்வரும்’ என்கிறபடியே விச்சேதியாத ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலே ஸம்பந்தத்தை யுடையராய், தமமைப்போலே (க) ‘வாக்யாநஐதி வாக்யாநி வ்யாஹாராய - வாக்யாலக்ருதி வாக்யாநி வ்யாக்யாதாரம்’ என்றும் (உ) ‘வாக்யஐதிவாக்யாநம் தாதூய- ணியஸாஸாநாத்யவ்யாஹாரவ்யவஹிவெவ்ஷாம் வதூ- மிவெவெவெ- ஸூமிஷிகயாநெவ கல்யாநிஷி- வ்யய- மூலபாந- ஸவாந- மூலகெ நமொநாய-ந- ஃ- வாக்ய ஸங்கதி வாக்யார்த்த தாத்பர்யாணி யதாஸருதம! வ்யாசுவந்நேவ பூர்வேஷாம்வர்த்தமாநிபதே பதேஸ்வமநிஷிதயாநேவ கல்பயங்கிஞ்சிதப்பயம்! குப்தாந் ஸர்வாந்குருத்வேககடாநர்த்தாநதித்ருஸத்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே வசநபூஷண வ்யாக்யாநவிச(ய)க்ஷணராய் ஆசார்யஸந்திநிமிலே அநவரதஸ்வணத்தை யுடையராயிருக்குமவர்கள் ஸ்ரவித்தக்காலென்கை,

ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களெல்லாம் விஸதமாகக் கைவந்திருக்கும்படியான மதிப்பையுடையராயிருக்கும் தாங்கள் கேட்டக்கால், (மெச்சம் விபாக்கியை தானுண்டாகில்) அதாவது: வீதாசரிதமான ஸ்ரீராமாயணத்தைக் கேட்ட விஸேஷஜ்ஞரெல்லாம் (௩) ‘கஹோமிதவ்யூஹாத்யூ - அஹோதேஸ்யமாஹாத்

மயம்" என் ற ஆதரித் தாற் போலேயும் * "செவிக்கினிய செஞ்சொர்
லா ன திருவாய்மொழியை (சு) "கேட்டா சார்வானவர்கள்" என்னுமா
போலேயும் ஸூத்தஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகரானவர்கள் இத்தைக்கே
ட்டு "இதுவும் ஒருவ்யாக்யாந விஸேஷ மிருத்தபடியே" என்று சாதி
பட்டுக்கேட்டுமதான வ்யாக்யாநங்களுணடாகில். அன்றிக்கே,
"மெச்சும் வியாக்கியைதான்" என்று மதிப்பாநவர்கள் மதிக்கும்
படியான வியாக்கியைதானென்னவுமாம்

(வசநபூடணத்துக்கற்ற மதியுடையீ) என்று-வசநபூஷணத்தா
லே அறுமத்திரந்த மதியுடையீரென்னவுமாம். (உ) 'வவொஹிஷா
வ்யு, ஷூரூலிரவாரயோமீரூ ரலிகாவவொஹிஷ-லிவெஷா
வாரநிமீஸா, ரொரஸூ வஹுஷ, மஹீரா வாக்யரெஷ-ரவி
மலிததூதிமரெணெ பூவஹாரெஸூய-ம் பூகடயதூ
கரெஸூவக்யவயா - வசோபூஷா வ்யாக்பாருசிர வரயோகீநத்ர
ரகிதா வசோரீபூர்வேஷாம வரகிகமஸாரைஸ் ஸுபஹுஸா
கபீரா வாக்யார்த்தைரபி பஸிதத்தத்தகிகிணெ ப்ரஸநநாமே
ஸ்வார்த்தம் ப்ரகடயது தஸ்பைவ க்ருபயா' என்ன்கடவகிறே.

“ஆகில்” என்கிற யதி(தி)சப்தத்தாலே அந்நுடைய தெளர்ல்பயம் தோற்றுகிறது. இப்படி அல்ப்யமானது லபித்த தாகில், (நச்சியதிகரியுமரீர்) வசநபூஷணதிகாரிகளாய் லஜ்ஜீவீக்க வேணுமென்கிற இசசையையுடைய ரீங்கள் இத்தை விருப்பத்துடனே அதிகரியுங்கோள். ‘உல்லாததென்னோவார்த்து’ என்னவேண்டாதபடியாய்த்து இப்போது இவர்க்கு. (வசநபூடணத்துக்கற்ற) வசநபூஷணத்துக்கு மெச்சுமவியாக்கியையாய் இருக்குமதானவற்றை (மதியுடையீர் மத்தியத்தராய்) சேசி அதிகரிக்குயிடுத்து, விவேக பரிகரமான மகஸ்ஸையுடையரீங்கள் மத்யஸ்தபரீகாவரையாலே அர்த்தத்தின் சேர்மையை ஆராய்ந்துபார்த்து, உங்கள்அதிகாரி பூர்த்திக்கு உடலாக அதிகரியுங்கோள். இத்தால் ஸத்ஸம்பரதாய ஸம்யுத்தரான ஆசார்யர்களாலே ஆகரணியமான வ்யாக்யாரமே ஸத்பரிக்ராஹ்யமென்றதாய்த்து. ‘சச்சம்பிரதாயந்தாமுடையோர் கேட்டடக்கால் மெச்சும வியாக்கியைதான்’ என்றதுகா லுராச்ச்சான் பிள்ளை ஷந்திதிபிலே திருவாய்மொழி 40தொடங்கி அதின் தாத்

கௌ உபதேசரத்தினமலை, இசு-பா, சீர்வசந வ்யாக்யாநம்.

மூ.—சீர்வசநபூடணத்தின் செம்பொருளைச் சிந்தைதன்னால்
தேறி லுமாம் வாய்கொண்டு செப்பிலுமாம். ஆரியர்களுள்
எனறனக்கு நானு மினி நாகா நின்றதையோ
உநதமக்கெவ்வின்ப முளதாம். (ருகூ)

வாஸுதே, ஸீராரிபதிவாஸுத ஹிஷணீயா
வாஸுதே, ஸீராரிபதிவாஸுத ஹிஷணீயா

சூயஸுதே, கபாநுஹவதார உநவிபுரேஸுதே

ஹிஷணீயா, யியொஹி விஷபாதிஸயாவமாஹா. (ருகூ)

பர்யமான ஸ்ரீவசநபூஷணத்தத்தையும் திருநாராயண புரத்தில்
ஆய், திருவாய்மொழிபாசார்யர், ஆய் சிஷ்யரான கல்லப்பநாயன்
இவர்களை தர்ஸிப்பிக்கிறது “மாறில முநம்பையுலகாரியன் வச
ணக்கலனும், மாறன்கருத்தின் மணவாளன் வார்த்தையும் வலவிரு
ளைச், சீறும்படி திருத்தாழ்வரைத்தாதன் நெரிநதெனக் ருததேறும்
படியுரைத்தான் நிருத்தாநாகளென் சென்னியதே” என்றும்,
“சூயஸுதே, கபாநுஹவதார உநவிபுரேஸுதே” - ஆசார்ய
ஹ்ருத்ஸம்ஜஞ நிபநத நவய வ்யாக்யாமகார்ஷீத்” என்றும் சொல்
லக்கடவதிறே. ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்ய ஹ்ருதயங்களாகிற த்வய
ப்ரபந்தங்களுக்குப் ப்ரதம வ்யாக்யாநம் செய்தவர் திருநாராயண
புரத்தில் ஆயியிறே

அவரை அடியொத்தியிறே மற்றை வ்யாக்யாநங்கள் உண்டா
னது. அவர்களோபாதி நாலுராச்சான் பிள்ளை ஸந்திதியிலே
திருவாய்மொழி ஈடு தொடகமான ஸகல ப்ரபந்தங்களுக்கும்
ஸ்ரீவசந பூஷணதி த்வய ரஹஸ்யங்களுக்கும் அர்த்தம் கேட்டார்
என்று ப்ரஸித்தயிறே. அவரும் ஒரு வ்யாக்யாநம் ஸ்ரீவசநபூஷ
ணத்துக்குப் பண்ணினாரென்னுமதவும் ப்ரஸித்தயிறே. “கூயிஷி
தவதாஸுதாராயாஸுதே, வகெதாஸுதாராயாஸுதே | ஹிஷணீயா
ஸூயஸுதே, கபாநுஹவதார உநவிபுரேஸுதே” - அதிஷ்டித சதூர்க்
ராமாசார்யாத் தேவபதேதர்குரோ: | ஸஹார்த்தைர்லேபிதேயேந
ஸர்வேசத்ராவிடாகமா:” என்னக்கடவதிறே. (ருஅ)

பதவுரை.

தத்வார்த்த ப்ரதிபாதநமாகிற சீர்
மைபையுடைய

உயிர்தசரத்தினமாலே, ஞக-பா, சீர்வசந வ்யர்க்யாநம், களக

வசந பூடணத்தின்

செ ம

பொருளை

சிந்தை தன்னால்

தேறினுமாம்

வாய்கொண்டு

செப்பிலுமாம்

ஆரியர்கள்

என்றனுக்கு

நானும்

இனிதாக

வின்றது

ஐயோ

உந்தமக்கு

எவ்விரபம்

உளதாம்

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய

அழகியதான

அர்த்தங்களை

மகஸ்ஸினாலே

நிருபித்தாலும்

வாயாலே

சொன்னாலும்

ஒ பூஜ்யர்களை !

அவ்வுருளை எனக்கு

நிநதோறும்

போகயமாக

இருந்தது:

ஆர்சர்யம்

ஐந்தாநதிகரான உங்களுக்கு

எவ்விதமானஸுகம்

உண்டாகலாம்.

(ஞக)

வ்யா;—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு, “சீர்வசநபூஷணமாம்தெய்
வக்குரிகை பெற்றோம் பாருகைப் பொன்னுலகாப் பார்க்கவல்
லோம்” என்கிறபடியே தம்முடைய பரம க்ருபையாலே பரோப
தேஸம் பண்ணிஸதகார ஸஹவாஸ யோக்யராணாயும் திருத்தி,
இனி தம் உபதேஸ நிர்பேக்ஷமாகவேதிருநதின ஸதாதுபவ யோக்
யரான ஆசார்யர்களைப் பார்த்து இதின் ரஸயதையை அவர்களு
டனே பேசி அறுபவிக்கிறார். அன்றிக்கே தம் உபதேசம் கேட்
டுத் திருநதினவர்களை “ஆரியர்கள்!” என்றுகொளவ்யதை தோற்ற
அருளிச்செய்கிற ராகவுமாம் (க) “ஒதவல்லபிராக்கன் நம்மை யானா
டையார்கள் பண்டே” என்றும் “ஆரியர்கள் கூறும்” என்றும்
அருளிச்செய்தாற்போலே இவர்தாம் தம்முடைய சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்
களை “மத்தூரும்” என்றும் “நம் இறைவர்” என்றுமிதே அருளிச்
செய்து போருவது.

(சீர்வசந பூடணத்தின் செம்பொருளை) அர்யர்க்கு ஆம்பொரு
ளாய், அரிதாயிருக்கும்து தமக்குச் “செம்பொருள்” என்று செவ்

அரசு உபதேசரத்தினமாலே, இசை-பா, சீர்வசந வ்யாக்யாரும்.

வித்யாபுருக்கிறபடி. (செம்பொருளைச் சிந்தைதன்னால் தேறினுமாம் வாய்கொண்டு ரெப்பிலுமாம்) ரெஞ்சாலே நிரூபிக்கிலுமாம்; வாக்காலே அதுஸந்திக்கிலுமாம். இதில் ஒரு நிப்பந்தமின்லை. ஏதேனும் ஒரு காரணத்தாலே அதுஸந்திக்கப் பெறிலும் நித்யாபூர்வமான போக்ய(மொழி)மாயிருக்கும். *ஸாராபூ-ஸஹ-ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாகையாலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிற மகஸூக்குஇனிதாயிருக்கும். * உமாரஸ பாக்யஜி-க - மஹாரஸ வாக்யஜாதமாகையாலே வாக்குக்கு இனிதாயிருக்கும். இவர், மனத்தாலும் வாயாலும் கவர்ந்து அதுபவிக்கிறார். கீழிலவர்களை விதே 'கல்லுங்கோள்! சொல்லுங்கோள்!' என்று விதிக்கவேண்டி வது. தமக்கு அங்குன்னிற்கே, இது பள்ளமடையாயிருக்கிறபடி; "கற்றதனுக்காம் நிலையில நில்லும்," "சிந்தை தன்னால் கல்லாத தென்னோ கவர்து" என்னக்கடவதிதே.

(ஆரியர்கள் என்றனக்கு நானும் இனிதாகா நின்றதையோ) (க) "செஞ்சொற்கவிகான்" என்னுமாபோலே இதில் அதுபவத்துக்கு தேசிகராயிருக்குமவர்களே! என்கிறார். (என்றனக்கு நானும் இனிதாகாநின்றது) உங்களைப்போலே போள்வுடையன்னிற்கே, (உ) "அடியேன் சிவியனானத்தன்" என்கிறபடியே, அத்யல்பஜ்ஞாநத்தை யுடையனாயிருக்கிறவெனக்கு, (ங) "அப்பொழுதைக் கப்பொழு தென்னாராவமுதமே" என்கிறபடியே * தொண்டர்க்கமுதான வகுளபூஷணவாகம்ருதத்தினுடைப் ஸாரமானவசநபூஷணமானது நித்யாபூர்வமுமாய் நிரத்யஸ போக்யமுமாயிராநின்றது. (ஐயோ) (ஈ) "விதிவாய்க்கின்ற காப்பாராய்யோ" என்னுமாபோலே ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தா லுண்டாமதொரு பாசும். (ஆரியர்களுந் தமக்கெவ்விற்பமுளதாம்) ஆர்பபோக்யமாயிருக்கிற இதடியாகத் ததேகபோக(மொழி) நிரத்யஸராயிருக்கிற உங்களுக்கு எவ்வளவு ஆநந்தம் உண்டாம். அங்கே உண்டான ஆநந்தம் இவர்க்கு இதடியாக இங்கே உண்டாகிறபடி. அதுதான் * இன்பமிரு விண்ணுடிறே.

(க) தி-வாய்-க-ஈ-க. (உ) தி-வாய்-க-ஐ. (ங) தி-வாய்-உ-ஐ-ச.
(ஈ) தி-வாய்-ஐ-க-ச.

உபதேசரத்தினமாலே, கூட-பா, தன்குருவின் வ்யாக்யாநம், கரு

மூ.—தன்குருவின் குளிணைகள் தன்னிலன்பொன் றில்லாதார்
அன்புதன்பரல செய்தாலு யம்புயைகோன்-இன்பமிகு
விண்ணும்தானளிக்க வேண்டியிரா னுதலால்
நண்ணாவர்கள் திருநாடு,

(கஉ)

ஊதிவிவாயவையொ நி-ஊதிசிகவூ

ஊதிபுக

தெய்வியாராவஹவா: வாரிவையே

பு-த-ந

(க௦)

(உந்தமக்கெவ்வன்ப முளதாம்) எனக்கு என்னளவிலே யாழி
ருக்குமாபோலே உங்களுக்கும் உங்கள் அளவுகளிலே யாயிரா
தோ? (க) ‘‘வெவெஹிரிவெகன்துதுதுக-ஹிரியாவஹ-ஹை
தேஹி ரமஸே சச்சிச்சித்கூடே மயாஸஹ’’ என்னுமாபோலே
சிஷ்யனைக்கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலே
தண்டு அவர்களோடே அதில் அறுபவரஸ்யதையை அறுபாஷித்
தருளுகிறாராகவுமாம். இதுதான் * எவ்வுனே சொல்லியுமின்பம்
பயக்கும் திருவாய்மொழியின் படியாய்த் து இத்தால் இதனு
டைய நிரதஸ்ய போக்யதாதசயத்தாலுண்டானை வைப்பவம்சொல்
(ருக)

பதிவுரை.

தன்குருவின்
தானிணைகள் தன்னில்
அன்பு ஒன்று இல்லாதா
தன்பால்
அன்புசெய்தாலும்
அம்புயைக்கோன்
இன்பம்மிகு
விண்ணாடு
தான்

தன்னுடைய ஆசார்யர்களுடைய
ஸ்ரீ பாதத்வந்த்வத்தில்
சிறிதுப்ரீதியு மில்லாதவர்கள்
தன்விஷயத்தில்
ப்ரீதிபண்ணினாலும்
ஸ்ரீயப்பதிபான ஸர்வேஸ்வரன்
ஆகந்தமதிசயித்திருக்கிற
பரமாகாசத்திலுள்ள பரமபதத்தை
பாகவத நிஷ்ட்டர்க்கே பரமபதம்
கொடுத்தருளும் தான்

சுருத சம்பதேசரத்தினமாலே, கூ-பா, தன்குருவின் வ்யாக்யாநம்.

அறிக்க	கொடுக்கைக்கு	
வேண்டி இரான்	விரும்பமாட்டான	
ஆதலால்	ஆகையால்	
அவர்கள்	ஆசார்யபசுதியில்லாதவர்கள்	
திருநாடு	பரமபதிகதை	
கண்ணார்	கிட்டார்கள்.	(கூ0)

வ்யா,--அநுபதாம்பாட்டு. ஆகக் கீழ் பிள்ளைலோகாசார்யராலே நிர்மிதமான ரஹஸ்யங்களில், ஸ்ரீவசகபூஷணததுக் குண்டான அப்ரதம் வைபவததையும் அதுக்கு ஸ்ரீவசகபூஷணமெனயு திருநாமமாகைக்கு அடிசையும் ஏதத(கீ)ரத்தாபிஜ்ஞரும அநுஷ்டாரதாக்களும் ஏகைகபுருஷரென் னுமகதையும் ஏதத(கீ)ரத்தக்ரஹணவிஷயமாகப் பரோபதேசம் பண்ணியருவியும, இதின அர்த்தத்தை அபிநிவேசத்துடன் அதிசரியாமைக்கு றேவது சிந்தையையும் ஏதத் விஷயமாக விலக்ஷண பரிசுரஹ வ்யாக்யாநமுண்டாகில் அது அங்கிகார்யமென னுமத்தையும், இதுதான் ஸவபர விபரீக (கூ0)மற நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கு மென்னுமதையும் தாஸிப் பித்தாராயநின்றுந்.

இனி வசகபூஷணமாகிற இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்திலே “வேதார்த்தமறுதியிடுவது” என்றுதொடங்கி, “அத்தாலே அது முற்பட்டது” என்னுமளவாக, ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணங்களை ஒருங்கிட்டு, “இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்டம்” என்று தொடங்கி, “ஸ்வதந்த்ரண உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே இப் ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது” என்று உக்தார்த்தத்தை இதுக்குக் கீழ் நிக(ய)மித்து, “அவர்களைச்சுரித்திருப்பா ரொருவருணடிமே அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்” என்று சரம ப்ரமேயத்துக்குச் சரம ப்ரமாணத்தை ஒருங்கவிட்டாற்போலே இவரும் அருளிச்செயல்களி னுடையவும் ஏதத் வ்யாக்யாநங்களினுடையவும், தாத்பர்ய ரூபமாய் சரம ப்ரகரணபர்யந்தமான அந்த வசகபூஷணத்தைக் கீழ் அடங்கலும் அருளிச்செய்த வர்த்தங்களுக்கும் மேல் அருளிச்செய்யப் புகுகிற சரமபர்வ நிஷ்டாக்கரமங்களுக்கும் ஆப்ததமமான ப்ரமாணமாக அங்கிகரித்தபடியே அதில் தாத்பர்யமான சரமபாவ நிஷ்டாக்கரமங்களைச் சரமத்திலே

உட்பேதசார்த்தினமாலே, ௬௦-பா, தன்குருவின் வ்யாக்யாநம், கள்ள

இப்பாட்டுத்தொடங்கி, மேலெல்லாம் தர்ஸிப்பித்தருளுகிறார். இதில் முடிவு பார்த்தல் தங்களுக்கு அஸாதாரண ஸேஷியான ஆசார்யன் விஷயத்தில அல்பமும பக்தியின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள் ஸாதாரண சேஷியான ஸாவேஸ்வரன் விஷயத்திலே பக்திபைப்பண்ணி அம் பக்தி சரீதனாவவன்றான அவாகளுக்கு ப்ராப்ய லாபத் தைப்பண்ண இச்சித்திரான், ஆகையாலே அவர்கள் ப்ராப்யத்தை ப்ராபியாகளென்கிறார்.

(தன் குருவின் ருளிணைகள் தன்னில) (க) *மருளாமிருளோட மததகததுத தன்ற ளருள்! லே வைத்தவவராய், தனக்கு வகுத் தனிஷயமான ஆசார்யனுடைய அங்கரியுள்ளதன்னிலே யாய்த்துப் பரபத்திபண்ண ப்ராப்தம் “அவனாருளிணையே யுன்னுவதே சாலஷ றும” என்றிறே இருப்பது ஆகையால் “தவ்யாஹிதம்-உ-ரௌ காய-தஸ்மாதபக்திர்குரௌகார்யா” என்கிறபடியே, அவன் விஷயத்திலே அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணவேண்டியிருக்க, அதைச் செய்யாதே, (அன்பொன்றிலலாதார்) ப(ஹ)க்த்யைகதேஸமுமில்லா ர். (உ) “அநதாமத்தன்புசெயது” என்று ஸ்வாநுங்கூட அதிஸ்நேஹம் பண்ணும விஷயத்திலே யாய்த்து இவாகளு அபிநிவேஸ லேஸமும் இன்றிககே பொழிகிறது.

அது இன்றிக்கே யொழிந்தால் ஆவதென்? பகவத்பக்தியுண் டானவென்ன, (அன்புதன்பால் செய்தாலும்) ஸ்வவிஷயத்திலே பக்திஹகனுவனிடத்திலன்றிக்கே, அன்பான தன் விஷயத் திலே அன்பைச்செய்தாலும், (௩) “பெறக்கரிய நின்னபாதபக்தி” என்று (ச) “அரும்பெறலன்பு” என்றும் சொல்லும்படியான பாதபக்திதான பக்தியை, சரம பர்வவிஷயத்திலன்றிக்கே, ப்ரதம பர்வமான ஸ்வவிஷயத்திலே பரிபூர்ணமாகப் பண்ணினாலும், அப்ப டப்பட்டவர்கள், தன் ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரமன்றிக்கே பொழி வகயால் (அம்புழையகோன் இன்பமிரு விண்ணுதிதானளிக்க வேண் டோன்) ஆசார்ய விஷயீகாரமடியாக உண்டான பிராட்டி புருஷ ஸரபலத்தாலே (௫) “ஞானங்களிந்த நலங்கொண்டு நடொறும் ஸரபவர்க்கு, வானங்கொடுக்குமவனுமாதவன்” ஆசார்ய விஷயத்

கஎஅ உபதேசரத்தினமலை; கூக-பா, ஞானம் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஞான மனுட்டான மிவை நன்றாகவேயுடைய

ஞான குருவை யடைந்தக்கால்—மானிலத்தீர்

தேனூர்கமலத் திருமாமகள கொழுநன்

ரூளை வைகுந்தந தரும்.

(குக).

ஜ்ஞாநம் வரம் கஃ-வி-கூ-வரணம் உயவூ

அ-வூ-ந-ரொள வாரஜஹதி ஜ-ஷெ ஜநாயி.

ஹௌஜாஸ்யம் ஐயா-வா-விவ-ஷஜாயா

கா-தூ-ஸ்யம் கரூ-ணயா-நிஜயா-ஐ-தே||.

(குக)

தில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்ய ப்ரதாநத்தில், பரீதியின்றியே யொழியும்.

(ஆதலால் நண்ணுரவர்கள் திருநாடு) இப்படி கொடுக்குமவன் கொடாதொழிந்தால், உதெளிவிகம்புதிருநாடானப்ராப்யதேசத்தைப் ப்ராபியார்களு, “ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே” என்னக்கடவ திறே. (இன்பமிகு விண்ணாடு) (க) “அந்தமில்பேரின்பம்” என்றும் (உ) “உலகநதமில்லதோர்நாடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியேநிரத்யு யாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்வவிஷயத்தில் ஆபிழக்ய லேசமேபார்த்து, மோகூ ப்ரதாநத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவன்றான் அவர்கள் விஷயத்தில் ஒளதார்பத்தைப்பண்ண இச்சியான்.

(விண்ணாடு தானளிக்க வேண்டியிரான்) தான்விண்ணாட்டில் சாலவிரும்பும் விஷயத்தில் விருப்பமின்றிக்கே யொழிகையால், பரம வயோமஸ்ப்தாபிதேயமான பரமபதத்தை அநுக்ரஹிக்க இச்சியான். ஆகையால் (உ) “உலகிடந்த ஊழியான் பாதம்மருவாதார் க்குண்டாமோவான்” என்கிறபடியே அவர்களுக்குத்திருநாடு வித் திக்கை அரிநாயிருக்கும். (ச) “வாணவர் நாட்டை நீ கண்டுகொள்” என்று கொடுக்கும்உதாரணவவன் தான்கொடுக்க இச்சியாதொ ழிந்தால் இவர்களுக்கு ப்ராப்யத்தைப்ராபிக்க விகென்? “இழந்தே போமித்தனையென்று † மனத்தயிராக்கும்” இத்தயாதி. இத்தால் “ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால்” என்றுதொடங்கி “இத்தை யொழியவும்கவத் ஸம்பந்தம்துர்லபம்” என்னுமளவும் அருளிச்செய்த வர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (சௌ)

† மனத்தயிருக்கும் (க) தி-வாய்-ஃ-க-கக. (உ) தி-வாய்-உ-அ-ச.

(உ) க-திருவ-கக.

(ச) தி-வாய்-உ-க க.

உபதேசரத்தினமலை, சுசு.பா, ஞானம்வ்யாக்யானம், ௧௭4

பதவுரை.

ஞானம்

உபாயோபேய விஷயதமான ஜ்ஞா

நமும்

அனுட்டானம்

அறிநத அர்த்தங்களினுடைய அநு

ஷ்டானமும்

நனறாகவே

பரிபூர்ணமாகவே

உடையனான

உடைத்தான

குருவை

அடைத்தக்கால்

ஆஸ்ரயித்தால்,

மா

விசாலமான

தா

பூமியில் நிறந்தவர்களே!

பூர்

தேன் மிகுக

கழலம்

தாமரைப்பூவிலவதரித்த

திருமாமகள்

பெரிய பிராட்டியாருக்கு

கொழுநன்

வலபனான ஸாவேஸ்வரன்

தானே

தன்னிடத்தில் பக்தியையும்பேக்ஷி

யாததானே

வைகுந்தம் நாம்

மோகூத்தை யளிக்கும். (சுசு)

அறிபத்தொன்றும்பாட்டு. இனி கேவல ஸதாசார்யஸம்பநத
மாத்ரத்தாலே ஸ்ரீயபேதியான ஸர்வேஸ்வரனானேஸ்ரீவைகுண்ட
த்தைத் தந்தருளுமென்கிறார். (ஞானமனுட்டானம்) இதுயாதியால்.
ஞானமாவது - உபாயாத்பவஸாயருபமாயும், உபேயத்வரா விஷய
மாயும் உண்டான அறிவு; அனுட்டானமாவது ஏததருணமாக(க)
“அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா - உன்னடிக்கீழ்மர்க்து புருந்தே
னே” என்றும் (உ) “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டி” என்றும்,
(ங) “நாயேன் வந்தடைநதேன் நல்கியாளென்னைக்கொண்டருளே”
என்றும் சொல்லப்படுகிற உபாயோபேயாநுஷ்டானமென்கை.
இதிறே வாக்ய த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஆகையால் ஷட்
பத நிஷ்டானுன ஸதாசார்யனையிறே இங்கு ஸமாஸ்ரணியனாக அரு

கூறா உபதேசரத்தினமலை, கூக-பா, ஞானம் வ்யாக்யாநம்.

விச்செய்கிறது. இவனுக்காகத் தான் உபாயாதுஷ்டாநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல மஹாபாகவதனாகவேணுமிதே.

அனநிகே(இவை) (க) “இவையன்றேநல்லஇவையன்றே தீய இவையென்றிவை யறிவனேயும” என்கிறபடியே ஸதஸத்விவேக பரிசுரமானஜ்ஞாநமென்றத்தாலே கீடுமவற்றை விட்டு, பற்றுமவற்றைப் பற்றியும்போருகிற த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமாயிருக்கிறஅதுஷ்டாநங்களென்கிறஇவையாகவுமாம். “ஆசார்யனுக்கடையாளமறிவுமதுஷ்டாநமும்” என்றும் “விஸக்ஷணருடையஜ்ஞாநதுஷ்டாநங்களில்வாஞ்சையும்” என்றிறேஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது; (உ) ‘ஸூக்ஷ்மம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராபுஜ்ஞாநம் ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராபுஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபிஜ்ஞாநம் த்ரயமுபாதேயம்’ என்னும்படிஸவ ரூபாநுரூபமான உபாயோபய விஷயஜ்ஞாநம். இப்படி தவயார்தத ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய ஜ்ஞாநதுஷ்டாநங்களை.

(கன்றாகவே யுடையனான குருவை) இவற்றால் பரிபூரணனாயிருப்பானொரு பரமஸத்வநிஷ்டனை ஆஸ்ரயித்தாலாயத்துக்காராயகரமாவது. இவற்றில் ஒன்று குறையிலும் ஆஸ்ரயித்தமவனுக்கு அந்த ஆஸ்ரயணபலம் தலைக்கட்டாது. காட்டுத்தீ குழுகதவிடத்து அந்தணும் பங்குவும் கூடியிருக்கால் அப்ரயோஜகமாயிறே யிருப்பது, சக்ஷுஷ்மானுமாய், (உ)சரணவானுமாயிருப்பான ஒருவனாலேயிறே அத்தைத்தப்பிப் பிழைக்கலாவது. ஆகையால் அஷ்டாந ஹீநமான ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநஹீநமான அதுஷ்டாநமும் அகிஞ்சித்கரமிதே. (ங) “ஜ்ஞாநஹீநாமாநாநம் ப்ராபு - ஜ்ஞாநஹீநம் குநம்ப்ராப்ய” என்று தொடங்கி, (ங) “யயோவாநாநமஹி - யதாபாநம் நகச்சதி,” என்னக்கடவதிறே. கண்ணும் காலும் உணடானாலிறே ஒருவனைக்கரை யேற்றலாவது. (ச) “கூடுநாநநாமஹணவஸம்-அந்தோநந்த க்ரஹணவசகம்” இத்யாதி, ‘தன்னை அக்கரையேற்றவல்லனாய் ஜ்ஞாநாதி பரிபூர்ணனாயிருப்பானொ

உபதேசரத்தினபாலே, சுக-பா: ஞானம் வ்யாக்யாநம் ௧௮௧

நவன்” என்றிறே ஆசாரனானே அருளிச்செய்ததும், ஆகையாலே அனக்குசித ஐஞ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யுடையவர்களைபாயத்து ஆசார்யர்களாக ஆஸ்ரயிப்பது.

, (குருவையடைந்தக்கால) அஐஞ்ஞாந நிவர்த்தனாய் ஆசாரபாவர் த்தகனயிருக்கிற ஆசார்யனை(உ)“உவாயொவெயவாவெநகடு வஸாணாபுரஜை” - உபாயோபேய பாவேந தமேவசரணம் வ்ர ஜை” எனகிறபடியே தனக்கு ப்ராப்யனாகவும் ப்ராப்யனாகவும் அத்யவஸித்து ஆஸ்ரயித்தக்கால். (அடைந்தக்கால்) கெடமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாறபோலே * அஞ்சினுன்புகலிடமான ஆசாராபி மாநத்தை அவன் ப்ராஸாதத்தாலே ப்ராபிக்கப்பெற்றால், தங்க ளந்தக்காகச்சரணாவரணமபண ணிறகூழிதருமவனைத்தாநகசரணமாக அடந்தக்கால் (குருவையடைந்தக்கால்) (உ)“மஹா-வொவபாஸா ஸுஹ - குருவேபரமப்ரஹம்” என்றும், (௩)“பீதகலாடைப்பிரா ஞா பிரமகுருவகிவந” என்றும் சொல்லுகிறபடியே குருநா னன குருவை ஆஸ்ரயித்தக்கால் இப்படி அலப்பலாபமானது லபி க்கப்பெற்றால், அந்த ஆசாரணராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே ஸ்ரிய: பதியானவன், ஸவப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்.

(அடைந்தக்காலமாதிலத்தி)(ச)“யெவவெவஷ்வவஸாஸ்யாநே யேசஸைஷ்வணவஸமஸ்ரயா” என்கிறபடியே அவனுடையஅபிமாந க்திலே அநதர்ப்பாவததை யுடையரானக்ய:ல (மாதிலத்தி)மஹா ப்ருதவிபிஹனாவர்களை (ரு) “ஞாலத்தா தமக்கும்வானத்தவர்க் கும்பெருமான்” என்கிறபடியே அவனேடுண்டான அவர்ஜயீய ஸம் பந்தம் உடையவர்களாகையாலே உங்களைவிடமாட்டுகிறிலன்; “ஞா லத்தார் மந்த புத்தியும்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. இப்படி ப்ரா பத்தியிலும் அதிஸூலபமான உபாயத்தையிறே நாம் உங்களுக்கு

ஆனால் நீர் சொன்னபடி அடைந்தக்கால் ஆவது என்னென் னில், (தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்றானே வைகுந்தந்த ரும்)*தேனார்கமலத்திருமாமகன்கொழுநன்றானேகுருவாகையாலே, தகாஸாயணத்தக்கு (ச) “தெநெவதெவபாஸுதிதலிஷ்டை:

(௧) பாஞ்சு (உ) (௩) பெரி-தி-ரு-உ-அ. (ச) (ரு) தி-வாய்-ச-ரு-அ.

கஅஉ உபதேசர்த்தினமாலே, சுக-பா, ஞானம் வ்யாக்யாநம்.

வாஸிஸ்தோ - தேவைவதே ப்ரயாஸ்யநதி கத்விஷ்டே

தம்" என்கிறபடியே அநதக திருமாமகன் கொழுநன்னுணை வைகு
நதநதரும்என்கிறா. (க)'திருமால் வநதென்னெஞ்சுகிறையப்புந
தான்" என்றும் (உ)'அரளிநதப்பாவையுநசாணும அகம்படிவநது
புருந்தி" என்றும் சொல்லுகிறபடியேவெஸ்டித்திலே (ங)'என்னு
ள்ளம்மாறுக்கிடம்" எனனுபபடிஷிசேஷி திஷ்டாநமாக எழுநதரு
விரிபிருககையாலே அவன்னுணையென்று சொல்லலாமிறே, "ஆசார்
யணைப்பற்றுதை காலேப்டிடித்துக் கார்யங்கொளருமோபாதி" என்
றிறேஅருளிச்செய்தது இப்படி அலிநாபா(ஊ)வமுமாய்அநதிக்கர
மணமேறதுவுமாயிருககிற இவ்வுபாயத்தாலே, (ச) "தேனோர்மலர்
'மேலதிருமங்கை" எனனுமபடியான பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்ல
பன்னவன் அவன் சார்வான ஆசார்யாபிரமாநிஷ்டார்க்குப்பலம் செ
டுப்பது அவனுக்கு உகபபாகையாலே (ரு)'யஸ்யாவீக்ஷ்யேதவடி-
யஸ்யாவீக்ஷ்யமும" என்று அவன் முகமலர்க்கதிக்காகக் கேவஸம்
ஸம்பநத மாத்ரமே பறஞ்சாகக்கொணரி, தானே மேல்விழுநது ஸ்ரீ
வைகுண்டத்தைத் தந்தருளும். (க) 'ஸுபடு'வ வரூபி ஸுயந்த
யதிராபவஃ - ஸ்வயமேவ பரநதாம ஸவயம நயதிமாதவஃ" என்
னுமாபோலே.

(தேனார் கமலத்திருமாமகன் கொழுநன்) கன்னோட்டைச்சேர்
த்தியாலே மதுஸமருக்தியை யுடைத்தான தாமரைப்பூவைத் தன
க்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையளாய ஸ்ரீ யென்று திருநாமத்தை யு
டையளான பெரிய பிராட்டியார், தனக்கு வலலபன்னவனை வசிக
ரித்து, ஸ்வஸம்பந்தமடியாக வுண்டான கடகதவந்தையுடைய
ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு பல ஸித்தியைப் பண்ணுவிக்
குமவளாகையாலே அவனுக்காகத்தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு உபாய
நிரபேக்ஷனாய் (எ)'சுஹம் ஜோக்ஷயிஷ்யாதி-அஹம்மோக்ஷயிஷ்யாமி"
என்கிறபடியே (திருமாமகன் கொழுநன்) (அ) "திருமால் வைகுந்
தம்" என்று சொல்லப்படுகிற தன்னதான*வைகுந்தவரன்போகத
தைத் தந்தருளும்.

† விபிஷ்டாதிஷ்டாந (க) தி-வாய்-க-அ-க. (உ) பெரி-தி-ரு-உ-க-
(ங) (உ) மெரி-தி-க-உ-அ- (ச) பெரி-தி-க-உ-அ-
ஸ்ரீஸ்த-க- (சு) (எ) கி-க-அ-க- (அ) தி-வாய்-க-அ-அ.

உபதேசரத்தினமாலே, கூஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாரமம். கஅந.

பு:—உய்யகினைவுண்டாகி லுங்குருகுகள் கமயத்தே
வைபுமபு தனையிடுக மாநிலசூதா—மெய்யுறைக்கேன்
பெயர்செலு மாபு பாரமபு முறுக்காமை
செயிலய்கு செல்லுகை.

(52)4

உஜீவநாயகபிரபாகரவரூபகங்குலவர
 .நிஷ்டயதாம் நிதமமொழாரணாரவிநித
 வாக்யஞ்ஞவதி பிநாஜி, மெணிசாயிநத
 பிநுமபகம் காதவாரபகம்ஹவதஃ ||

(சூஉ).

(வைகுந்தத்தரும்) (சு) “வீடுமகனும்” என்கிறபடியே இருவரு, மான சேர்த்தியிலே நிதம கைங்கரப நிரதனுப வாமும்படியான பேறறைப் பணனிகொடுத்தருளும், இதில ஸமரயாபிலலை. இப். யாட்டுததான் இப்பரபதத்துக்கொல்லாம் உதாப்பாட்டிறே. ஆக இத்தால். ‘ஆசாரயாபிமாநமே உத்தாரகம்’ எனனும அர்த்தம் சொல்கிறாயதது. (சுக)

(५५)

பதவுரை.

இந்த மரநிலத்தீர்

இந்த விசாலமான பூமியில் பிறந்த
வார்களே!

உய்ய நினைவு உண்டாகில்
அன்பு தன்னை

உஜ்ஜீவிக்கவபிப்பிராயமுண்டாகில்
பக்கியை

உம் குருக்கள் தம்பதத்தே

உங்களாசார்யர்கள் திருவடிகளிலே
யே

வெய்யம்

இருததுங்கோள் ;

மெய் உரைக்கேள்

உண்மையாகக் சொல்லுகிறேன் :

பெ

(பரந்த) படங்சளையுடைய

அரவீல்

திருவநந்தாழ்வாரைப் படுக்கையா
கவுண்டிய

மாயன்

ஆட்சர்யபூதனை ஸர்வேஸ்வரனு
டைய

பர்மபதம்

பரமபதமானது

(க) தி-வாய்-க-க,க,க,

கூடிய உபதேசத்தினமாலே, கூஉ-பா, உய்ய வயாக்யநம்,¹

உங் கருத்ரு	ஆசார்ய நிஷ்டரான உங்களுக்கு
ஸாக்ரஸநகு	உள்ளாகையிலுள்ளிருந்த
கெல்லிக்காரி	கெல்லிக்கணிசோஸ்
ஆம்	ஸ்வாதிதமாயளிடும் (கூஉ)

வாரா;—அறுபத்திரண்டாமபாட்டு ஆகக் கீழ் இரண்டுபா, ட்டிலும் ஆசாரய உபநகத்தாலும் அஸம்பநகத்தாலும் பலிகரு மதான லாப அலாபங்களை தாஸிப்பிடுகிறாள், அந்தஸ்தி இது வான பின்பு, உகைகருகு உஜ்ஜீவக இசைஉண்டாகில், †(கீழ்க்கொ ன்னபழியே தவயிஷ்டராய, வதநகய பரஜைகரு வயாகி உண டானல், அது தன் குறையாக நினைத்தத்தான் ஓளஷிகேஸைவப ணணி, ப்ரஜையினுடைய நோயைப்போகும் வந்ஸையான தா யைப்போலே தனை அழியமாறி ரக்திகும், ஸதாசாரய பாதநத் மரினா தநகாம ஆசாரபர்கா திருவடி காலிலே நிரதிஸய ப்ரேமக் கைப்பண்ணுகோள், முகத போகபனுவலுடைய தேசம் உங் கருகரு அதிஸுலபமாகக் கிட்டுமென்கிறார்.

(உயயநினைவுண்டாகில்)(க) ஸ்ரோஜீவநெ ஹ்யயஜிதெ - ஸ்வோஜ் ஜீவநேச்சாயதிகே” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவநக வேணுமென்கிற இச்சாமாதரம உண்டாகில் மநஸஸஹகாரரூபமான ஸமபத்து ஸம் பநமாயத்தாகில்; இனி அவர்களுக்கும் அருமை பெருமை என்கிற அத்ருஷ்டதாரித்யப்ரஸங்கமில்லையி றே இவர்களைப்பார்த்தால் இது தான் பரமபத்தியோபாதி அரிதாயிறே இருப்பது; இப்படிபெறுதற்கரி தான இச்சையைபுடையநாங்கள் செய்யவேண்டுவது எனென்ன; (உக்குருக்கள் தம்பத்தேவையுமன்புதன்னை) உநதம் ஆசார்யர் திருவடிகளிலே (உ) “உனதாளினைக் கீழன்புதான் மிகவுங்கூர்ந்தது” என்கிறபடியே அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிவைக்கும்படி பாருந் கோள்.

{வையுமன்பு தன்னை} நிதியை அடியிலே இட்டுவைக்குமாபோ லே அனபையும் அடியிலே இட்டுவையுங்கோள். பாதமூலத்தைப் பற்றியிருக்கையிறே பார்ப்தம் (உக்குருக்கள்) நான் ஏதேனும் எங்குருக்கள்தம்பத்தேயோ அன்பை வைக்கச்சொல்லுகிறது. உங்களுடைய அஜ்ஞாநாதநகாரத்தைப்போக்கி, (கூ) “ஜூநஜீவ

(க) (உ) இரானு கூக. (கூ) † குண்டலிதம் க்வாசிதம்.

உபதேசரத்தினமலை, சுஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாரம். கஅடு

வ்ருஷம-ரௌ-ஜ்ஞாநதீப ப்ரதேசுரௌ”என்னும்படி விஜ்ஞாந ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொண்டுபோரும் மஹோபகாச கரானவர்களுடைய விமலசரமவிக்கறைகதேசமாய், பாவநத்வ போக்யய்வங்கையுடைத்தான திருவடிகளிலே பரிவை யுடையாராங் கோளென்றன்றோ சொல்லுகிறது.

(தம்பதத்தே அன்புதன்னையையும்)(க)‘குருகூர் நம்பி, முயல் கின்றேனுன்றன்மொய்கழறதன்பையே’ என்றும்(உ) “அன்பரடிக் கன்பர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அன்புக்கு அடியானதிலே அன்பைவையுங்கோள். (ங)“அன்பவர்கண்ணேவைத்து” என்கிற பகவத்பஜநம் உங்களுக்கு அரிதாயிறே இருப்பது ஆகையாலே ஸுலபமான விஷயத்தையே பறற்பாருங்கோள் (இந்தமாரிலத் தீர்) ஆசார்யன் வந்து உங்களை ரக்ஷிக்கைக்கு எதிர்குழல்புக்கு அவதரித்துத்திரிகிற இந்த மஹாப்ருதிவியிலே ஜகித்து, அதிலே வஸிக்கப்பெற்ற பாக்க்யத்தையுடையவர்களே!(ச)“இருந்தவூரிவிருக் கும் மானிடரெத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ” என்றும்,(ரு)“கோ விந்தன் குணம்பாவொருள்ள நாம” என்றும் (சு)“பாததாளிபடுத லா விவ்வுலகம் பாக்கியஞ்செய்ததே” என்றும், சொல்லுகிறபடி யே ஊரும் நாடுமுலகமுமதங்களைப்போலையாக்கும் தன்மையையு டையராயிறே உங்கருக்களிருப்பது.

(இந்தமாரிலத்தீர் உங்கருக்கள் தம்பதத்தே வையுமன்புதன் னை) (எ)“மானிடர்க்காயிநிலத்தேதோற்றுதலால்யார்க்குமவன்ற னினையே யுன்னுவதேசாலவுறும்” என்கிறபடியே உங்களை ரக்ஷிக் கைக்காகவே அவன்இஜ்ஜகத்திலே அவதரித்துச் சாருபியாய் (அ) “உவாரவஸுயாகிதெ. சசாரவஸுதாதலே” என்னும்படி ஸஞ் சரித்துக்கொண்டுபோருகிறஜகத்திலே வர்த்திக்கிறீங்களை இதுஎல் லாம்மதர்த்த(ஃ-உ)மாகவன்றோவென்றுவிசாரித்துஅச்சரணயுகங் களிலேஸங்கத்தைப் பண்ணுங்கோள்.(க)“எங்குந்திரிந்தரங்கனெம் மானுக்கே காதல் செய்தொண்டர்” என்னும்படி ஸங்கத்தை உண் டாக்கும்படியாயிறே அவர்கள் இருப்பது.

(க) கண்ணி-கௌ. (உ) (ங) (ச) பெரி-தி-ச-ச-எ

(ரு) பெரி-தி-ச--ச-அ. (சு) பெரி-தி-ச-ச-க. (எ)

(அ) (க) பெரு-தி-உ-ச-

கருக உபதேசரத்தினமலை, கூஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாரம்.

அன்றிக்கே “மாதிலத்தீர்” என்று இருந்ததே குடியாக, எல்லா
ர்க்கும் உபதேசித்ததால் (க) “யஜிக்ஷிநூமோக்ஷஸ்ய” - யதிகக்
சிம்முருக்ஷஸ்யாத்” என்று ஒரொருத்தர் தான் உண்டாகாதோ
வென்று ஸர்வாதிகாரமாக ஸம்போதித்தருளுகிறாராகவுமாம். நீர்
இப்படி உபதேசியா நின்றீர்; எங்களுடைய அலபமான ஆறுகூல்யத்
துக்கு அதிகமான பலம்வித்திக்கப்படுகிறதோ வென்ன, (மெய்யுரை
க்கேன்) இவ்வர்த்தத்திலுடைய மிலை பென்னுமிடத்துக்கு நான்
ஸத்யபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன். (உ) “வாக்யவாதிவாதிவாதி
ஸத்யபூர்வமிதம்வச” என்னுமடோலே. இப்படி ஆப்தனை
நான் சொல்லுகையாலே பவஸித்தியில் கண்ணழிவில்லை. *டொய்
யிலாதமணவாள மாமுனியானவியர், இப்படி “மெய்யுரைக்கேன்”
என்கையாலே அமோக(வ)மாயிருக்கிற இவர் ப்ரத்யயமடியாக எல்
லார்க்கும் பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கலாமிறே.

(மாதிலத்தீர் மெய்யுரைக்கேன்) (கூ) ‘நாரணோ
விபுக்ஷிணாகம் ஹயக்ஷுடமணவாதிபௌ. ராமேணபிப்ரதிஜ்
ஞாதம் ஹர்யருக்ஷகணஸந்திதௌ’ என்று அநதமஹாபரிஷததிலே
ஸத்யவாக்யரண பெருமாள், ஸபதம் கூறினார்போலே யாய்த்து
இவரும் இவர்கள் நடுவே ஸபதம் கூறினபடி. இனி இவர்கள் பெறப்
படுகிற பலவேஷம் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். அது
தான் பலபர்யந்தமாயிறே இருப்பது. (பையரவில்மாயன்) ஓத்யாதி.
(ச) “பைத்தபாம்பணையானறிருவேங்கடம்” என்கிறபடியே ஆஸப்ரு
ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த(மாய) ரானகித்யஸூரிகளுக்கு அதுபால்யனாயிரு
க்கிறவனுடைய ஸ்ரீவைகுண்டம் நித்யஸம்ஸாரிகளாயிருக்கிற உங்க
ளுக்கு அடியிலே அன் புண்டாகையாலே (ஊ) “ஆகத்தணைப்பாரணை
யரேயாயிரவாய் நாகத்தணையானநதர்” என்றுமது அதிஸுலப
மாய் அமோக(வ)மாக வித்திக்கும்.

(மாதிலத்தீர் பையரவில் மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம்)
(க) “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது” என்றும்,
(எ) “தயாஸஹாலீநநிநஹோமிதி - தயாஸஹாலீநமகந்தபோகி
தி” என்றும் (அ) “செஷஹோமெஸிரயாஸஹாலீநடி-சேஷஹோ

(க) (உ) (கூ) ராகி (ச) தி வாய் கூ உ உ (ஊ) க திருவகூஉ
(ச) தி வாய் உ அ க (எ) ஸ்தோரத்தம் (அ) ஸங்குண்டகத்யம்

உபதேசரத்தினமலை, கூஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாரம். ச.அ.ஸ்

தேவஸிரியா ஸ. ஹாஸீநம்" என்றும் (க) "அநந்தன் பணுமணிகள் தன்னி
லொளிமண்டலத்தினிடையிலுண்டுவருவாரும் மமலரால் வலவருகும்
பிறைநிலமகளு மாய்மகளு மிடவருகுமிருக்க, நடுவாக வீற்றிருக்
கும் நாரணனை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பத்திரிகாரர் பரிவ்
ருதனாயிருக்கிறவனுடைய நிதய விபூதியானது, *இருள்தருமா ஞா
லத்திலே பத்தராயிருக்கிற உங்களுக்கு (உ) "வட ஹணவ்யாயுஷ்ட
வலொகதாபிஷேகாதி - பரஹ்மணஸ்ஸாயுஷ்யம் வலோகதாமாப்
நேதி" என்கிறபடியே வித்திக்கும். இதைதான் (ங) "வணவந்திராபி
ஷேகாயுஷ்டாஹதி - வணவந்திராதேநாத்யாரோஹதி" என்கிறபடி
யே பரிதிபித்தில் அடியிட்டுவந்தி, மடியிலே யிருக்கும்படியாகவலித்
தும்பரமபோகி(ஹோமி)களோடே ஸமாந போகிகளாம்படியிறே
யிருப்பது.

(பையரவில் மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம்) ஸ்வஸம்ஸ்பர்ஸு
த்தாலே விகஸித பணத்தையுடையனாய், ஸுரத்யமார்த்தவ ஸௌ
ரப்யாதிகளைப் பரக்குதியாகவுடையனான திருவநந்தாழ்வானைத் திவ்ய
ஸிம்ஹாஸன பாக வுடையனாய், திவ்யமலிஷீபரிவ்ருதனாய், அபரிச்
சித்ரஸ்வரூபருபகுணவிபூதிகளால் ஆச்சர்யபூகளுவனுடைய (ச)
“தன்னுடைச்சோதி” என்னும்படியான பரந்தாமமானது, உஜ்ஜீ
வநாபேகையுடைய உங்களுக்கு அபத்தமாகக் கைகடும். ஏவம்.
வித மஹாமலமானது லபிக்கும்துக்குஒரு பலத்தை த்ருஷ்டார்த
மாகச் செல்லுகிறதுமேல், (கையிலங்கு நெல்லிக்கனி) எனது.
அதாவது (ரு) “கையில்கனியென்ன கண்ணனைக் காட்டித்தரி
னும்”, (சு) “வைகுத்தமாகநர் மற்றதுகையதுவே” என்கிறபடியே
இவர்களுக்குக் கரதலாமலகம்போலே கைவசமாக வித்திக்குமெ
ன்கை. “கையுறு நெல்லிக்கனியைக்காட்டி” என்னக்கடவத்தே.
(கையிலங்கு நெல்லிக்கனி) உள்ளங்கையிலே விளங்காநிற்கிற கரு.
நெல்லிப்பழம் போலே கைவசமாய், அது கார்பயித்தியைப் பண்
ணிக்கொடுக்கும். இது ஸ்வரூபவித்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்.
(பரமபதம்) (எ) “தலிஷ்டோ: வாஜிஷ்டோ: வாஜிஷ்டோ: வாஜிஷ்டோ:
பி:- தத்விஷ்டோ: பரமப்பதமஸதாபச்சந்தி ஸுபிரயக்” என்கிறப
டியே நித்யஸூதிகளாலே நித்யாநபாவ்யமா பிருக்கும்படி, உங்க

(அ) (ஆ) (இ) செனவீத்தி (ஈ) தி லாய் ௩ ௪௦ ௪
(ஊ) தி லாய் ௪ ௪௦ ௪௪ (ஐ) தி லாய் ௪ ௪௦ ௪௪ (எ) ஸாமி உத்தர

கஅஅ உபதேசரத்தினமாலே, சுஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாநம்.

ளுக்கு ஸர்வகாலமும்கண்ணாக்கண்டுஅதுபவிக்கும்படியாயிருக்கு
ம்படி. (க)“கண்டறிதியே”என்னக்கடவதிநே. அதுதான் (உ)“நீலா
ஜநாஜ்ரநிஹி - நீலாஞ்ஜநாதரிந்பம்” என்னுமம்டியானமைப்
படிமேனியிநே.

(பையரவில் மாயன் பரமபதம்) தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களை
அசேஷசேஷ வ்ருத்தியினும் அநநிதராக்கி, அடிமை கொள்ளுமவ
னுடையதாய்,அவ்வடிமைக்குவர்த்த(ய-உ)மாயிருப்பதான பரமப
தமானது, (உங்களுக்காம்)உய்யநினைவுடைய உங்களுக்காம் நீங்கள்
இச்சிக்கவும் வேண்டா. அவன்றானே தரவும் வேண்டா. நீங்கள்
உங்களுக்குவருத்தபதத்திலேபற்றுண்டாயிருக்க(ந)“வானவர்நா
ட்டையும் நீ கண்டுகொள்” என்று அவர்களுக்குக் கையடைப்பாக்
கிக் கொடுத்த அந்தப்பதம் கோல்விழுக்காட்டாலே உங்களதாயே
யிருக்கும்.(ச)“ஊஹேஹேஹேமாநாநிஹி கந்யவெஹேவகஸ்யா
ஹே - புங்கதேபோகா நவிதிதந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி”
என்றும்(ரு) “நற்றதைச்சொம்’தல்வர் தம்மதன்றோதாயமுறை
தான்” என்றும் சொல்லக்கடவதிநே.

(உங்களுக்காம்) ஏதேனும் ஜம்வ்ருத்த ஜ்ஞாநத்தை யுடைய
ராயிருந்திகோளேயாகிலும் உஜ்ஜீவநேச்சுக்களாய் ஆசார்யனிக்ர
ஹத்திலே விருப்பத்தையுடைய ராயிருக்கிற உங்களுக்கு உயரத்தி
லே யிருக்கிற மஹரபலமானது அடியிலே யிருக்க மடியிலே விழு
ம்படி கைகண்ட பலமாயிருக்கும். (பரமபதமுங்களுக்காம்) அதில
ஒரு ஸந்தேஹமில்லை.(ச)“விஹிஹேவதி - நிஸ்யஸ்யஹேவகஸ்ய
ரிஹேவகஸ்யாநாநா - ஸித்திர்பவதி.நிஸ்ஸம்சயஸ்து தத்பக்த
பரிசர்பாரதாத்மநாம்” என்றும்(எ) “வேறுகவேத்தி யிருப்பாரை
வெல்லுமேமற்றவரைச்சரத்தியிருப்பார்தவம்” என்றும்(அ)“மதர
கவி சொன்னசொல் நம்புவார்பதிவைகுந்தம்” என்றும் சொல்லக்
கடவ

(க) தி திருவ அரு. (உ) ஸுந்த ஸ்த (ந) தி வாய். க. க.
(ச) (ரு) (ஊ) (எ) ச திருவ கஅ (அ) கண்ணி ௧௦

உயதேசரத்தினாலே, கூட-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாரம், கஅக

மூ;—ஆசாரியன்செய்த உபகாரமானவது
தூய்தாக நெஞ்சுதன்னில் தேன்றுமேல்—தேசார்.
தரத்திலிருக்கமனந தான்பொருநதமாட்டாது
இருத்தலினியே தறியோம யாமி.

(கஉ)

உஜ்வநாயவிஹிதா மஃஸுணோவகாரா
ஸிவதமநிவிநயா யஜிவதநாந் 13
பெசாஜரெ நிவஸ நநநநெ 1 விஜ்ஜெந
அரவகக 190 நஹிதெ நி வ 100 நவிஜி 11.

ஆசாரியன் செய்த	ராயன் பண்ணின
அது உபகாரமானது	அப்படிப்பட்ட உபகாரமானது
தூய்தாக	நீர்மலமாக
நெஞ்சுதன்னில்	மநஸஸில
தேன்றுமேல்	தோற்றற்றுகில
தேசாரதரத்தில் இருக்க	ஆசாரயகைங்கர்ய மில்லாதபதே

மனந்தான்	மநஸஸுதான்
பொருநதமாட்டாது	ஊனறியிராது;
	இப்படியான பின்பு
இருத்தல்	ஆசார்ய கைங்கர்யத்தைப் பிரிந்திரு,
	க்கைக்கு
ஏது	எனனகாரணமோ;
யாம்	நாம்
அறியோம்	அறியமாட்டோம். (கஉ).

அறுபத்து மூன்றும்பாட்டு. — கீழ் மூன்றும்பாட்டாலும் ஆசார்யனுடைய உத்தரகதவத்தை அருளிச்செய்தார். இப்பாட்டில் அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ஆசார்யன் செய்த உபகாரம்) என்று தொடங்கி. ஜ்ஞாநப்தநாநி உபகாரங்களாலே ரகித்துப்போந்த அந்த ஆசார்யன் செய்தமஹோபகாரமானது, தந்தாம் மநஸஸிலே விசதமாக ப்ரகாசித்ததாய்க், இப்படிக்குதஜ்ஞான சிஷ்யனுடைய மநஸஸுதான் அவன் ஸக்திக்கு அசலான தேசாரதரத்தில் ஸக்தமாய் வர்த்திக்க கிமிமர

உபதேசரத்தினமாலே, சுரு-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாஹம் ககூ

தேசாந்தரத்தில் ஸங்கத்தை யுடையதாக மாட்டாதென்கிறார், (தேசாந்தரத்தி லிருக்கமனந்தான் பொருந்தமாட்டாது) என்று

அதாவது-ஆசாரயஸேவக்கு அசலான தேசாந்தரத்தில் அர்த்ததிகாரில் அபேக்ஷயாலேயாதல தேசவாஸாதிகளாலேயாதல அங்கேவஸிக்க க்ருதஜ்ஞதாபல ப்ரத்யுபகார ஸாபேக்ஷயான மநஸ்ஸுதான் பொருத்தமுடையதாகமாட்டாது, இவர்கள் இருக்க இச்சித்தாலும் இவர்களுடைய மநஸ்ஸானது, (க) “கின்னிடைபை னலலேனென்று நீங்கி” என்கிறபடியே இவர்களைவிட்டு (க)*, மருதறம நெஞ்சாய், (உ) “போந்ததென்னெஞ்சு” என்னும்படி பொருத்தமுடையதாயிருக்கிற இது ஓரிடத்திலும் பொருத்தமுடையதாக மாட்டாது, ஆகையால் “உபகார ஸம்ருதிகாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்” என்கிறபடியே ஸஹவஸிக்ராய், அவன் கணவட்டம் விடாதே வர்த்தித்துப்போருமவர்களுடைய நெஞ்சு விஸ்வலேஷித்துத்தரித்திருக்கமாட்டாதிதே. அப்படிப்பட்டிருவுள்ளக்கருக்கலையுடையவர்கள், தெய்வவாரியாண்டான், நஞ்சியாபோலவார.

இனி விஸ்வலேஷித்திருக்க மனந்தான் பொருந்தமாட்டாது என்பானென்? “விஸ்வலேஷித்திருக்குமவர்கள் உண்டாயிருக்கிறதே என்ன, (இருத்தலினியே தறியோம் யாம்) “ஆசாரியன் பண்ணின உபகாரத்துத அதுஸந்தித்திலனாகில, ஜ்ஞாநாம்சமடைய மருத அஜ்ஞாநம்ஸமே மேலிடும” என்கிறபடியே “நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபம்” என்னும்படிபான க்ருதக்ருதையாலே அத்தை அறியமாட்டாமல் விஸ்வலேஷித்து, * விடாடிவீற்றிருக்கிற இதுக்கு வேறு ஏதோ அறியோம். பிரிந்திருக்கிறவர்கள் மநஸ்ஸே அறியுமத்தனை.

(இனியேதறியோம்) அர்த்தஸ்கிதி இதுவானபின்பு இதுக்குகிதா நம் இன்னதென்று அறிந்துசொல்லுவாரார். பாதோஷங்களில் அஜ்ஞாநமிருக்குமவராகையாலே இதுக்கு வேறவந்தங்களைத்தாம அருளிச்செய்யக்கூசி (இனியேதறியோம்) என்கிறார். (ங) “அதிஞ்ஞாநம்-ஹேவலீத - நித்யம் குருமுபாஸித” என்கிற ஸாஸ்த்ரவசநத்துக்கு அதுகுணமுமின்றிக்கே, “ஸதாசாரியன் கணவட்டம் விட்டால், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போ மித்தனை” என்கிற ஆசாரயவசநத்துக்கு அதுகுணமு மன்றிக்கே யிருக்கிற இவர்கள் அதுஷ்டாஹம்

(ச) பெரியதிலிவா

(உ) இராதுகக

(ங)

கூகட உபதேசரத்தினமாலே, கூசு-பா, தன்னூரியன் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—தன்னூரியனுக்குத் தானடிமை செய்வதவன்

இந்நாடுதன்னி லிருக்குநான்—அநநேர்

அறிந்து மதிவாசையின்றி யாசாரியனைப்

பிரித்திருப்பாரா மனமீம பேசு.

(கூசு)

சுலெஞ்சுவகெவலுந நு வராவுலெநநீ

ஸுஸுஞ்சுணரம் சிஜம-ஹொரா-வலெலி வாஸஸு!

ஊநாஸுபுலெயலாணரி லுக்ஷிஜாநா:

கெவாசுஜநி திஜலெஸிகவாசு-ஹெலு.

(கூசு)

அறிவுடையாருகும் அறிப ப் பாகாதாய்நே இருபபது. அன்றிக
கே (யாமேதறியோட) உசாரிய பதசராயையி லேயிருந்து, பல்லவி
தாதிகளாம்படியாண ஸவருபவிகாஸத்தை யுடையனாய், தக்ஷிப
ரீதாதுஷ்டாந யுத்தருடைய ஹ்ருகயஸ்திதிக்கு ஹேது இன்ன
தென்றறிந்து, அத்தைச் சொல்லுவதொன்றும் தெரிகிறதில்லையெ
ன்றபடி. நாம் எத்தை அறிவோம் என்றபடி.

ஆகையால் இது ஸர்வஜ்ஞாக்கும் துர்ஜ்ஞேபமாயிருக்கிறகாய்
த்து. இவ்விடத்திலே நஞ்சீயர் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்து, தேசந்
தரத்திலே அகன்றுபோக உத்யோகிதத வைஷ்ணவனைக்குறித்து,
ஜ்ஞாநாதிகராயிருப்பார் ஒருவர், உமக்கு ஜீயா திருவடிகளை அக
ன்றுபோக வேண்டிற்றே பென்றுவெறுக்க, எங்கே. இந்நந்தா லும்
ஜீயர் அபிமாநம் உண்டேயென்று தேறி வார்த்தைசொல்ல, இத்
தை ஜீயர் திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கையாயிருப்பாள் ஒரு ஸாத்வி
கை அம்மையார்கேட்டு, ஆசார்ய விஸ்வேஷத்தில்த் நெஞ்சுஇளைபா
மல் போகிறவரைப்பார்த்து, என்சொன்னாயிள்ளாய்! (க) “ஏனத்து
ருவாயுலகிடந்தஹழியான் பாதம்நாநூம்மருவாதார்க்குண்டாமோ
வான்” என்கிறபாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே அருளிச்செய்த கதை
யை இவ்விடத்திலே அதுஸந்திப்பது”†(என்றார்) என்று அஸ்மதா
சாராயர் அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அருளிச்செய்தாரிறே).

பதவுரை.

தான்

சிஷ்யனுன தான்

தன் ஆரியனுக்கு

தன்னுடைய ஆசார்யனுக்கு

† (பா) னையாமல்.

† குண்டலிதம் க்வாசிதம்.

(க) க திருவடிக

உபதேசத்தினமாலே, சுசு-பா, தன்னுரிபன் வ்யாக்யாரம், ககந

அடிமை செய்வது

அவன்

இந்நாடு

இருக்கும்நாள்

அந்நேர் அறிந்தும்

அதில் ஆசை இன்றி

ஆசார்யனைப்பிரிந்து

இருப்பார் ஆர்

மனமே

பேசு

கைங்கர்யம் பண்ணுவது

அவ்வாசார்யன்

இந்தலோகத்தில்

வளிக்கும் நாள்களிலேயாயிருக்கும்;

அந்த நேரத்தியை யறிந்தும்

அவ்வாசார்ய கைங்கர்யத்தில் விரு
ப்பமில்லாமல்

ஆசார்யனைவிட்டு விலகி

இருக்கத்தக்கவர்கள் எவர்?;

மகஸ்ஸே!

உண்டாகில் சொல்லு. (கச)

வ்யா;-அறுபத்துநாலாற்பாட்டு கீழ், ஆசார்யன் பண்ணினவுபதா
ரத்தை அறுஸந்தித்தால அவனைப்பிரிய ப்ராஸங்கமில்லையென்றார்.
இதில் ப்ராப்யனுன அவன்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தை யுணர்ந்
தாலும் பிரிய ப்ராஸங்கமில்லையென்கிறார். (தன்னுரிபனுக்
குத் தானடிமைசெய்வது) அதாவது; - தாய்க்குச்சோறு இடு
மாபோலே தனக்கு அஸாதாரண ஸோஷியான ஆசார்யனுக்குத்
ததே(௨)க ஸோஷியுதனாய், தத்தைங்கர்யாதிகளே தனக்கு(பா)தா
ரகாதிகளாயிருக்கிற தன்னுடைய ஸ்வரூபாது சூப்மான கைங்கர்
யங்களைச்செய்து, உஜ்ஜீவிப்பது.

(அவனின்நாடு தன்னிலிருக்குநாள்) அவன் இந்த விபூதியிலே
எடுத்த திருமேனியோடே ஈஸ்வரோச்சையாலே எழுந்தருளியிருக்
கும் நாளாய்த்து இவன் அடிமைசெய்யலாவது; அந்நாட்டிலே போ
னல் எல்லாரும் *அயர்வறுமமரர்களதிபதி பானவவனுடைய அறு
பவகைங்கர்யங்களிலே ஆழங்கால்பட்டு, குமிழ் நீருண்டு போமத்
தனையிமே. ஆகையால் இவன்பதார்த்தங்களைக் கொண்டு உபஜீ
விக்க விருக்கிற வின்நாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும் போதாய்த்து;
ப்ராக்குத பதார்த்தங்களின் கிஞ்சித்கார முகத்தாலும் இவன் கா
ணங்களடியாகவுண்டான ஸுஸ்ருஷாதிகளாலுமாய்த்து அவன்
அடிமை கொண்டருளுவது. (க) “நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பா
லோடு மேவிரோ” என்றும் (உ) “குருக்கருக்கதுகூலராய்” என்றும்

ககச உபதேசரத்தினமலை, கச-பா, தன்னுரியன் வ்யாக்யாநம்

சொல்லக்கடவதிதே. அவன் அந்நாட்டிலே எழுந்தருளினால் இவன் இந்நாட்டிலே யார்க்கு அடிமைசெய்யப்படுகிறான். “நம்மைப் போலே வாய்ப்புகும் சோறாகப் பறிகொடாதே” என்றாரிதே கஞ்ஜயர்.

(அந்நேரறிந்தும் அதில் ஆசையின்றி) அந்த நேர்பாட்டை ஸாஸ்த்ர வசநங்களாலும் ஸதாசநர்யோபதேஸங்களாலும் அறிந்துவைத்து இப்படி அடிமைசெய்கைக்குப் பாங்கான தேச காலங்களையும் தேசிகரையும் பெற்றிருக்கிற நேர்பாட்டை அறிந்துவைத்து, அதிலே நேர்படலாயிருக்க, (அதிலாசையின்றி) இப்படிவாய்த்திருக்கிற வகுத்த விஷயமான ஆசார்யகைங்கர்யத்தில் அபிநிவேசமின்றிக்கே அதடியாக அவனைப்பிரிந்து பிசைத்திருப்பாரார்? ப்ராவணயகார்யமான அநுபவமிலலாதபோது குழையும் படியான ஸந்தையையுடையாயிருக்கிற; ஆசார்யபரதத்தரில் அவனை விஸ்ஸேஷித்து ஸந்தை பெற்றிருப்பாரார்? அந்நேர் அறியாமல் பிரித்திருப்பாருண்டாகிலத்தனைபோக்கி அத்தையறிந்திருப்பார் பிரித்திருப்பாரில்லையிதே ஈஸ்வரனைப் பிரித்திருப்பாருண்டாகிலும் ஆசார்யனைப்பிரித்திருப்பார் அரிதாயிதேயிருப்பது. அநாதிகாலம் ஈஸ்வரனையும் ஈஸ்வரகைங்கர்யத்தையு மிழந்திருந்தவிவனைத் தத்ஸம்பத்தையும் தத்தகைங்கர்ய ருசியையுமுண்டாக்கி எட்டவிருந்து எல்லாவடிமைகளும் கொண்டருளுவனாயிருக்கிற விவனை விட்டு த(ய)ரித்திருப்பாரார். அவர்சனை எங்கேதேடுவது, சைதந்யமுடையார் இப்படிப்படிவர்களில்லையிதே.

(மனமே பேசு) ஆசார்ய கைங்கர்யாதிகளாலல்லது தரிபாத மகஸ்ஸே! உண்டாகில் இத்தை ஆராய்ந்து சொல்லிக்காண். (க) ‘எதிராசா வெந்நாளு முன்னனக்கே யாட்கொள்ளுகந்து’ என்று ஆதரித்துப் போருமவருடைய திருவுள்ளமிதே. ஆகையாலே தம் திருவுள்ளமறிய வில்லையென்கிறார். இதுதான் “பாதரேகாஸம்ப்ரிசிகையாலே அவரிடத்தில் பிரிவாலே தம் திருவுள்ளத்தில் பிரிவுதோற்ற அருளிச்செய்தருளினது” என்று அருளிச்செய்வார். அந்தவந்தரத்திலே “எந்தாயெதிராசா இந்தத்தனியிருப்பில் எந்தாபத்தனையினி நீக்கக் - கந்தாடையண்ணனைப்போல் கண்கரிச்சுலுண்

(ச) ஆர்த்திப்ர கா

உபதேசரத்தினமலை, சுரு-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யானம், ௧௯௫

ஆசாரியன் சிச்ச னுருயிரைப் பேணுமவன்
தேசாரும் சிச்சனவன் சீவடிவை - ஆசையுடன்
நோக்குமவனென்னு துண்ணறிவைக் கேட்டுவைத்தும்
புக்குமநேர் நிறகையரிதாம். (௧௫)

சுனெவெனெதா மாராநாரதாரதாரதாரதார
ஸிஷ்யைவாஹ்யைவா காராநார மாராநேஹ்யைவா
சுயைவாஸுயைவாஸுயைவாஸுயைவாஸுயைவா
ஸுயைவாஸுயைவாஸுயைவாஸுயைவாஸுயைவா (௧௫)

டாகி, வந்தாரொனை நோக்குவார்” என்றும் அருளிச்செய்தாராம்.
ஆக இத்தால் தத் பாதஸேவைக(யா)தாரகாரியிருக்கும் ஆசார்ய
பாதந்தாரில் தங்களுக்கு எல்லாமாயிருக்கிற ஆசார்யனை விஸ்
லேஷித் திருக்கமாட்டார்களென்று கருத்து. (௧௬)

பதவுரை.

ஆசாரியன்	ஆசார்யனாவன்
சிச்சன்	சிஷ்யனுடைய
ஆ உயிரை	ஜ்ஞாநாதந்த ஸ்வரூபமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை
பேணுமவன்	ரக்ஷிக்கிறவன்
தேச ஆரும்	ஆத்மஜ்ஞாநமாகிற தேஜஸினுடைய ணான
சிச்சன்	சிஷ்யனாகிறான்
அவன்	அவ்வாசார்யனுடைய
சீர்	சிலாகையுமான
வடிவை	திருமேனியை
ஆசையுடன்	ப்ரீதியோடே
நோக்குமவன்	ரக்ஷிக்குமவன்
என்னும்	என்கிற
துண்	ஸூக்ஷ்மமான
அறிவை	ஜ்ஞாநத்தை
கேட்டுவைத்தும்	கேட்டிருக்கச் செய்தேயும்
ஆர்க்கும்	எவ்வளவு ஜ்ஞாநவான்களுக்கும்
அந்நேர் நிறகை	அவ்வழியில் பொருத்துகை
அரிதாம்	தூர்ஸபமாயிருக்கும். (௧௭)

ககக உபதேசரத்தினமாலே, கரு-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு.—கீழ்இரண்டொட்டா லும் உபகா
ஸ்மருத்யத்சயத்தா லும் கைங்கர்யாபி(வி)நிவேசத்தா லு முண்டான
ஸிஷ்யனுடைய ஸ்வரூப ராஹித்யத்தை யருளிச்செய்து, அதடி
யாக வுண்டான ஸஹவாஸத்தை புடையான இருவரும் ஸ்வஸ்வ
கர்த்தவ்யங்களான ஸ்வரூப தேஹாக்ஷணங்களைப் பண்ணிப்
பேரும்படியையும் இவ்வர்த்தம் ஸ்ருதமானாலும் அதுஷ்டாநத்தி
லே அரிதாயிருக்கு மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்
இதில்.

(ஆசாரியன் சிச்சனாருயிரைப் பேணுமவன்) ஆசார்யனாகி
றான், ஸிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநததுக்குடலாக. ஜ்ஞாநப்ரதா
நாதி முகத்தாலே நல்வழியே நடத்திப்போரு மவனுகையாலே
ஸ்வஸாஸ்யனான சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸ்வோபதேசாதி
களாலே ஸர்வகாலத்திலும் அவஹிதனாகக்கொண்டு, நிரபாயமாக
ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமவனென்கை.

(தேசாநம் சிச்சனவன் சீர்வடிவை) ஸிஷ்யனாகிறான், அவனா
லே ஸுரக்ஷிதமான ஸ்வரூபௌக்யவல்ய பூர்த்தியையுடையனாய்
ஆசாரியனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேதன
க்கு தா(யா)ரகாதிகளெல்லாமாய், சரம சரீரமாகையாலே ஸர்வே
ஸ்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாய் ஸர்வ மங்களாவஹமாயிருக்கிற
ஆசார்யனுடைய திவ்ய விக்ரஹத்தைத் தது(உ)சித கைங்கர்யங்
களாலே ஸர்வ(யா)தா ஸர்வகாலத்திலும் அவஹிதனாய் அபி(வி)
நிவேசத்துடனே இப்படியே நோக்கிக்கொண்டு போருமவனென்
கை.

“ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய உயிரை நோக்குமவன், ஸிஷ்யன்
ஆசார்யனுடைய உடம்பை நோக்குமவன்” என்றும், “ஆசார்
யன் ஸிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன், ஸிஷ்யன்
ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன், இரண்டும் இரு
வர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத் கைங்கர்யமு மாயிருக்கும்” என்
றும், “இப்படி இது இருவர்க்கும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கும்” என்
றுமத்தைஆசார்யர்கள் இருவரும் அருளிச்செய்தார்கள். (ஆசை
யுடன் நோக்குகையாவது;-(க)“சூர்யகொழுவு-யெஹ-ஸ-ஆத்

உபதேசரத்தினமாலே, சுரு-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாநம்-களை

ருதோப்யர்த்சயேத்குரும்' என்றும், (க) 'கூஷ்டதவாரோஹநீழ்-
குர்விதபரமாமபக்திம்' என்றும், (உ) 'ஸாமனோதவஸுபுபுஸ்யபர
வாந' - 'ஸாநதோநஸுபுபுஸ்யரத்தாவாந' என்றும், சொஷஷ
கிரபடியேராகபரேரிசுருப் அவன் திரமேனியில புரையத ஸ்நே
ஹத்துடனே தக்தக் காலோசித ஸைங்காயங்களைலே தக விகர
ஹத்தை ஸாவகாலத்திலும் நோக்கிக்கொண்டு போருகையென்ற
படி, அவனும (ங) 'ஸூயிஹாஹிதவரஸூகா - ஸநிகதோஹிதபரஸ்
ஸதா' என்னுமபடியிறே இவனிடத்திலிருப்பது.

'ஆருயி' எனையாலே ஐஞாநநந்தக்களை வடிவாக
வுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்வரூபமானது ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்ரீ சௌஸ்து
பத்தோபாதி ஸபருஹணியமுமாய (ச) 'அங்கண்ணனுண்ட வென்
னாருயிர்' எனனுமபடி (ரு) 'சூஷ்மஹி-அஹமங்கமெனையாலே
நித்திய போக்யமுமாய் இப்படி ஊனும பூனுமாயிருக்குமென்னு
மது தோற்றுகிறது. 'சோவடிவு' என்கையாலே, (சு) 'நன்கென்
னுடலங்கைவிடான' என்றும், (எ) 'கூஷ்ணேவிதெயஜ்ஜுரஹா
கீஹஸூஹி - கூஷ்ணேபிதேயத் விரஹோதி துஸஸஹம்' என்றும்
ஈஸ்வரனுக்கு கூணகால விஸ்வேஷமும் ஆஸஹ்யமாய்ப்படியான
அபிமத விஷயத்திலுண்டான அத்யநத வ்யாமோஹம் தோற்றுகி
றது. இப்படி ஈஸ்வர பரீதி ஹேதுவான தேஹாத்ம ரகூண
தத்பரமாய்ப்போருமவர்கள் ஸசகிஷ்ய ஸதாசாரயர்களென்று
சொல்லப்படுகிற விரத ஸூகூழ்ம ஜ்ஞாநத்தை ஸாஸ்தர முகத்தா
லும் ஸதாசாரய வசநத்தாலும் ஸ்ரவித்துவைத்தும்

(ஆர்க்குமந்நேர்நிற்கையரிதாம்) எத்தனை அதிஸயித ஜ்ஞாந
ராயிருக்குமவர்களுக்கும் அந்த அரிதான அதுஷ்டாநத்திலே நிஷ்
டையுடையராகை தூர்லபமிதே, அதுசால அருமையுண்டென்றபடி.
(கேட்டுவைத்து மார்க்குமந்நேர் நிற்கையரிதாம்) செவிக்கினிதாக
அவற்றைக் கேட்கலாமத்தனைபோக்கி, நான் என்கிற ஜ்ஞாதாக்க
ளுக்கும் அதின் உக்தகாமத்தின் அதுஷ்டாநத்தில நிஷ்டையை
யுடையராகை தூர்லபமிதே, ஆகையால் ஆசாரய ப்ரஸாதத்தாலே
அயத்நமாக லபிக்குமத்தை ஸ்வயத்நத்தாலே லபிக்கை அரிதாயி
தேயிருப்பது.

(ச)	(உ)	(ங)	(ச) தி-வாங்-க-க-க.
தை-	(சு) தி வாய்-க-க-க.	(எ) ஸ்தோ-ர-	

ககஅ உபதேசரத்தினமலை,கக-பர், பின்பழகராம் வ்யாச்யாரம்,

மூ —பின்பழகராம் பெருமாள் சீசர் பெருந்திவத்தி
 லன்பதுவுமற்று மிக்கவாசையினால்—நம்பிள்ளைக்
 கானவடிமைகள் செய்யநதிலைய நன்னெஞ்சே
 ஊனமற வெப்பொழுதுமோர். (கக)

ககஅ ராஜ்ஜிதாராம் கல்வெரிபாவம்
 கித்யாவிலி கிவிசியுநிரணாயம்
 மாராய்நுஷதெவ்வு காராராநஸதவ்ய நிஷாரம்
 வஸ்யுநிதெ வார வகெத்யுநி வஸ்யுநி. (கக)

பதவுரை.

பின்பழகராம் பெருமாள்சீசர் பின்பழகராம் பெருமாள் சீயரென்
 பவர்

பெரும் திவத்தல் பெரிய ஸுகத்தையுடைய திருநாட்
 டில்

அன்பதுவுமற்று சிறிதும் ப்ரீதியின்றிலே

ஆசையினால் பரிவுடனே

நம்பிள்ளைக்கு தமமாசார்யரானகம்பிள்ளைகளுக்கு

ஆன அநுகூலமான

அடிமைகள்செட கைங்கர்யங்களைச் செய்கிற

அந்நிலையை அந்த நிஷ்டையை

நல்கெஞ்சே ஆசார்ய நிஷ்டையிலுற்ற முடை

ய மகஸ்ஸே]

ஊனமற ஒன்றும் குறையாமல்

எப்பொழுதும் ஸர்வகாலமும்

ஓர் அநுஸந்திக்கக்கடவாய். (கக)

அறுபத்தாரும்பாட்டு.—“ஆர்க்குமநேர் நிற்கையரிதாம்”
 என்றீர். இதுக்கு ஒருத்தர்தானில்லையோ வென்று தம் திரு
 வுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, ஆகில் இவ்வறுஷ்டாரத்துக்கு ஒருவர்
 உண்டென்று அவரைத் தர்ஸிபடுத்தருளுகிற முகத்தால் அவ்வறு
 ஷ்டாரத்தை நீ ஆதரித்துப்போரு வென்று தம் திருவுள்ளத்தைந்
 குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.(பின்பழகராம் பெருமாள்சீசர்) என்று
 தொடங்கி, கிழே ஸ்வரூப ரக்ஷணத்தையும் தேஹரக்ஷணத்தை
 யம் ப்ரஸகாமித்து, அதில் ஆத்மரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பானஆசார்

உபதேசரத்தினமாகை, க.க.பா, பின்பழகராம் வ்யாஹாரம். ௧௧௬

உதவத்தை இட்டுவைத்துக் தமக்கு ஆதரணியமான தேவரகணத்துக்கு உற்ப்பான ஸிஷ்ய லக்ஷணத்தில் அருமையை அருளிச் செய்கிறார். (பின்பழகராமபெருமாள் சீயர்) என்று, அவராகிறார், லோகாசார்யரான நம்பிள்ளைக்கு அசயத்தா டி(வி)மத விஷயமாய் இவர் ஸந்திதியிலே ஸகலார்த்தங்களையும் சேட்டு அந்த ஸ்ருதமான அர்த்தத்தின்படியே “எல்லாம் வகுத்த விடமே” என்று ததே(ஊ)க நிஷ்டராய், அவரை க்ஷணகாலமும் பிரிபாதே, தக் கைக்கர்ய நிரதராய்ப்போருகிற பின்பழகராமபெருமாள் சீயரென்கை. தாத்ருஸமான அதிகாரியூர்த்தியை யுடையவர், பெருந்திவத்திலன்பதுவமற்று) (௧) “பெரியவான்” எனறும், (௨) “எம்மாவிடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியேநிதசய ஸாக்ருபமாயிருந்துள்ள த்ரிபாத் விபூதியாகிற ப்ராப்ய தேசத்தை ப்ராபிககவேனுமென்கிற ப்ராவண்யமு மற்று.

அதாவது: (௩) “மாகவைகுத்தக்காண்பற்கென்மனமேகமெண்ணும்” என்றும் (௪) “வாலுலகநதெளிந்தேயென்றெய்துவது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாராலும் கிருமப்படும தான தேசத்திலும் கிருப்பமற்று, “குறுவேரீ பரார்பின திருமுகமண்டலத்தில் ஸேவையையும், † சுறறிச்சுழற்றிப் பரிமாறுகிற கைக்கர்யத்தையும் விட்டு அடியேனுக்குப் பரமபதத்துக்குப்போக இச்சையாயிருந்த தில்லைமிறே” என்றருளிச்செய்து போருவரென்கை.

இப்படி அதில் ஆதரமும் மட்டமாய்ப்படி அதிலும் இஷ்டமாயிருப்பதான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது, “மிக்க வாசையினால் நம்பிள்ளைக் கானவடிமைகள் செய்” எனறு. அதாவது “தேசாரும் சிச்சனவன் சிர்வடிவை ஆசையுடன் கோக்குமவன்” என்கிறபடியே அந்ததேசவிசேஷத்திலுண்டான ஆதரத்தையெல்லாம் தமக்கு தேகிகரான நம்பிள்ளை விஷயத்தில் கைக்கர்யத்திலேயாய்த்து, இவர் ஒருமடைப்படுத்திக்கொண்டு போருவதென்கை. ஆகையால் இவர்க்கொரு தேசவிசேஷமும் ருசியாதிறே, (நம்பிள்ளைக்கானவடி

(௧) தி-வாய்-க-௧௦-௧௧. (௨) தி-வாய்-௨-௧-௧. (௩) தி-வாய்-௧-௨-௪,
(௪) தி-மொ-௧-௩-௮. †(பா) சுழித்துப்,

உபதேசரத்தினமாலே, சுள-பா, ஆசாரியர்கள் ஸ்வபாக்யநம. ௨00-ஆ

மூ.—ஆசார்யர்களை வருமுன் ஓசரித்த

சூசாரத்தன்னை யழியாதார்—மே.சுகின்று

வார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதே பூருவர்கள்

சீர்த்த நிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்.

(५४)

உவ்வெப்பெருவந்தா வணியெதெத

மொரூவூரே கமயத், உபயாவடுவ |

வாஷிங்டன்

வதல்வவகுவதாபெனிகவதல்நத.

பதவுரை.

அனைவர் ஆசார்யர்களும்

முன் ஆசரித்த

ஆசாரந்தன்னை

அறியாதார்

பேசுகின்ற

வார்த்தைகளை

கேட்டு

மருளாதே

பூநுவர்ள்

சீர்த் த

நிலை தன்னை

நெஞ்சே

65

ஸமஸ்தமாத்ன ஆசார்யர்களும்

முன்னே அதுஷ்டித்துப் போந்த

அனுஷ்டானத்தை

தெரிநது சொள்ளாதவர்கள்

சொல்லுகிற

சொற்களை

ஸ்ரீ வணம்பண்ணி

பெரியபாடல்

முன்னோர் களுடைய

ஸ்ரீராக்யமாஸ

நிஷ்டைடாய்

இ மக ஸ் தே வ

24 SOL.

(5)

இந்த பக்கத்திலுள்ள விஷயம் 2014-ம் ஆண்டு பாரத்தில் உருவாகிய பக்கத்தில் முதலில் சேராபல் வீட்டுப்போனபடிபாஸ் இதை 200-ஐ என்று சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

உபதேசரத்தினமலை, சுள-பா, ஆசாரியர்கள் வ்யாக்யாநம், ௨௦௪

அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—கேழே “ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவேயுடையனான குருவை யடைந்தக்கால்” என்றும், “ஆனவடிமைகள் செய்யந் நிலையை” என்றும் - ஆசார்யனையே உபாயோபேயமாக வருளிச் செய்யா நின்றா; அல்லாதாரடைய பசுவானையே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் ஸ்லீகரியா நின்றார்கள்; இவைஇரண்டிலும் வழிஎதுவென்று தமதிருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, வாக்யத்வயோக்தீதாபாயோபேயங்களதான், சரமபர்வ பர்யந்தமாயல்லது இராமையாலே அதின் தாத்தர்ய மறியாதார் வார்த்தையன்றோ அது; “சுகூரவாகூர வாவி-அத்ரபரத்ரசாபி” ப்படியே அங்கோடு இங்கோடு வாசியற ஆசார்யன் திருவடிகளில் உபகார ஸம்ருதி யாவதாத்மபா(ஊ)னியாகையாலே அங்கேபோனாலும் ஆசார்யனுடைய உகப்பே பேறும்படியன்றோ அததலைக்கு அடிமை செய்தபோருவது. ஆகையாலே ஏதத்விருத்த(ஃ)மன வார்த்தையைக்கேட்டு நீ அஜ்ஞாதையை அடைந்தமையாகாதே அஜ்ஞாந நிவர்த்தகமான பூர்வர்களுடைய விலகடினமான அறுஷ்டாநத்தை அறுவிதா(யா)நம் பண்ணப்பார் என்கிறார்.

(ஆசாரியர்க ளனைவரும்த்யாதி) அவர்கள் தான் ஒருவர் இருவர் அன்றிக்கே, ஸ்ரீமதுரகவிகள நாதமுனிகள் தொடக்கமாய் ஸ்ரீமலைலே ஸரளவாக வுண்டான நம்முடைய ஆசார்யர்க ளனைவரும் + பிழம்பாடரான நமக்கும் அறுஷ்டேயமாம் படி முற்காலத்திலே “பிடித்தார் பிடித்தாரைப்பற்றி” என்னும்படி பரம்பரையாகத் தந்தாம் ஆசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே தங்களுக்கு ப்ராப்யமாகவும் அவன் திருவடிகளை ப்ராபகமாகவும் எல்லாரும் ஏககண்ட(ண)ராக அருளிச் செய்து, அப்படியே ‘சூரவாகூர வாகூர - ஆசரதித்யாசார்ய’ என்று ஆசரித்துக்கொண்டு போருகிற அந்தப்பரிசுத்தமான அறுஷ்டாநத்தனை.

(அறிபாதார்) அவர்களிடத்திலே உபஸந்தராய் அந்தேவாவினளாயிருந்து, அப்பவதிது, † கண்டு, கேட்டு, அறியாதார். (பேசுகின்ற வார்த்தைகளை) ‘கூறும சமபங்கள்’ என்றும்

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்,

† (பா) கொண்டு,

உ௦உ உபதேசரத்தினமாலே, சுஎ-பா, ஆசாரியர்கள் வ்யாக்யாநம்,

போலே,கேவலம் உத்திராமேயாய், நிரர்த்தகமாய், ஆபாதப்ரதீதமாய் தங்கள் ஹர்ஹருதயத்துக்குத் தோற்றிற்றொன்றைச் சொல்லுமவர்வார்த்தைகளை; (கேட்டுமருளாதே) அப்படி அடியற்றிருப்பதான ப்ரதிபந்நபாஷணங்களைக்கேட்டு, ப்ரமியாதே, அவர்கள் தான் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்தும் உத்க்ருஷ்டராக ப்ரமித்தும் போருமவர்களாகையாலே அவர்கள் வார்த்தையும் ப்ரமத்துக்கு உடலாயிருக்குமிதே; கேட்டறியாதார் பேசுகின்ற வார்த்தைகளாகையாலே அறிவுகேடான மருளை விளைப்பிக்குமதாயிருக்கும், “பூருவாசாரியர்கள் போதமறுட்டானங்கள் கூறுவார் வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர் தேறி” என்கிறபடியே அவர்கள்தான் தெருள்கொள்ளச் சொல்லுகிறார்களன்றே. ஆகையாலே அறியாதார் வார்த்தைகளைக்கேட்டு, புத்திசலநம்பிநிந்து, அலமாவாதே.

(பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னை நெஞ்சே சேர்) அநாவது - மதுரகவி சரிதாதுகாரி மவ்விதசாரிந்ர ராயிருக்கிற பூர்வர்களுடைய, நிஷ்டையை மகஸ்ஸே! ஸுப்ரதிஷ்டிதமாக அது ஸந்திக்கப்பாரென்கை. அதுக்குச் சீர்மை யாவது: * சீர்த்தமதுரகவி செய்கலையில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமதான சீரிதே, நிலையாவது - நிஷ்டை; அதுதான் திருமந்தரத்தில் பதந்ரயத்தாழும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸேஷித்வ ஸரணயத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரந்ரயத்தையும் ப்ரதமபர்வத்தளவன்றிக்கே சரமபர்வ பர்வந்தமாக அதுஸந்தித்து அப்படியே அந்தபதந்ரயார்த்தநிஷ்டையை யுடையாயிருக்கும் இருப்பாய்த்து, இப்படிநிலைகூணமாயிருப்பதான நிலையை அபேக்ஷித்திருக்கிற நமக்குப்பரிகரமான நெஞ்சே! அந்நிலையை உன்னிடத்திலே சேரும்படி பண்ணப்பார்,

அன்றிக்கே (க) “அடைநெஞ்சமே” என்னுமாபோலே அதைச்சென்றுசேரென்கிறார்களாமாம். சீரியதான அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கின்றவர்களிலே சேமித்து வைக்குமாபோலே அறியாதார்வார்த்தைகளால் அவிசால்பமாம்படி, ‘மலைகலங்கிலும் மனங்கலங்காது’

உபதேசரத்தினமாலி, சுஅ-பா, நாத்திகரும் வ்யாக்யாநம். ௨௦௩

மூ.—நாத்திகரும் நற்கலையில் நன்னெறிசே ராத்திகரும்

ஆத்திகநாத்திகரு மாயிவரை—ஓர்த்துநெஞ்சே

முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரென விட்டுநடு

சொன்னவரை நாளுந்தொடர்.

(சுஅ)

• யெநாஜிகாஹ்யாயகாநீ விஜஹிமிதிவபாநீ

காநயுவாகாநாய சூஷிகநாஷிகாஸு ।

யெகூஷிகாநயவபு; ஹ்வரிவ்யவெ

காநயுவாவரிவிநாஷிகாநயவஹ்யு

|| சுஅ ||

என்னும்படியான தம் திருவுள்ளத்திலே அந்தச் சீர்த்தநிலையைச்

சேர்ப்பார்க்குரிதே இவர்தாம். இத்தால் ஸ்ரேஷ்ட ஸமாசாரமே

கர்த்தவ்ய மென்றதாய்தது.

(சுஅ)

பதவுரை.

நாத்திகரும்

நாஸ்திகரும்

நற்கலையில்

ஸச்சாஸ்தரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கம்

•

படுகிற

நன்னெறிசேர்

நல்லமர்யாதையிலே நின்று, அதில்

சொல்லப்படுகிற * அதுஷ்டாநத்

தில் நிரதாரண

ஆத்திகரும் •

ஆஸ்திகரும்

ஆத்திக நாத்திகருமாம்

ஆஸ்திக நாஸ்திகர்களுமாகிற

இவரை

இம்மூவரையும்

ஓர்த்து

ஆராய்ந்து

நெஞ்சே

ஓ மனஸ்ஸே

முன்னவரும்

முன் சொன்ன நாஸ்திகரையும்

பின்னவரும்

பின்சொன்ன ஆஸ்திக நாஸ்திகரை

யும்

மூர்க்கர்என

அறிவில்லாதவர்களென்றுநினைத்து

விட்டு

அவர்களைவிட்டு

நெச்சொன்னவரை

நடுவே சொல்லப்பட்ட ஆஸ்திகரை

நாளும் •

திகத்தோறும் •

தொடர்

அதுணிக்கப்பயர்.

(சுஅ)

RA PUBLIC

உரச உபதேசரத்தினமாலே, சுஅ-பா, ராத்திகரும் வ்யாக்யாநம்,

அறுபத்தெட்டாமபாட்டு.—கீழிலபாட்டில் ‘‘ஸ்விஷ்டாசாரமே
ப்ரமாணம்’’, என்று அறிகேரித்து இப்படி ப்ராமாணிகளாய்
ஆசார்ய பரதத்தர்னமிருக்கிற அதிகாரிக்கு ஆப்தராய் அங்கி
காரயோக்யராய் அறுவாத்தரீபராயிருக்கும் அறுபுலர் படியை
யும் இதுக்கு அசுலாய அநங்கீகார விஷயமாயிருக்கும் ப்ரதிகுலர்
படியையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அது
தன்னை தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.
(நாத்திகரும்) என்றுதொடங்கி. நாஸ்திகராகிரார் - உள்ளோடு
புறம்போடுவாசியற நாஸ்திகராயிருக்குமவர்கள். ஆஸ்திகராகிரார் உள்ளோடுபுறம்போடுவாசியற ஆஸ்தி
கராயிருக்குமவர்கள். ஆஸ்திகநாஸ்திகருகிரார் - புறம்பு ஆஸ்தி
கரைப்போலேயும் உள்ளே நாஸ்திகராயு மிருக்குமவர்கள். அது
தன்னை ‘‘அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணன், கேவல நாஸ்திகனைப்போ
லே; ஜ்ஞாநவானு விஷய ப்ரவணன், ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போ
லே’’ என்கிற விடத்துக்கு ‘‘நாஸ்திகனுகிரான், தர்மாதாமபரலோக
சேதரேஸ்வரர்களுக்குப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரத்திஸ்ப்ராமாணய
புத்தி ஒன்று வின்றிகேக ஸ்வைரஸஞ்சார பரனயத்திரிகிற சுதத
நாஸ்திகன்’’ என்றும், ஆஸ்திகனுகிரான், தர்மாதர்மாத்ரி ஸகல
ப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்று அறிகையாலே
ஆஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி இருப்பானாய், அந்த்ரீசாஸ்த்ரமர்
யாதையில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகையாலே நாஸ்தி
கனமனமிருக்குமவன்’’ என்றும் இப்படி ஜீயர்தாமே வ்யாக்யா
நம்செய்தருளினாரிறே.

(நற்கலையின் நன்னெறிசேரத்திகராவது) - (க) ௩ சூலி.
கொயரீ-ஸீவயு - ஆஸ்திகோ தர்மஸீலஸ்ச’’ என்னும்படிதர்மா
தர்மாத்ரி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஸச்சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமா
ணமென்று அறிந்து, அந்த மர்யாதையிலே நின்று அப்படியே
அதில் உத்தமான ஸததுஷ்டாநங்களையும் அதுஷ்டித்துக்கொண்டு
போருகிற ப்ராமாணிகரான ஆஸ்திகரென்கை. அன்றிக்கே, அத்
பூதம் ஸாஸ்த்ரங்களான ஸ்ரீதோதிகளால் ஓதப்படுகிறஉபாயாத்ய

உபதேசரத்தினமலை, சு அ-பா, நாத்திகரும் வ்யாக்பாரம். ௨௦௫

வஸாயஸ்ரமமான ப்ரபதிமாரக்கத்திலே வழிப்பட்டிருக்கிற ஆஸ்திகருமென்றாகவுமாம். “ஆஸ்திகனுப இவ்வர்த்தத்தில் ருசி ஸிஸவாஸங்களை யுடையனுப் உஜ்ஜீனிததல் நாஸ்திகனுய் ருசித்த லொழிய” நடுவுநிலையில்லை என்றிறே அருளிச்செய்தது.

‘நெறியழிபாதாரும்’ என்று தொடங்கி, ‘இறையுநரையைத் தேறாதவரும்’ என்றிரிமே. ஆகையால் ஸ்வதந்தரனுக்கு அதுநாற் றமான ஸ்வர்க்காதிருபடல ததஸாதங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்வாஹங்கார கர்ப்ப (௨௨-௩) மானபகவதுபாஸாத் தையும் தத்பலமானபகவதுபவ கைவகர்யங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரதிபத்திவிளைபவுங்கடும். ததேகரீபாக (௨௨-௨) மான கைவகர்யதஸாதங்களை ப்ரதிபாதிக்குமதான நற்கலையுண்டு ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரம்; அதில் நன்னெறியுண்டு-ப்ராப்ய ப்ராபகாநுஷ்டாநங்கள்; அது தங்களுக்குக் கைவநதிருக்கும்படியான ஆஸ்திக்யம் பிறக்கை அரிதாயிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, “நற்கலை” என்று *சீர்த்தமதுரகவிசெய்கலையான, *கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாய், அதில “நன்னெறி” என்று* “தேவுமற்றறியேன்” என்றும், “மேவினேனவன் பொன்னடி” என்றும் “ஆள்புக்ககாதல டிஹமபீ பயனன்றே” என்றும் ரொல்லுகிறபடியே †(ஸேஷத்வாதிக னைச் சொல்லுகிற மதுரகவிகளுடைய) ஸநமார்க்கமான சரமபர்வ நிஷ்டையாகவுமாம். இந்நிஷ்டையையுடைய பரமாஸ்திகர்கள்தான் “ஓரொருவர்” என்னும்படி அரிதாயிறே இருப்பது. இவரை ஓர் த்து, கீழ்ச்சொன்ன நாஸ்திகாதி த்ரயருடையவும் ஸ்வருப ஸ்வ பாவங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து.

(நெஞ்சே) இவர்களை விவேகித்தப்பற்றுகைக்கும் விடுகைக் கும் பரிசுரமான நெஞ்சே! அஜ்ஞரையும் விசேஷஜ்ஞரையும் ஜ்ஞாந லவதுர் விதத்த(ஈஹ)ரையும் நன்றாக விவேகித்து அவர்கள் ஸ்வருப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தபின்பு, (முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்க

† குண்டலிதமதிகம்

உறக உபதேசத்தினமாலே, அ.அ.பா, நாத்திகரும், வ்யாக்யாரும்

ரெனவிட்டு) முன்சொன்ன அப்ராமாணிகரான நாஸ்திகரையும் பின்சொன்ன பக்தபாதிகளான ஆஸ்திக நாஸ்திகரையும் ஸாஸ்த்ர மார்க்கத்தில் அடங்காதஸாஹஸிகரென்றுகைவிட்டு.

அதாவது, (க) ‘யஹ்யுக்ஷந்தேவாஸி நாவ்யுக்ஷ ஷிதிநி ஸ்திதாஃ | ஸபுங்குலிவராஃ வாவாநாவஸிகுலேஹகிஹராஃ - யத் ப்ரத்யக்ஷம் ததேவாஸ்தி நாஸ்த்யத்யதிநிர்ஸிதாஃ | அர்த்தகாம பராஃ பாடாநாஸ்திகா தேஹகிங்கராஃ’ என்றுதொடங்கி, ‘விஜ்ஞா யக்ஷெணெண ஸாணுஸ்யுபுவஸிதவ்யுஜெத’ - விஜ்ஞா யலக்ஷ ணைஸதாந்து ஸம்யக்வ்யவஸிதஸத்யஜேத்’ என்கிறபடியேஇப்படி மூர்க்கரான இவர்கள் இருவரையும்விட்டு, ‘விடுகை கண்டாவிதி’ என்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் பரித்யஜித்தென்கை.

இனி பற்றப்படுமவர்களைச்சொல்லுகிறது (நடுச்சொன்னவரை, நாளுந்தொடர்) என்று; - ப்ராமாணிகராகையாலே ததுபய வ்யாவ்ருத்தராய், மத்யஸதரா யிருக்கிற ஆஸ்திகரை, அந்த ஆஸ்தி கர்வாசி யறிந்து ஆதரித்துப்போரும்நெஞ்சே! அவர்களை நித்யமாக அதுவர்த்திக்கப்பார். (உ) ‘ஈஸுவரஜாஜ்யஹம் நிக்யூ - அதுவர ஜாம்பஹம் நித்யம்’ என்கிறபடியே அவர்களடியைத்தொடர்ந்து திரியப்பார்.

(நடுச்சொன்னவரைநாளுந் தொடர்) மத்யமபதோக்தரை, அதாவது ப்ரதமபதத்தில் கழியுண்கிறதேஹாத்மாபிமானிகளான நாஸ்திகரையும், சரமபதத்தில் கழியுண்கிறவிஷய சபலரானஆஸ்திகநாஸ்திகரையும் போலன்றிக்கே, மத்யமபதோக்தமான ததே கோபாய்வத்தையும் ததீய பாததந்த்ரீயத்தையு முடையராய், அவர்களில் அத்பத்தலிலக்ஷணமாயிதே ஆஸ்திகர்படி யிருப்பதெ ன்கை. ஆகையாலேப்ரதிகவரானவர்களுடையக்ஷணகால மாந்ர ஸாணகஹவாஸம்ஸத்தையை நசிப்பிக்குமாபோலேஇவர்களுடைய

உபதேசரத்தினமாலே, சுக-பா, நல்லமணம். வ்யாக்யானம். ௨௦௭

மூ.—நல்லமண முள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு

நல்லமண முண்டாம் நலமதுபேயல்—நல்ல

குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குத்

குணம் துவேயாம் சேர்த்துகொண்டு.

(४४)

சுமேரோவதுவாஸுவமெநநயதி

சாரோஜிவா நுவல்திகௌ ஹரோஷ்யமாய: ।

தமிழ் வந்தி மண்ண வஜ் நவஸஜ்ஜெந

வீதா ம-டுணா விஜநா ம-ணவ ஹவா

॥ श्री गुरु ॥

கூண்கால மாதிரமான ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டமும் ஸத்தாதா (யா) ரகமாயிருக்கையாலே அந்தஸத்தாஸம்முத்திக்கு ஜேமதுவாக ஸர்வகாலமும் அவர்களைப்பின் சென்று பிழைக்கப்பார்; அவர்கள் நன்னெறியை யுடையராகையாலே, நீயும் அந்நெறியிலேநின்று, உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவரை நாடோறும் உபஸததி புண்ணு. இத்தால் அநுகூல ஸஹவாஸமும்ப்ரதிசூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் சொல்லிமறப்பத்து.

பதவுரை.

நல்லமணமுள்ளது

ஒன் னை

நண்ணியிருப்பதற்கு

நல்ல மனமுண்டாம்

அது நலம்போல்

நல்ல குணமுடையோர் தங்க ஸத்குணமுடைய புருஷர்களுடன்
 ளுடன்.

கூடியிருப்பார்க்கு

செந்தக்கொண்டி

அதுவே குணமாம்

நல்ல வாஸ்துவையுடைய

ஒரு வஸ்துவை

அடைந்திருக்கிற ஒரு வஸ்துவுக்கு

நல்ல பரிமளமுண்டாகிற

அந்தந்யாயத்தாலே

சேர்ந்திருக்கிறவர்களுக்கு

அந்தஸம்பந்தத்தினால்

அந்த குணமேயுண்டாம். (சுசு)

உ0அ உபதேசர்த்தினமாலே, சுசு-பா, நல்லமணம் வ்யாக்யாரம்.

அறுபத்தொன்பதாம்பாட்டு.—தீழில் பாட்டில் உக்தரான அறுகூல ப்ரதிகூலரானவர்கள் ஸஹவாஸத்தால் பஸிகுமத்தை ஸத்ருஷ்டாநதமாக இரண்டு பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார். அதில் இப்பாட்டில் அறுகூல ஸஹவாஸத்தால் பஸிக்குமத்தைச் சொல்லுகிறது (நல்லமணமியாதியால்), நல்லமணமாவது— அல்லாதவற்றினுடைய பொல்லாத மணத்தையும் போக்கும்படியானஸூக்த(மந்ரீ)த்தையுடைத்தாயிருப்பதொன்று. அதாவது(க) “சுருஜோஹிவதூஸ ௨2 ஸ்வவமநெந ௩.உஹோஜோஹிவதூவக்ஞேஸஹ ரோஷ்யமந்ரீ:” ஆமோதவத்குஸாமஸம்வலநேநயத்வதாமோதவாந பவதி கேசபஜோப்யகந்த” என்கிறபடியேஸ்ஸரக்கயமான பரிமளத் தையுடைய புஷ்பத்தைச் சேர்ந்திருப்பதொரு கேஸபாரத்துக்குத் தன்னுடைய ஸ்வபாவமான சிக்குநாற்றம்போய், (உ) “மணங்கள் நாரும் வார்குழலர்” என்னுமபடி பரிமள ப்ராசர்யமுண்டாம் க்யாயம்போல்.

(நல்லகுணமியாதி). (ந்) “நறிய நம்மலர்” என்கிறபடியே ஸேஷித்வஜ்ஞாந பரிமளத்யையராய், ஜ்ஞாந பக்த்வாதி ஸக் குண யுக்தரா யிருக்குமவர்கள்தங்களுடனே ஸஹவாஸம்பண்ணி யிருப்பார்க்கும் அவர்களுடைய ஸஹவாஸரூபமான ஸம்பந்தங்கொ ண்டு அஜ்ஞாநகந்த (மந்ரீ) மின்றிக்கே, அந்த ஸ்லர்க்யமான குணமே வித்திக்கும். “ ஒருசெய் நிரம்ப நீர் நின்றால் ” என்று தொடங்கி “உறவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்” எனிறிறே அருளிச் செய்தது ஆக இத்தால் இவனுக்குண்டான ஸத்குணங்களும் ஸத்துக்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலேவம்பவிக்குமென்றதாய்த்து; பாகவத ஸம்ஸ்லேஷம் பகவத ஸம்ஸ்லேஷத்தையும்பிறப்பித்து, அ பாகவத ஸ்லீஸ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்துஇவனையும்கரைமரஞ்சேர் த்துவிடும்” எனிறிறே ஆச்சாண்டிள்ளை யருளிச்செய்தருளிற்று. ‘ஸஹோமாஹிவதிவிஸாபு-காபவாநாடி - ஸத்ஸங்கா த்பவதிவி ஸாதுதரகலாகம்’ எனனக்கடவதிதே. (சுசு)

! ஸம்ஸ்லேஷத்தையும் பிரிப்பித்து.

உபதேசரத்தினமலை, எ0-பா, தியகந்தம் வ்யாக்யாநம், ௨0௯

மூ.—தியகந்தமுள்ள தொன்றைச் சேர்ந்திருப்பதொன்றுக்குத்
தியகந்தமேறுந் திறமதுபோல் - திய
குணமுடையார தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குக்
குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு. (௭0)

யதூகிமயஜிஹம் வுஜிவெதிவஹு
ததூகிமய ஜிஹாஹவஜாயதெஹி
வனதகூரண ரணியமணாவிரொகெ
மிஹி, நமண, ந ஹகிமிஹிமணாவயேண

பதவுரை.

தியகந்தமுள்ளது	கெட்டநாற்றமுடைய
ஒன்றை	ஒருவஸ்துவை
சேர்ந்திருப்பது	அடைந்திருக்கிற
ஒன்றுக்கு	ஒரு வஸ்துவுக்கு
தியகந்தம்	கெட்டநாற்றம்
ஏறும்	ஏறுகிற
அது திறம் போல்	அந்தந்தகாரம் போல்
தியகுணமுடையார்தங்களுடன் - துர்க்குணமுடையவர்களேயும்	
கூடியிருப்பார்க்கு	சேர்ந்திருக்கிறவர்களுக்கு
செறிவு கொண்டு	நிரந்தர ஸம்பந்தத்தினால்,
அதுவேகுணமாம்	அந்த துர்க்குணமே யுண்டாம். ()

வ்யா.—எழுபதாம்பாட்டு.— இஃதில் பரித்யக்தரான ப்ரதி
கூல ஸஹவாஸத்தால் பலிக்குமதையும் அருளிச்செய்கிறார். (திய
கந்தமித்யாகியால்) அதாவது: ஹேயகந்தா (மஹா) ஸ்பதமாயிருப்ப
தொரு ஸுஹாதி பதார்த்தத்தைக் கிட்டவிரும்பதொருஸுகந்த
பதார்த்தத்துக்கும் தத் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே அதிலுண்டான ஸுக
ந்தம்போய் ஹேயகந்தமானது காள்தோறும் அதிலே ஏறிவரும்
ப்ரகாரம்போலவென்கை. அதுதான் ஸ்வஸமீபமாத்ர ஸம்பந்தத்
தால் அல்லாதவற்றிலுடைய ஸத்கந்தத்தையும் ஸவாஸமாகப்போ
க்கித், தன்கந்தத் - - - - - கன் ஸுகந்தமாகாயிருப்ப தொன்

உதஃ உபதேசரத்தினமாலே, எத-பா, முன்றோர் வ்யாக்யாநம்,

மு.—முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமற்கேட்டுப்
பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே - தன்னெனுகில்
தோற்றினதே சொல்லி யிது சுத்தவுபதேசவர
வாற்றென்பர் மூர்க்கராவார். (எக)

பிரமரவ்வரவ்விவகராநிநிபூவுக

விதெநதாந₂வஹிதெநநிஜெந₂ஊர₁

செருவொப்பச்சு கயேயநிபயோவஹாஸம்

சா-வி நயொ உயித்தெயவததெஹிஐகுவுஃ || (எக)

(தீயகுணமுடையேரிதயாதி). அப்படியே மேயகுணயுக்தராயிருக்கும்வர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கித்தவர்களுக்கும் அநதமேயகுணமுண்டாம். “அவர்களுடைய ஈவிணக்கம் கொண்டு அபாகவதஸம்ஸலேஷத்தையும் பாகவதவிஸலேஷத்தையும்பிறப்பித்தும் பகவத் விஸலேஷத்தையும்பிறப்பித்து இஹனையும் முடித்துவிடும்” என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. “ஸுதூரிஸெவநாநீதிஸுவிசாணாநிஷெவணாசு | ஸுயமனெவாபேநஸூநி | ஜூமஸெவராபு ஸுயஸி | ஸதாமஸேவநாந்நித்யமஸதாஞ்ச நிஷேவணாந் | ஸுயந்நே சா தஸ்யந்தி ஜ்ஞாநெவரா க்ய பத்தய:” என்பக்கடவதிறே. “ஆக இத்தால் அஸத்துக்களானவிவர்கள் ஸஹவாஸத்தாலே ஸேஷத்தவாதி குணங்கள் ஈவேரோடேபோய் “சுஸநெவ- அஸந்நேவ” என்னும்படியிறையாவது. (எ0)

பத்மசுரை.

முன்னோர்	பூர்வாசார்யர்கள்
மொழிந்த	அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை
முறை தப்பாமல்	கேட்க வேண்டிய க்ரமம் தவறாமல்
கேட்டு	ஸ்ரவணம் பண்ணி
பின்	அநந்தரம்
ஓர்ந்து	மனம் பண்ணி
தாம்	உபதேசம் பண்ணுகிற தாங்கள்
அதனை	அப்படி கேட்டவர்தந்தங்களை
பேசாதே	உத்தேசியாமல்

† பிணக்கனகம்.

† சேரப்பேராய்.

உபதேசரத்தினமாலே, எக.பா, முன்னோர் வ்யாக்யானம். உககி

தம நெஞ்சில்	தங்கள் மனஸஸில்
தோற்றினதே சொல்லி	தெரிந்த வர்த்தங்களை உபதேசித்து
இது	‘இந்த அர்த்தம்
சுத்த உபதேச வரவாற்று	பரிசுத்தமான உபதேசமார்க்கத்தை
	யுடைத்தானது”
என்பர்	என்று சொல்லுகிறவர்கள்
மூர்க்கராவார்	ஜ்ஞாநஹீநராவர்கள். (எக)

எழுபத்தொன்றும்பாட்டு.—“நாததிகரும” என்கிறபாட்டிலே ‘முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரென விட்டு ௩௦ச் சொன்ன வரை நானுத்தொடர்” என்று அவர்களைவிட்டு, பற்றும்படியை அருளிச்செய்து, “நல்ல மணம்” “தீபகந்தம்” என்கிற இரண்டுபாட்டாலும் அவர்கள் சோத்தியால சேருமத்தை அருளிச் செய்து, இனிமேல், “முன்னோர்” “பூருவாசாரியர்கள்” என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் அறுகூல ப்ரதிகூலரான அவர்களுபதேசுபேத (௨௨) ிதகளும் அவர்களில்ஸ்வரூபநாஸகரான மூர்க்கருடைய ஸ்வரூபகத் (௨௩) த்தையும் ஸ்வரூபவாததகராயிருப்பாராலே உண்டாம்ஸ்வரூப லாபத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. அதிலே இப்பாட்டிலு, ‘முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு” என்று சொன்ன மூர்க்கராவார் இன்னாரென்று சொல்லுகிறாராதலு, அனறிக் கே ஆநதரவிரோதிகளாயிருக்கிற இவர்கள் படியையும் தனித்து அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அத்தையும் அருளிச் செய்கிற ராதலாகவுமாம்.

(முன்னோர் மொழிநதனித்யாதி) ‘முன்னங்குராவோர் மொழிநதவசங்கள்” என்கிறபடியே நமக்கெல்லாம் ப்ரதமஜராயிருக்கிற பெரிய முதனியார் தொடக்கமான ஆசார்யர்கள் ஆத்மோஜ்ஜீவ நார்த்தமாக அருளிச்செய்த திவ்ய ஸூத்திகளை. (மொழிந்த) என்றது-மொழிந்தவை யென்றபடி. (முறைதப்பாமற் கேட்டு) அப்படி ஹிதரூபமான வசங்களை ஸிஷ்யாசார்ய க்ரமங்களிலும் ஸம்ப்ரதாய க்ரமங்களிலும் ஒன்றும் தப்பாதபடி ஸதாசார்யர்கள் ஸந்திதியிலே கேட்டெண்ணுதல்;

உபதேசரத்தினமாலே, எக-பா, முன்னோர் வ்யாக்யாநம்

அன்றிக்கே, “முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற கேட்டு” என்று அவர்கள் தான் தந்தாம ஆசார விஷயங்களை, “உதாரயக்ஷஸ்வ ராஜாஜாபாயவ்ஸுபவநதௌ- உத்தாரயதிஸம்ஸாராதகது பாய்ப்ஸவநது” என்று உத்தாரகராகவும், “மாராஜி-குதி-ஷ்ரீ-அஸாஷாஜி-மவாஜி-ராமேஷி-தி-குருமாததிஸதிஸஸாஷாத் பகவாநபுருஷோத்தம.” என்று அவதாரவிசேஷமாசவுபபாதிபகதிபணணி, தவராபரிஷ்யாகருக்கும் அபபடியே அருளிசெய்துகொண்டு போனும் கரமவகாரல ஒன்றும் தப்பாதபடி கேட்டுண்ணுதல, (பின்னோரது) ஸாவணநந்தரவாபேஷமாந மந்தத்தைபபணணி, (தாமதனைபேசாதே) உபதேசகர்ததாக்களாகவேணடியிருக்கும் தாங்கள் அபபடியே ஸாவணதிகளாலே வைஸதயமபிறநதிருபதான அாததங்களை ஸரோதுகாமரானவர்களுக்குச் சொல்லாதே.

இவர்கள் உபதேசிக்குமபடிசொல்லுகிறது (தம்மஞ்சில்நோற்றினதேசொலலி) ப்ரமாணுதஸாரியனறிககே ஏததுவிபரீதமாகத் தங்களுடையவகரஹ்ருதயேதி(தி) தமாயிருக்கும்அாததததையே வர்க்காலே சொல்லியென்னுதல. அன்றிக்கே, ஆசார விஷயத்தில ஊறறமறறு, மேஷம உபகாரமாதரத்தையே அங்கேரித்திருக்கிற தங்களுடைய ஸூஷ்க ஹ்ருதயத்துக்கு ப்ரதிபா(ஹா)ஸித்ததையே அாததமொன்று சொலலி யென்னுதலாகவுமாம்.

இப்படி துஷ்ட ஹ்ருதய துஷிதமாயிருக்கும்ததையே உக்த்யாபா (ஹா)ஸததாலே உபதேசித்தமாத்ரமன்றிககே, (இது சுததவுபதேசவரவாறறெனபா) ஆபதிகுடலாக இந்த அர்த்தமா னது ஸூத்தமான உபதேச மாககத்தை யுடையதென்பர்கள். தாங்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் அஸம்பரதாயமா இருக்கச்செயதேயும் அத்னை விஸவஸிக்கைக்கீடாக “இன்னருளால வந்த உபதேசமார்க்கத்தை” எனனுமபோலேயாய்த்து இவர்கள் தாங்களும் உபதேசித்துப் போருவது. இவர்கள் ஸாவார்த்தங்களுக்கும் இப்படியேயிறே விபரீதங்களைக் கற்பிப்பது.

இவர்கள் ஆபாஸோகதிகளதான் பரிருக்குக்களை போலவும் ஆதித்யனுக்கு மந்தேஹாபோலவும்ப்ரதிபா(ஹா)ஸிதது ப்ரணஷ்டமாய்ப் போமதாயிருக்கும், ஆகையாலேதோற்றியாயுமொழிய

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூரவாசாரியர் வ்யாக்யாநம் உகந

மு—பூரவாசாரியர்கள் போதமதுட்டாநங்கள்
 கூறுவார வார்த்தைகளைக் கொண்டு—தேற்றி
 இருந்தருமா ஞாலதகேயின்பமுறையவாமும்
 தெருந்தருமா தேசியனைச் சேரநது. (எஉ)
 பூரவாசாரியவாசாரியனை விடுமொருநாணம்
 யெய்யு ஹாநி தகேயா ஹத்யா வபுஷ்யா
 பூரவாசாரியமொருவாசாரியாதிவபுஷ்யோகா
 கொஹவபுஷ்யமதிவபுஷ்ய கதொஷ்யபுஷ்ய (எஉ)

நிற்பதொன்றைநெனய தோறமுகிற இவதான்தோற்றனை
 தேசொலிப்போந்திறே. இப்படி தருபதேஷ்டாக்கள் தான்
 ஆரென்ன; ஸவோபதேசாதிகளாலே முடிததவிடும் மூர்க்கரென்
 கிறார்.

முன்பின் பாராதவர்களிறே மூர்க்கராவார், இவர்கள்தாங்க
 ஸவருபாநுஷ்டமான்மம் இதுவாயத்து. இப்படி தருபதேசம்
 பண்ணுவார்—மூர்க்கராவாரென்னுதல், மூர்க்கராவார் இப்படி
 தருபதேசம் பண்ணிப்போருமவாகளென்னுதல்.

“முன்றோமொழிந்த” இய்யாதிகு “நம்பாசார்யர்கள் திரு
 வள்ளக்கருத்தை நனறாக அறிந்து அதிக்குததகுதியாயிருந்துள்ள
 உக்த்யநுஷ்டாநங்களை ஆசாரியமல், தக்களி மநஸ்ஸுக்குத் தோ
 ற்றினதே சொல்லும் துஸஸவந்நப்ரக்ருதிகளாய் ஸீவரசாய
 விஷயத்தில ஊற்றமற்றிருக்கும் காப்ப(உஹ) கிர்பபாக்ய(ஹா
 ஹ)ரான ஸுஷ்கஹ்ருதயர்க்கு நம் தர்ஸநத்தில் தாதபர்யார்த்த
 மும் தததுருபமான அதுஷ்டாநமும் தொயாதாகையாலே மேலே
 முக்தவாரியானஇசெயிவப்புப்போலே இவ்வர்த்தம கெஞ்சில் நிலை
 நிலை” என்றிறே அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பா
 மாசாயரும அருளிச செய்தருளிறு. (எக)

பதவுரை.

பூரவாசாரியர்கள்	பூர்வாசார்யர்களுடைய
போதம்	ஜ்ஞாதத்தையும்
அதுட்டாநங்கள்	அதுஷ்டாநங்களையும்

† தருபதேஷ்டாக்கள்.

உகச உடதேசரத்தினமலை, எஉபா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யானம்,

கூடவார்	சொல்லுகிறவர்களுடைய
வார்த்தைகளை	சொற்களை
கொண்டு	அங்கீகரித்து
நீர்	நீங்கள்
தேறி	தெளிந்து,
தெழுந்தரும்	ஜ்ஞாநபரதனுப்
மா	மஹேஸ்வரபகாரகனு
தேசிகளை	ஆசார்யனை
சேர்ந்து	அடைந்து
இருள் தரும்	அஜ்ஞாநந்தை யுண்டாக்கவல்ல
மா	விஸ்வாவரண
ஞாலத்தே	பூலோகத்திலே
இன்பம்உற்று	ஸுகத்தைப்பெற்று
வாமும்	வாழுங்கள்.

(எஉ)

வ்யா.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு — கீழே “தன்குருவினறாழினைகள்” என்று தொடங்கி, சரமஸேஷி சரணயுகளங்களில் ஸங்கமின்றியிலே யிருக்குமவர்களுக்கு ப்ரதமசேஷியான ஸாவரணப் ப்ராப்யஸித்தியைப் பண்ணுவெண்ணாளுகையாலே அத்தை அவர்கள் ப்ராப்யார்களென்றும், இனி ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந பரிபூர்ணனு ஸதாசார்யனுடைய; ஸமாஸ்ரயணத்தாலே ஸ்ரியப்பதியானவன் தானே ப்ரீவைகுண்டத்தைத் தந்தருளுமென்றும், இப்படியானபின்பு உஜ்ஜீவநாபேகை யுடையவர்களெல்லாரையும் தந்தாம் ஆசார்யர்கள பதத்திலே பத்தியைப் பண்ணுகோள், கரதலாமலகம்போலே உங்களுக்குப் பரமபத ப்ராப்தியுண்டாமென்றும், இப்படி ஆசார்யன் செய்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனை விஸ்வேஷிக்க விரகிலை யென்றும்,

அவ்வளவுமன்றிக்கே அவனுடைய அஸேஷஸேஷ வ்ருத்தியிலும் அந்விதனை இவனுக்கு அவனைப்பிரிய ப்ரஸங்கமிலகை யென்றும், இப்படி ஸிஷ்யாசார்யர்களான இருவரும் ஆத்ம தேஹங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் படியையும் அதிலும் கஷ்யனாவன், ப்ராப்ய தேசத்தில் விருப்பமற்று, அவனதருவடிகளில் கைக்கர்யமே நிர்வசய. புருஷார்த்தமென்று ஆதரித்தபு ப்ரோக்யபடியையும், அதுக்கு நிதர்ஸநபூதரான அதுஷ்டாநங்களையும்

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூருவாசாரியர்வ்யாக்யாகம், உகந்

இப்படி ஆசார்யர்கள் ஆதரித்துப் போரு மறுஷ்ட
டாநத்தில் அஜ்ஞாபிருகதமவர்களுடைய உக்தி - ப்ரமஹேதுவா
யிருக்குமாகையால் தநநிவாததகமான பூர்வர்களுடைய அறுஷ்ட
டாநமே ஆகாணியமெனனுமத்தையும், இப்படி அறுகூல ப்ரதிகூல
ராக உக்தரான இவர்கள், நிருபணமுகேந பரிசுராஷ்யர் பரித்யாஜ்
ய்ரெனனுமத்தையும் இவர்கள் ஸஹவாஸத்தால் பஸிக்கும் ஸத்
குணஸத்துணங்கலையும், ஏவ பூகரான ப்ரதிகூலர் துருபதேஷ்ட
டாக்களான மூர்க்கரெனனுமத்தையும் அருளிசெய்து, இதில்
அறுகூலரான ஆசார்ய பரதநத்ரருடைய உபதேசத்தாலே ஆசார்
யாபிமாநமாகி மஹாபலம் ஸித்தித்து வாழும்படியையும் அருளிச்
செய்யாரின்னுகொண்டு, வசநபூஷண தாற்பாயார்த்தங்களை ஸங்க்ர
ஹித்தருளிசெய்கிற இவர், அடியிலே “பின்னவருங் கற்க உப
தேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்று உபக்ரமித்தது, அந்தப் பரோப
தேஸத்தை இவ்வளவாக நடத்தி அத்தை உபஸம்ஹரித்தருளுவ
ராய், உஜ்ஜீவநாபேகையுடையவர்களுக்குறித்து, பூர்வாசார்யர்
களுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநப்ரதிபாதகங்களான ஆப்தவசநத்தால்
விஸவஸ்தராய், ஜ்ஞாநப்ரதநாதி முகேந ரக்ஷித்துப்போரும்பெ
ருமதிப்பணை ஆசார்யனை ஆஸரயித்தது, அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்
ஸாரத்திலே ஆநந்ததையுடையராய் நீங்கள் வாழுகோளென்று
தலைகட்டியருளுகிறார்.

வாழுகைக்கு அடிசொல்லுகிறது (பூருவாசாரியர்கள் போத
மறுட்டாநங்கள் கூறுவார்வார்த்தைகளைக்கொண்டு) என்று; அதா
வது - தத்வயாதாத்தம்ய ஸித்தமரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தொட
க்கமாக இவ்வருகள்ள பூர்வாசார்யகளுடையநீர்மலமாயிருப்பதா
னயாதாத்தம்ய ஜ்ஞாநமென்ன, தததுருபமானமறுவற்ற அவர்கள்
அறுஷ்டாநங்களென்ன, இவற்றைஆசார்யப்ரபத்திக்குஹேதுவாக
ஹிதம் சொல்லுமவர்களுடைய வார்த்தைகளைக்கொண்டு.

(நீர்தேறி)ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம்போலேபுத்தே(வூ-ஹெ)ஸ்சலநகாந
ணமாயிராதே, சித்தநைர்மல்யத்தைப் பண்ணுமதாய் ஸாகரமா
யிருப்பதானவார்த்தைகளைக்கொண்டு நீ. தேறி; அதாவது கொடி
யைக்கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா
போலேஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இதுவேணுமென்று ஹிந்து, இத்

உக்க உபதேதூர்த்தின மாலே, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம்

தைஸ்ரிக்ரமமாகக் கைக்கொண்டென்கை. 'போதமநுட்டாநம்' என்றது - ஜ்ஞாநமநுட்டாநமெனறபடி. (வ்யாய)போதத்தைப் போகமென்கிறது. (கூறுவாரவார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர்தேறி) ஸாஸ்தாங்களைவெல்லாம் வரியடையே கற்றாலும் அதில் ஆஸதிகார யத்தெளிவு பிறகது, உஜ்ஜீவிதகை அரிதாசிருசகும். அந்தஸாஸ்த் தார்த்தங்களை அதுஷ்டிப்பாரைபின் சென்றிருக்கு மவர்களுடைய வார்த்தை ருசி விஸ்வாஸங்களையுடையராயத் தெளிவு சிறநது, உஜ் ஜீவிதத்தைக்கு உடலாபி நச்சும். ஆகையால் உஜ்ஜீவிதக் வேணு மென்றிருக்கிற நீங்கள் அவர்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்டு,

(க) "ஆசாராஜிவ்யஸஹிதாஸாஸ்காவாயு ஸுஅஸ்யஹ- அதராமி பரஸநாசமா ஸ்ரூத்வாவாயுஸுதஸயஹ" என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணத்துக்கு முன்பே ஸததையுடையராய அந்த ஸத்தா ஸம்ருத்திகளுக்கு உறுப்பாக ஸதாசார்யஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி, ததாஸ்ரயணபலத்தையும் இவகே அதுபவியுங்கோள்.

(நீர்தேறி) கலங்கின நீர்தெளியுமாபோலே அசித்ஸம்ஸர்க்கத் தாலே கலுஷமநாக்களா யிருக்கிற நீங்கள் மந்த்ராகர்யமான அவர்கள் வார்த்தையாகிற தேற்றும் விரையாலே தேற்றப்பட்ட தெளிவையுடையராய், அந்த தெளிவுக்கு அதுகுணமாக ஆசா ர்யஸமாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி, அத்தால் வரக்கடவுபலத்தை யும் ப்ரத்யக்ஷமாக புஜியுங்கோள். நீங்கள் அவர்களபோதத் தாலே தேறி, அதுஷ்டாநததாலே தேசிகனைச் சேருங்கோள், (க) 'அவிநிகம்மாஸாஸ்காவாயு - தமேகங்குருமாப்தயு' என்னுமா யோலே.

ஆகையால் அவர்கள் அத்யந்த பார தந்தர்ய ஜ்ஞாநத்தை யும், அதடியாக ஆசார்யாநுவர்த்தநாதிகளைப்பண்ணிப் போந்தவ வர்கள் அதுஷ்டாநத்களையும் கேட்டால், மக: ப்ரஸாதமுண்டாய், அதடியாக ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்தையும் பண்ணி, தத் ப்ரா ப்தி பலத்தையும் லபிக்கலாமாயிருக்குமே இவர்களுக்கு.

இனி இப்படி ஆப்தவசநாபிஜ்ஞாநய்க்கொண்டு ஆசார்ய ஸமா ஸ்ரயணம் பண்ணுமவர்கள், பெறம்பேற்றைச் சொல்லுகிறது.

(க) ரியு...

உபதேசரத்தினமாலே, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம், உதள

(தெருள்தருமாதேசிகளைச் சேர்ந்து, இருள்தருமாஞாலத்தே நீர் இன்பமுறுவாழும்) என்று. அதாவது : ஜ்ஞாநி பரிபூர்ண னாகையாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கும்மஹோபகாரகனான ஆசாயனே ஆஸ்ரயித்து, அநத ராஜிகுலமஹாதம்யத் தாலே அஜ்ஞாநாவஹமுமாய (க) “இலலை கண்டிரின்பம்” என்னும்படி ஸுகலேஸாஹிதமான ஸம்ஸாரத்திலே ‘தெளிவிசம்பு திருநாடான * நலமந்த மிலலதோர் நாட்டிலுண்டான * அந்தமி ல பேரினபமாகிற நிர்திருய ஸுக ரூபமான ஆநதத்தையுடைய ராய் நீங்கள் வாழங்கோளென்கை.

(நோவாழும்) (உ) “பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெறுதபயன் பெறுமாறு” என்கிறபடியே ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பெறுதற்- சரிய பேறறை * அவனிந்நாடு தன்னிலிருக்கும் நாள செய்து, அந்- தத் கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தைப்பெற்று, அதில்ரஸிகராய்வாழும்.

*கோள். வம்பததடியாகவிறே வாழுவது.

(இருளதருமா ஞாலத்தே யினபமுற்றுவாழும்) தேசாரந்தரே தேஹாந்தரேயன்றிக்கே, (க) “இங்கே காணஇப்பிறப்பே மகிழ்வர்” என்கிறபடியே இந்த தேசத்திலே இந்த தேஹத்தோடேயிருந்து, ஆசாரியாபிமாநமாகிற நிலைசின்ற ஸம்பத்தைப்பெற்று வாழுகோள். “ரொஹுடே - மோதத்வம்” என்னக்கடவதிறே. “பின்ன வருங்கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்கிற இவருடைய வார்த்தை “நீர்வாழும்” என்கிற வாழ்வோடே தலைக்கட்டிற்று. ஆகையால், ஆசார்ய ஸமாச்சரயணமென்றும், வாழ்வென்றும் இரண்டில்லையிறே. இத்தால் (உ) “சூரயஸ்யவரஸாநேந ரிஷவ வ-ரீஷ்வரித்யு-வாஹுயாஜீகிவிஸ்யஸொயஸ்யாஸி லஸஸுவீஹ வெத” - ஆசார்யஸ்யப்ரஸாதேந மமஸர்வமபிப்ஸிதம்ப்ராப்துயா மீதி விஸ்வாஸோ யஸ்யாஸ்திலஸுபேவேத்” என்கிறபிரமாணர்த்தம் சொல்லப்பட்டதாய்த்து.

(எஉ)

உகஅ உபதேசரத்தினமாலே, எக-பா. இந்த வ்யாக்யரம்.

மு.—இந்த வுபதேசரத்தின மாலேதன்னைச்
 சிந்தைதன்னிலநாளும் சிந்திப்பார்-என்னை
 எதிராச ரின்னருளுக் கென்று மிலக்காகிச்
 சதிராக வாழ்த்திடுவர் தாம்.
 வனகூழொணொருமூலென ருவொழொரு
 ரோவாரோடியதெய ஹுடியெநநித்யு
 சுவூழொரொய்க்கிவெநஃ காரணாபு வரஹ
 பாதிரகூதாஃவரஃஸஃவரஃபரஃபரஃபரஃ

பெரியலீயாருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமாலே

முற்றிற்று.

பதவுரை.

இந்த	இப்படிப்பட்ட
உபதேசரத்தினமாலேதன்னை	உபதேசரத்தினமாலே யென்கிற {
	ப்ரபந்தத்தை
சிந்தை தன்னில்	மனஸ்ஸில்
நாளும்	நிரந்தரமும்
சிந்திப்பார்	அதுஸந்திக்குமவர்கள்
தாம்	சாமபர்வரிஷ்ட்டாரான தாங்கள்
என்னை	எமக்கு,ஸ்வாமியான
எதிராசர்	எம்பெருமானருடைய
இன்	இனிய (நிர்ஹேதுகமான)
அருளுக்கு	க்ருபைக்கு
என்றும்	எப்போதும்
இலக்காகி	லக்ஷ்யபூததாய்
சதிராக	நேர்த்தியாக (வ்யாவ்ருத்தமாக)
வாழ்த்திடுவர்கள்	வாழ்ப்பெறுவர்கள், (எக)

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—ரிகமத்தில் ஸத்ஸம்ப்ரா
 தாய பரம்பரா ப்ரபந்தமான ஸகலார்த்தங்கனையும் ஸர்வர்க்கும்
 உபதேசிக்கவுடவோமென்று உபக்ரமித்து அப்படியே அதைய

உபதேசரத்தினமாலே, எந்-பர், இந்த வ்லாக்யாநம். உகக்

வும் நடந்துபோந்த இப்ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளி இப்ப்ரபந்தாந் வயமுடையவர்களுடைய பலததையும் அருளிசெய்து, தலைக்கட் டியருளுகிறார் (இதேவுபதேசரத்தினமாலேதன்னை) என்றுதொடங்கி. அதாவது - ஸகல ப்ரபத வ்யாவருத்தமான இந்த உபதேச ரத்தினமாலையாகிற ப்ரபந்தத்தன்னை மஃஸலிலே ஸர்வகாலமும் மநம் பண்ணுமவர்கள், நமக்குச் சேஷியான எம்பெருமானாரு டைய கிரஹேதுக க்ருபைக்கு ஸர்வகாலத்திலும் விஷயமாய் வ்யா வ்ருத்தமாக பகவததுபவ கைங்கரியாதிகளைப்பெற்று, ஸுகிக்கப் பெறுவர் என்கிறார்.

(இந்த வுபதேசரத்தினமாலே தன்னை) கீழ் அடங்கலும் ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயமாகக் கடாஷித்து, இந்தவென்கிறார். முகமறிந்தவன் கோத்த முத்துமாலேபோலே இதுவும் 'ஒரு ரத்நமாலே இருந்தபடியே' என்று தமக்கு ஆதரணீயமாக இருக் கிறபடி. இதுதான் உபதேசரத்தங்களுளான ரத்நங்களாலே செய் ப்பீட்டதா யிருக்கை. 'மாணிக்கமாலே' 'நவரத்நமாலே' என்னு 'மாமோலே இதுக்கும் 'உபதேசரத்நமாலே' என்று நிருபகமாயிருந் திருது.

"உபதேசரத்தினமாலே" என்கையாலே உபதேசபரம்பரர் ப்ரபந்தங்களாய் வந்த அர்ததவிசேஷங்களாலே தொடையுண் டிருப்பதாயிருக்கை. மாலேதான் தொடையுண்கிறவற்றில் ஒன்று குறைந்தாலும் பேரிழவாயிருக்கும். அப்படியே இதுவும், * குரு மாமணி யான புருஷரத்நங்களினாலே கோப்புண்டதாயிருக்கும். அதாவது "நம்பெருமாள், நம்மாழ்வார்" என்றுதொடங்கி, திரு வாய்மொழிப்பிள்ளை யளவாக ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒன்றும் நஷ டுதலின்றிக்கே நன்றாக நடந்துபோந்ததாயிருக்கை.

"திருவருள்மால்" என்றுதொடங்கி, "திருமலைபாழ்வார் பதங் கள் முன்பென்னுட்சேர்ந்தனவே" என்றும், 'அக்ஷரீநாயகஸாரா ஹிஸ்து. லக்ஷ்மீநாதஸாமரம்பாம்' என்றுதொடங்கி 'சுலோகா வாயு ப்யந்நாஃ வஜ்ரே மாரூபரஹ்நாஸு - அஸ்மதாசார்யபர்யத் தாம் வந்தே குருபரம்பராம்' என்றும் சொல்லக்கடவதினே, இது தான் மாலாலக்ஷணங்களை யுடைத்தாயிருக்குமென்னுமது இவ்ர சேர்த்திருளின சேர்வையிலே காளையிருக்குமினே,

அதுதான் ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் ஒருகையாகவும் ஆண்டாள் மதுரகவியாழ்வார் யதிராசராமியாக்களை நடுராயகமாகவும் 'நாதமுனி முகலான நத்தேசிகர்' என்று தமக்கு முனடினாள் ஆசார்யர்களெல்லாரையும் ஒரு கையாகவும் இப்படி எல்லாத்தையும் சேர்த்துப்பிணைத்து, ஒரு மாலையாம்படியிறே செயதருளிறத. ஏவம்வித வைலகண்டயதையுடைய இந்த மாலையை (சிகதைதன் னில் நானும் சிறதிப்பார்) மாலையானது மாபுக்கு அலங்காரமாய் தரிக்கப்படுமதாயிருக்கும் (க) 'மார்வத்துமலை' என்னக்கடவதே.

இப்படி மநகம் பண்ணுவார்க்கு ஒருபலம்வேணுமே; அந்தப் பலத்தை இன்னதென்று உபபாதிக்கிறதுமேல. (எந்தை எதிராசரின்னருளுக்கென்று மிலக்காகிச்சதிராக வாழ்த்திமொர் தாம்) என்று; அதாவது (க) ‘சுவஸ்தி-ஹிஸ்தவமொவ்யுத்யெக வியெஹி: - அஸமத்ருரோர்ப்பகவதோஸய தயைகவியேதோ:’, என்பதிலேயே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராப்தி சொல்லம்படியான ஆப்தியையுடையான எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுகமான அபாரகாரூண்யத்துக்குப் பாத்ரபூதராய் வாழப்பெறுவர்கள்.

(க) லை-ஸ்த- (உ) தி-வரய்-தனியன்.

உபதேசரத்தினாலே, எக-பா, இந்த வ்யாக்யாரம். உஉக

தான் ஆழவார்களுடியிருக்கையாலே இதனை வாசியறிந்து பரிபா
விப்பார இவரிடே. இதனை இவர்களுடைய சிந்திக்கையாலே
அருளும் இயற்கைப்பகல எனவும் உண்டாயிருக்கிறபடி.

(எதிராசரினானருந் கென்றுமில்லக்காகி) * அருளாழியம்
நீர்நா ஈஸ்வரன் அருளமறுத்த காலத்திலும் (க) “உன்ன நுலின்
கணன்றிப்புல்லொன்றுமில்லை” எனவும் (உ) “யதிராஜ டியா”
ஐராவதே - தஸ்ய டி-நு ராணஃ - யதிராஜ தயாமபுராஸே-தஸ்
மாகநய சரணஃ” எனவும் ஒதுங்குமபடி புகலாயிருக்கிற அரு
ளுக்கு என்ருமில்லக்காகி, எந்தையான முறையாலே மாறுதிருக்கிய
அவருடைய கருணைக் கஷ்டத்துக்கு சித்யலக்ஷயபூகராய்.

(சதிராகவாழந்திவர்து)* (க) மாசதிரானபகவந் நிர்ஹேதுகந்ரு
பையைடபெற்று வாழும்மதிலும் சதிராக வாழந்திவராதாம். (ங)
“ஆனந்திரியநப் அடியேன் சதிர்த்நிதனின்றே” என்றிறே அபிமான
நிஷ்டர்வார்த்தையிருப்பது. சதிராகவாழுகை யாவது - ஸவத
த்ரனாஸஸ்வரனுடைய க்ருபைக்குவிஷயமானவர்களைப்போலே (ச)
“நவிக்ரானின்ன மெண்ணுகின்றாய்” (ரு) “ஆதறங்கரைவாழ்
மரமபோ லஞ்சுகின்றேன்” (சு) “இடையெனதுத மரமேயொத்
திராமே, யடையவந்ராய” என்று பயப்பய(ஊயாஹய)
ங்களைடே வந்ததிக்கையன்றிக்கே இவருடைய அபிமா
நத்துக்கு விஷயமானவர்கள் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்களிரண்டி
லும் ஒருகரைச்சலற்று, மார்விலே கைவைத்துக்கொண்டு, (எ)
“நிஹ-ரொநிஹ-ரொபாஸி - நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி” என்கிற
படியே நிர்ப்ப(ஊ)ராய், (அ) “வையம்மன்னிகிற்திருந்து” என
கிறபடியே, வ்யாவ்ருத்தாய், ஞாலம் புகழும்படி இருளதருமா
ஞாலத்திலே இன்பமுற்றவாழும் பேறுபெறுவர்கள். அதாவது
(ஊ) “நந்தலைமையே பொங்கிய கீர்த்தியிராமாநுசனடிப் பூமன்
னவே” என்கிறபடியே ஜ்யரானே ரத்நமாலை பூட்டப்பட்டவர்கள்,
எம்பெருமனானாலே பூமுடிசூட்டப்பெற்று, வாழப்பெறுவர்கள்.

(க) ரா-நா-ச-அ. (உ) யதி விஸ்ர-உ. (ங) கண்ணி-உ
(ச) தி-வாய்-எ-க-க. (ரு) தி-மோ-க-அ-க. (சு) தி-மோ-க-அ-க
(எ) ந்யாஸவிம்ஸதி. (அ) தி-வாய்-ச-உ-க-க. (ஊ) ரா-நா-க-அ.

உஉஉ உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, இந்த வ்யாக்யாநம்,

வாழ்வுக்கு அடியாவது முடியும் மாலையுமிதே (க) 'அடி ரூடு மாக' எனனுமாபோலே.

(உ) 'உன்பத்யுகமாம் ஏர்கொண்ட வீடு' என்றிதே தந்திஷ்டுருடைய ப்ராப்ய வேஷமிருப்பது. (உ) 'ஸ்ரீஹ்ருஷீரவிந் யுமஹே' ஸிரஸிக்ருஷீரயோகாஸ்தே வஸாமராகாநிஷ்டமஸவ-காவயவஸு; ஸ்ரோவீ-ஸ்ரீமத்பாதாரவிந்தயுகளம் ஸிரஸிக்ருதம் த்யாத்வா அமருத ஸாகராதந்நிமக்ஷஸ் ஸர்வாவயவ ஸ்ஸூகமாவீத' என்றிதே அவருடைய ப்ராப்யமிருப்பது. அதின் எலலை கிலமிதே இது. (ச) 'இராமா துசன் சரணாவிந்தம் நாம் மன்னிவாழ்' (ஐ) 'உண்ணினைமலர்த்தாள் என்றனக்கும் அது' என்னக்கடவதிதே.

இத்தால் எம்பெருமானுருடைய கிருபைக்கு இலக்கானவர்கள, (சு) 'உன்தொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்கும்படி' என்கிற படியே அவர்க்குப் பாதசசாயாதிகள் போலே பரதந்த்ரராகையாலே அவருடைய திருவடிகளான் 'தன்னிரியனுக்கு இன்னுதி தன்னிலிருக்கும் நாள் ஆனவடிமைகள் செய்து வாழப்பெறுவாக னென்றபடி. (எ) 'தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மைபடுதூர் மன்னுதாமரைத்தாள் தன்னையுற்றாட்செய்யவிராமானுசன் தந்தகவால், இன்றிறன்னையுற்றான்' என்னக்கடவதிதே. 'அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை' எனறிதே யருளிச்செய்தது.

(அ) 'ஹ்ருஷீரவிந் யுமஹே வஸாமராகாநிஷ்டமஸவ-காவயவஸு; ஸ்ரோவீ-ஸ்ரீமத்பாதாரவிந்தயுகளம் - த்வத்தாஸ தாஸகணாசரமாவ தெளபஸ்தத்தா ஸதைகரஸதா விரதாமமாஸது' என்றிதே ஜீயர் தாமும் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று. இவர் தாம் * திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழும் மணவாளமாமுனிவரிதே. அன்றிக் கே, (க) 'பரந்தாம மென்னுந்திவந்தரும்' என்றும், (க) 'தன்னை யெய்தினர்க்கத்தானங்கொடுப்பதுதன்மகவென்னுஞ்சரண்கொடுத்தே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவருடைய ப்ரஸாதமடியாரகப்ராப்யபூமியான பரமபத்திதே லபகவததுபவகைக்கர்பங்களைப்பெற்று ஸ்வரூபாநுபமாக வாழப்பெறுவர்களைன்றுமாம்.

(க) 'பாவளருந்தமிழ்மலை பண்ணிய நூலிவைவையத்துமைந்தம் வல்லார், பூவளருந் திருமகளா லருள் பெற்றுப் பொன்னுலகிற்

(எ) பெரு-தி-ஃ-எ.	(உ) ரா-நா-அச.	(உ) வைகு-கத்யம்.
(ச) ரா-நா-ச.	(ஐ) ரா-நா-எடு.	(சு) ரா-நா-ஃ-எ.
(எ) ரா-நா-கடு.	(அ) யதி-விப்ஸதி.	(க) ரா-நா-கக.
(ஃ) தி-மோ-கக-ஃ-ஃ.		

உபதேசரத்தினமலை, எக-பர், இந்த வ்யாக்யாரம். ௨௨௩

பொலிவார்தாமே' என்னுமாபோலேனா மறுட்டானம்' என்று தொடங்கி, 'தானேவைகுந்தநதும்' என்றும் 'உய்யநினைவுண்டாகில' என்றுதொடங்கி, 'பரமபத முங்களுக்காம்' என்றிறே ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டருடைய ப்ராப்ய வேஷத்தை நிஷ்கர்ஷித்தி அருளிச்செய்தது. 'மாமலரான கோன் மடியில் வைத்துகொளும் வாழ்வு நமக்குஎதிராசனருளும் வாழுவே' என்று தாமும் மனோரதிதநருளினிறே

(வாழ்நதிடுவர் தாம்) பகவதபிமாந நிஷ்டராரிநுக்குமவர் களில், வயாவ்ருத்தராரிநுக்கும தாங்கள் (எந்தையெதிராச ரின் னருளக் கிலககாகி யெனறும வாழ்நதிடுவர்) இங்கு ஸ்ரீநகால் எம் பெருமானருடைய அருளக்கு இலக்கானவாகள அங்கே நிதய கைங்காய நிரதராய், வாழப்பெறுவர்கள் 'அருளாலடியேனையபிமானித்தருளி, யநவரதமடிமை கொள்ள' என்னக்கடவதிறே. (என்றும்சதிராகவாழ்ந்திடுவர்)(க) 'சுருவாருவாவி-அதரபர தரகாபி' என்கிறபடியே அங்கே போனாலும் அவர் உகந்தவிஷய மென்று அவனை அதுபவிக்ருமதொழியத் தங்கள் உகப்புக் கீடாக அதுபவிக்கிற இனிமயின் திக்கே யிருப்பார்கள் (வாழ்ந்திடுவர்) வாழ்க்கையிலஸம்ஸயமில்லை (உ) 'நிஷ்டாஸம்ஸயஸ்து ததவாரிவாஸ ராகா-தத-நிஷ்டாஸம்ஸயஸது தபகத பரிசாயாரதாதமநாம்' என்னக்கடவதிறே.

(என்றும் சதிராகவாழ்ந்திடுவர்) இவர் 'க்ருபரபலமாக(க) 'பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே' என்கிறபடியேகாலதவமுள்ள தனையும் ஸ்வரூபா நுரூபமான மங்க ளாராஸரூப கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்து வாழப்பெறுவர்கள். * ஆளுமானாரென்றிருக்கிறவனுடைய தனிமையைத்தீர்க்கை க்காகவாய்த்து, பாஷ்யகாரரும் இவரும் உபதேசிப்பது' என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையால் * திருத்தித்திருமகள் கேள் வனுக்காக்குகை இவர்க்குப் பணியிறே. இதிறே ஸாஷாத் பல மாயறுவது, ஆக இப்பரபரதாசம்பத்திலே 'எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்' என்று உபக்யமித்ததற்குச்சேச் 'எந்தை எதிராச ரின்னருளக் கென்றுமில்லக்காகி' என்று ப(வ)ல வேளையிலும் அப்படியே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டியருள்ஞ ராய்த்து.

பின்னாலோகம் ஜீயாருவிச்செய்த

உபதேசரத்தினமலை வ்யாக்யாரம்

உபதேசரத்தினமாலே, எசு-பா, மண்ணுயிர் வ்யாக்யாநம்.

மண்னுயிர்கா விகே மணவாளமாமுனிவன்
 பொன்னடியாச் செங்கமலப் போதுகளை உன்னிச
 சிரத்தாலே திண்டில அமானவனு நமஸைக்
 கரத்தாலே திண்டல கடன்,
 சுஜாநுஷ்டி, பௌஷ்டாராவி ரொபுஷ்டி
 ருத்ராவிஷ்டிவகா கவரொஜிஷ்டி-ருத்ர
 வசுஷ்டிசுராதிரவாயதிஷ்டிஷ்டிஷ்டி
 பூஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி (எசு)

பதவுரை.

மண்	பொருத்தமுடைய
உயிர்கள்	சேதநர்களே
இவகே	இநக லோகத்தில
மணவாளமாமுனிவன்	மணவாளமா முகிஞ்ஞடைய
பொன்னடியாம் செங்கமலப்	ஸபருஹணியமாப செநநாமரைப்
போதுகளை	புஷ்பமபோலதி ஸுநராமான
	திருவடியாகி 'பொன்னடியாம்
	செங்கமலப்போது' என்னுமிரு
	நாமத்தையுடையபூபாதுகைகளை
உ6	உள்ளி
சிரத்தாலே	ஸிர்ஸினால்
திண்டில	ஸ்பர்ஸிச்சில்
அமானவன்	அமானவரென்பவன்
நம்மை	மணவாளமாமுனிகள்
	யாஸ்ரயித்த நம்மை
கரத்தாலே	கையினால்
திண்டல்	ஸ்பர்ஸித்தல்
கடன்	அப்ரபோஜநமாம்.

(எசு)

யா நவடிகளே சரணம்.

ஸுரிபுவவபுஷ்டியா ஹுஷ்டி
 வரவரயொயி கபூஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி
 சுஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி
 விஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி

ஸுடரிபுபதபம்மயுக்ம்புருங்கோவரவரோ கி கதாங்குதாந்தரங்கி!
 அகதயதுபதேசரந்நமாலாவிவ்ருதிமிமா ம்ஜகதார்யயோகிவ்யயி
 பிள்ளைலோகார்ய ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

உபதேசரத்தினமாலே முற்றிற்று.

